

๕๑

ภายนอกอากาศอบอุ่นลงแล้ว หิมะที่พรั่งพรูปกคลุมเมือง กวางโจวค่อยๆ ละลายจนบางตากว่าเดิม กระนั้นภายในห้องโถงรับรองของ ตระกูลหลี่แห่งกวางโจวกลับระอุดุจลมฤดูร้อนอบอ้าว จนกว่าหกลีบชีวิต ยืนสำรวมเรียงแถวตามลำดับอาวุโสไล่เรียงจากคนของตระกูลหลัก ตระกูล รอง จนถึงตระกูลย่อย

ที่ด้านหน้าของพวกเขา คนสามคนนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้หนานมู่มีพนัก ตรงกลางเป็นผู้เฒ่าวัยเจ็ดสิบปี รูปร่างซบพอม ใบหน้าปรากฏริ้วรอยเหี่ยวย่นตามกาลเวลา ผมสีดอกเลารวมมัดตึงปักด้วยปิ่นหยกเนื้อขาวลดตายงูเหลือม หางคิ้วขาวโค้งลงมาจนถึงโหนกแก้ม หนวดและเครายาวปล่อยสลายรวมกันถึงกลางอก ทั้งยังสวมใส่อาภรณ์สีเขียวปักลดตายดินเงิน เรียบหรู ที่แท้เฒ่าชราผู้นี้มีนามว่า หลี่เซี่ยวซี ผู้นำสูงสุดของตระกูล ด้านขวาและซ้ายมือเป็นชายฉกรรจ์รูปร่างท่วมอายุห้าสิบ ทว่าใบหน้าเปลี่ยนแปลง

ดวงตาระจ่างสุกใสอย่างคนสุขภาพดี เป็นบุตรชายของหลี่เซียวชี่ นาม หลี่เซียวฉู่ และ หลี่เซียวชิน

หลี่เซียวชี่ผู้เฒ่ากวาดสายตาคมกริบมองดูบุตรหลานเบื้องหน้าทั้งหมด เป้าหนดเคราจนกระเพื่อม ก่อนหยุดสายตาลงตรงผู้สวมชุดขุนนาง บุน เมื่อสองเดือนก่อนในการสอบเข้ารับราชการประจำวังอ่อง หลานชายผู้นี้สอบได้ด้วยคะแนนสูงสุดเป็นลำดับที่สอง จึงเลือกเอาตำแหน่งเสนาธิการฝ่ายบุนประจำวังอ่องมาครอบครอง สร้างชื่อเสียงเป็นหน้าเป็นตาแก่วงศ์ตระกูลอย่างหาที่สุดมิได้ เขาก้าวออกจากแถวมาก้มศีรษะประสาธน์เมื่อการจะให้เซียวชี่ผู้เฒ่า พลาญเอ่ยรายงานเสียงเรียบ

“ท่านปู่ ผู้หลานซุ่มตรวจสอบรายละเอียดในเรื่องนี้ดูแล้ว พบว่าคดีหาสน์หลังนี้มีขนาดใหญ่เกือบเทียบเท่าวังอ่อง เริ่มก่อสร้างขึ้นหลังจากการประกาศผลสอบวังอ่องประมาณหนึ่งสัปดาห์ ตรงกับวันที่ตระกูลหลี่ของเราจัดเลี้ยงฉลองเข้ารับตำแหน่งเสนาธิการฝ่ายบุนของผู้หลานพอดี นอกจากนี้คดีหาสน์หลังนั้นยังก่อสร้างโดยช่างรับเหมาอันดับหนึ่งของมณฑล ใช้คนงานกว่าสามร้อยชีวิต กำหนดเวลาสองเดือนจึงแล้วเสร็จ”

หลี่ซุ่มหยุดพักหายใจ เหลือบมองเซียวชี่ผู้เฒ่าที่หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน ความจริงแล้ว เมื่อหลายวันก่อนทางตอนใต้ของเมืองกวางโจวกลับมีคดีหาสน์หลังมหึมาที่พาดป้ายตระกูลหลี่ขึ้น ทำให้ยามนี้คนของตระกูลต่างปั่นป่วนวุ่นวาย

ตระกูลหลี่แห่งกวางโจวลึบเชื้อสายตระกูลขุนนางมาหลายยุคหลายสมัย ลูกหลานแตกกิ่งก้านสาขาไปมากมาย แต่ล้วนอยู่ภายใต้การปกครองของตระกูลหลัก ยามนี้ลึบเสาะค้นหาว่าเป็นคนแซ่หลี่ของสาขาหลัก ร่องหรือย่อย กลับไม่พบข้อมูลอันใด จึงสรุปได้เพียงว่าคดีหาสน์ตระกูลหลี่หลังนั้นอาจไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตระกูลหลี่ของตน แต่เพราะคำว่า ‘หลี่’ ที่พาดอยู่หน้าประตูคดีหาสน์หลังนั้นยังมีอาจทำให้เซียวชี่ผู้เฒ่าวางใจได้ จะอย่างไรหากไม่ตรวจสอบให้ดี เกิดคนผู้นั้นแอบอ้างบารมีตระกูลหลี่ของตนขึ้นมา

คงได้เกิดเรื่องวุ่นวายใหญ่โตเป็นแน่

หลี่ซู่มู่สูดลมหายใจเฮือกหนึ่ง ก่อนกล่าวรายงานต่อ

“ผู้หลานตรวจสอบดูจากช่างรับเหมาแล้ว ทราบแต่เพียงผู้ว่าจ้างเป็นสตรีนางหนึ่ง ใช้หมวกที่มีมุ้งผ้าคลุมปิดใบหน้าเอาไว้ ทำให้มองไม่เห็นหน้าตาที่แท้จริง นางสาวใส่เสื้อผ้าราคาแพง เนื้อผ้าแพรปักกลดลายดินทองสั่งทอจากร้านหม่ยถึงในหังโจว ดูแล้วน่าจะเป็นบุตรสาวคหบดี นางทำการติดต่องานช่างรับเหมา จ่ายเงินค่าจ้างสามเท่าในการว่าจ้าง คฤหาสน์หลังนี้มีทั้งหมดสี่สิบห้าเรือน มีลานหินอ่อนยี่สิบลาน ลานดินยี่สิบห้าลาน สวนหย่อมแปดลาน บ่อน้ำสิบสองบ่อ บึงบัวแปดแห่ง สระน้ำสิบแห่ง ศาลาหอแก่งริมน้ำและกลางน้ำอีกสิบหลัง ป่าไผ่อีกเจ็ดผืน ภายในป่าไผ่ยังตั้งศาลบรรพชน เรือนหลังใหญ่ และศาลาหอแก่งเอาไว้ ประตูด้านหน้าเป็นประตูวงเดือน กำแพงหินอ่อนสูงขนาดผู้ใหญ่มากคนต่อตัวกัน นอกจากประตูหน้าแล้วยังมีประตูข้างที่กว้างพอให้รถม้าหกคันแล่นเข้าไปพร้อมกันได้ อีกทั้งมีโรงเลี้ยงม้าที่บรรจุรถม้าได้ถึงสามสิบห้าคัน โรงครัว โรงอาหารสำหรับบ่าวไพร่ ห้องอาบน้ำทั้งแบบหินและแบบไม้ ซ้ายยังมีบ่อน้ำพุร้อนในร่ม”

เซียวซีผู้เฒ่ารับฟังจนปากอ้าตาค้าง กะพริบตาปริบๆ มองดูซู่มู่ผู้เป็นหลานพลางเอ่ยถามอย่างฉงนสนทนง

“บ่อน้ำพุร้อนอันใด โรงอาหารสำหรับบ่าวไพร่อันใด”

“เรียนท่านปู่ บ่อน้ำพุร้อนในร่มคือบ่อน้ำที่สร้างขึ้นแล้วก่อกำแพงมุงหลังคาเอาไว้ จำลองเหมือนน้ำพุจริง ทว่าบรรจุด้วยน้ำพุจากบ่อนเขาเหมาซานทางใต้ของเมืองกวางโจว ซึ่งตอนนี้เปลี่ยนเป็นชื่อหุบเขาสกุลหลี่ไปแล้ว”

“หุบเขาสกุลหลี่...นี่...นี่หมายความว่าอย่างไร” เซียวซีผู้เฒ่าเลิกคิ้วเบิกตาโต เหล่าคนของตระกูลในแถวล้วนหันมาสบตากัน บ้างซุบซิบพุดคุยจนเกิดเป็นเสียงฮือฮาดังอึงอล

ซู่มู่รอให้เสียงกระซิบกระซาบเบาลงแล้วจึงกล่าวรายงานต่อไป

“หุบเขาภูนั้นนั้นถูกสตรีนางนั้นจับจ่ายซื้อไปแล้ว เนื่องจากที่นั่นเป็น

ที่ตั้งของน้ำพุเหมาซาน หลังจับจ่ายซื้อไว้ก็ก่อสร้างกำแพง ตัดเป็นบันได และถนนขึ้นไปยังน้ำพุ กันเขตไว้สำหรับตนเอง ทั้งยังเปลี่ยนชื่อเป็นบ่อน้ำพุตระกูลหลี่ โดยให้บ่าวไพร่หาบน้ำพุมาบรรจุลงบ่อน้ำพุจำลองที่ก่อสร้างไว้ในคฤหาสน์ สำหรับให้ผู้เป็นนายอาบน้ำ ล้างหน้าบ้วนปาก หรือใช้สำหรับชงชาขอรับ”

“คนผู้นี้เป็นใครกันแน่ ทูบเขาที่มีบ่อน้ำพุเช่นนั้น ทางกรมเมืองย่อมต้องตั้งราคาไว้สูงมิใช่น้อย ทว่ากลับจับจ่ายซื้อมาเป็นสมบัติส่วนตัวเช่นนั้น ออกจะ...” เขียวซีผู้เฒ่าร้องออกมาอย่างเหลือเชื่อ

เนื่องจากตระกูลหลี่ของตนเองก็ใช้น้ำจากทูบเขาเหมาซานเช่นเดียวกัน จึงเคยคิดอ่านว่าจะซื้อเอาไว้เป็นสมบัติของตระกูล เพราะยังมีตระกูลคหบดีในกวางโจวหลายแห่งที่ใช้สอยน้ำพุธรรมชาตินี้ จึงไม่ยากใช้ร่วมกับใคร เนื่องจากถือดีที่พวกตนเป็นตระกูลขุนนางสืบเชื้อสายเก่าแก่มาเป็นเวลานาน

เมื่อสอบถามไปยังกรมเมืองของทางการ ได้ความว่าทูบเขาลูกนั้น ค้าขายในราคาถูกกว่าเปิดลานตำลึง แม้ทรัพย์สินสมบัติในตระกูลจะพอจับจ่าย แต่ก็อยู่ในชั้นซีกหน้าไม่ถึงหลัง หากซื้อหาก็คงเกิดผลกระทบครั้งใหญ่ จึงทำได้เพียงก้มหน้าอดทน ยามนี้บุตรหลานซุ่มสอบได้เป็นเสนาบดีฝ่ายขุนของวังอ๋อง เรื่องเงินทองยิ่งไม่ต้องพูดถึง คาดว่าคงจะสามารถจับจ่ายซื้อมาได้ในเวลาอันสั้น ที่ไหนได้กลับถูกผู้อื่นตัดหน้าไปเสียก่อน

“สำหรับโรงอาหารของบ่าวไพร่นั้น ก็เอาไว้ให้บ่าวไพร่ใช้กินอาหาร แยกเฉพาะ ส่วนเรือนหลังใหญ่สูงหกชั้นมีห้องหับกว่าร้อยห้องก็เป็นที่พักของเหล่าบ่าวไพร่ด้วย นอกจากนี้บ่าวไพร่ยังสวมใส่เสื้อผ้าที่สั่งตัดเย็บอย่างดีจากร้านเหมยถึง เป็นผ้าฝ้ายเนื้อดีขอรับ ส่วนโรงอาบน้ำ ห้องสุขา ล้วนสร้างแยกใช้กันเองระหว่างบ่าวไพร่ ไม่ให้มาปะปนกับผู้เป็นนายขอรับ น้ำที่พวกบ่าวไพร่ใช้แม้จะไม่ใช่จากน้ำพุเหมาซาน แต่ก็ก็เป็นน้ำจากที่นั่น”

“เหลวไหล!” เขียวซีผู้เฒ่าใช้กำปั้นทุบโต๊ะโครมหนึ่ง เป่าหนวดเคราจนกระจาย ถ้วยน้ำชากระเด็นกระดอนเกือบพลิกหล่นจากโต๊ะ “ตระกูลหลี่

นั่นปกครองบ่าวไพร่เยี่ยงไร โฉนเหลวไหลยกบ่าวไพร่เสมอนายเช่นนี้ ผู้เป็นนายใช้น้ำจากน้ำพุ ส่วนบ่าวไพร่ใช้น้ำจากน้ำตกบนเขาอย่างนั้นรี เหลวไหล... เหลวไหลสิ้นดี!”

เนื่องจากตระกูลหลักของตนเองค่อนข้างเคร่งครัดกับลำดับชั้น ตระกูลหลักต้องยึดตำแหน่งขุนนาง ตระกูลรองยึดกิจการค้าขายใหญ่โต ส่วนตระกูลย่อยเพียงครอบครองที่ดินไว้ปลูกพืชทำนา

สำหรับกับทาสแล้วก็มีแตกต่างจากสัตว์เลี้ยงตัวหนึ่ง เมื่อทาสถูกขายออกไป ย่อมหมายถึงขายชีวิตให้ผู้เป็นนาย คอยอำนวยความสะดวกสบายให้ กินของเหลือหรืออาหารราคาถูกเพื่อไม่ให้ผู้เป็นนายลำบากเลี้ยงดู

ส่วนบ่าวไพร่ก็ล้วนถูกปลูกฝังให้ซื่อสัตย์เคารพผู้เป็นนาย รับผิดชอบให้ดี เพราะทาสไม่มีสิทธิ์มีเสียงหรือร้องขออันใดได้ หากหลบหนีมีโทษตามกฎหมาย ทำร้ายผู้เป็นนายย่อมรับโทษตาย ต่อให้ไม่ต้องใช้กฎหมาย แต่ด้วยกฎหมายบ้านเมืองแล้ว เพียงมีใจออกห่างผู้เป็นนายยังต้องถูกทำร้ายแยกร่าง หมิ่นมิดเดือนร้างจนตายได้

ดังนั้นแล้วในสายตาของตระกูลใหญ่ ทาสเป็นเพียงวัตถุอำนวยความสะดวกอย่างหนึ่ง การที่ตระกูลหลักนั้นซุบเสียงบ่าวไพร่อย่างหรุหร่าเช่นนี้ เท่ากับกำลังดูถูกพื้นฐานชนชั้นที่มีมาช้านานอย่างเห็นได้ชัด

ทว่าไม่พอใจไปก็เท่านั้น ไม่มีกฎหมายกำหนดให้เลี้ยงดูทาสอย่างเลิศหรูเป็นโทษสถานหนัก ทาสของผู้ใด ซุบเสียงดูแลอย่างไร โหนเลยคนอื่นจะไปสอดปากว่านวยได้ ดังนั้นเชื่อว่าผู้เฒ่าจึงทำได้เพียงแค่มนุษย์ใจเป่าหนดเคราะห์รับอารมณ์ แล้วโบกมือวูบเป็นเชิงบอกให้ซุ่มพุดต่อ

“หลังจากก่อสร้างคฤหาสน์แขวนป้ายตระกูลหลักแล้วเสร็จ สตรีนางนั้นก็ทำการกว้านซื้อทาสในเมืองกว้างใจทั้งหมดหนึ่งร้อยคน ลำเลียงเข้าไปในคฤหาสน์ ผู้หลานลองให้คนจับตาดู เห็นบ่าวไพร่พวกนั้นสวมใส่ชุดผ้าฝ้ายจริง ทุกวันจะมีบ่าวไพร่ออกมาจับจ่ายซื้อของในตลาดกลับไป นอกจากนี้ยัง

พบว่าคดีหลังนั้นกลับมีแต่ข่าวไฟรั่วอยู่อาศัย ไม่มีผู้เป็นนายหรือท่านหญิงท่านชายคนใดเข้าออกคดีหลังนั้นเลย”

“จากที่ฟังๆ ดูแล้ว คนแซ่หลี่ผู้นั้นน่าจะมิถุนมิถุนมิตตา” หลี่เซียวจู่ที่นั่งฟังอยู่นานเปรยขึ้น กลอกตาไปมาอย่างใช้ความคิด “มีเงินมากมาย เช่นนั้นได้ยอมมิใช่คหบดีธรรมดาๆ ซื่อที่เดินทางใต้ของเมืองกวางโจวแล้ว ทบทำลายสิ่งปลูกสร้าง สร้างเป็นคดีหลังใหญ่เทียบเท่าวังอ่อง ทั้งยังมีค่าจ้างแรงงานสามร้อยชีวิตเป็นเงินสามเท่า ซื่อทาสมาอีกร้อยชีวิต ซื่อหุบเขาน้ำพุเหมาซาน รวมๆ แล้วทรัพย์สินยังมีมากกว่าตระกูลหลี่ของเราอีกกระมัง”

“หรือว่าจะเป็นของคนใหญ่คนโตผู้ใด...” เซียวซีผู้เฒ่าขบคิด “เป็นไปไม่ได้หรือไม่ว่าอาจจะเป็นขุนนางใหญ่ในวังอ่องผู้หนึ่ง บางทีอาจเป็นขุนนางใหม่ที่สอบบรรจุเข้าพร้อมกับซู่”

“เรียนท่านปู่ ผู้หลานตรวจสอบแล้ว ในการสอบวังอ่อง เสนาธิการฝ่ายบู๊และบู๊นั้บเป็นตำแหน่งใหญ่ที่สุด หลานสืบดูจากเสนาธิการฝ่ายบู๊ที่สอบเข้ารับตำแหน่งพร้อมกันมาอย่างละเอียดแล้ว คนผู้นั้นเป็นบัณฑิตจากสถานศึกษาประจำเมืองหังโจว ได้ยินว่าวรยุทธ์ไม่เลว เป็นศิษย์หอตำลิวรยุทธ์ที่ใช้ก็ราเรียนมาจากหอตำลิวรับ”

“หอตำลิวี่ คนของเราเองก็...” นายผู้เฒ่าปรายตามองดูชายหนุ่มร่างกำยำสองคนที่ยืนหลอบอยู่ด้านข้าง ซึ่งว่าจ้างมาจากหอตำลิวี่อันโด่งดังเพื่อคุ้มกันผู้นำและบุคคลสำคัญของตระกูลหลัก แน่หนอนว่าชื่อเสียงฝีมือการปราบโจรภูเขาและคุ้มกันขบวนสินค้าโด่งดังไปทั่วแผ่นดิน เหล่าคหบดีมากมายล้วนเดินทางไปหือตำลิวี่ในหังโจวเพื่อว่าจ้างคนของพรรคเอาไว้ใช้สอย

ซู่มองตามสายตาของเซียวซีผู้เฒ่า จากนั้นจึงหันมากล่าวเสียงเรียบ

“ผู้หลานสอบถามดูแล้ว พวกมันไม่รู้จักอันใดกับเสนาธิการฝ่ายบู๊หรือรับ และเสนาธิการฝ่ายบู๊ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับคดีหลังนั้น

แม่แต่น้อย เพราะเขาไม่ได้ใช้เงินจับจ่ายซื้อบ้านของตัวเอง แต่กลับพักอาศัยอยู่ในจวนเสนาธิการที่ทางการจัดเตรียมเอาไว้ให้เช่นเดียวกับผู้หลานขอรับ”

ยิ่งบอกเล่าก็ยิ่งน่าสงสัย เชียวซีผู้เฒ่านั่งครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง จากนั้นจึงกล่าวกับคนในตระกูลทั้งหมดเสียงเฉียบ

“เบิกตาให้กว้าง ฝ้า้มองพวกมันต่อไป...”

ทั้งหมดรับคำสั่งแล้วล่าถอยออกจากห้องโถง ภายในห้องเหลือเพียงเชียวซีผู้เฒ่า หลี่เชียวฉู่และหลี่เชียวชินบุตรชาย กับหลี่ซู่หมู่ผู้เป็นหลานซึ่งยืนสำรวจอยู่เบื้องหน้าพวกเขา รอจนเสียงพูดคุยวิพากษ์วิจารณ์ของคนในตระกูลที่ทยอยออกจากโถงห้องเลื่อนหายไปแล้ว ท่านผู้เฒ่าจึงค่อยลอบระบายลมหายใจห้วงหนึ่ง ครุ่นคิดแล้วกล่าวขึ้นมาเสียงเรียบ

“พวกเจ้าคิดว่าคุณาสน์ตระกูลหลี่นั้นกับหลี่ซู่เหวินจะเกี่ยวข้องกันหรือไม่”

“หลี่ซู่เหวิน...” ซู่หมู่หัวคิ้วขมวดมุ่น

คนในตระกูลหลี่ไหนเลยจะมีคนชื่อหลี่ซู่เหวิน ทว่าพอขบคิดเพียงครู่เดียวก็ทวนนึกถึงหลี่ซู่เหวินจากการสอบวังอ่องเมื่อสองเดือนก่อน ที่มันสอบได้อันดับหนึ่งในการสอบทั้งบู๊และบุ๋น แต่กลับเลือกเอาตำแหน่งเล็กๆ อย่างมือปราบ แม้จะเคยพบหน้ากันในการประกาศผลสอบและถูกเรียกตัวเข้าวังอ่อง แต่ก็มิได้สังเกต เพียงแค่เหลือบมองคนผู้นั้นที่ดันเลือกตำแหน่งต่ำต้อยอย่างมือปราบขึ้นมาเสียเฉยๆ คราเดียวเท่านั้น

ที่แท้เชียวซีผู้เฒ่ากำลังเฝ้าถึงบัณฑิตผู้เคยเป็นที่กล่าวขวัญหลังผ่านการคัดเลือกตำแหน่งของเหล่าบัณฑิต

“ท่านปู่...มือปราบที่คัดเลือกเข้ามาใหม่ล้วนพักอาศัยอยู่ในโรงเตี๊ยมใกล้จวนว่าการของท่านเจ้าเมือง ต้องพักอาศัยเป็นระยะเวลาสามเดือน นี้ก็ผ่านไปสองเดือนแล้ว...”

“เจ้าลองตรวจสอบคนผู้นี้แล้วหรือยัง” หลี่เชียวฉู่ที่นั่งอยู่ด้านข้างเชียวซีผู้เฒ่าเอ่ยถามบุตรชายเสียงเฉียบ ซู่หมู่ประสานมือให้เชียวฉู่พ่อของตน

“ท่านพ่อ ลูกเพิ่งเข้ารับตำแหน่งใหม่ มีข้อราชการมากมายที่ต้อง
 ละวาง นอกจากแบ่งเวลาตรวจสอบคดีฆาตกรรมตระกูลหลี่ทางใต้แล้ว ไหนเลย
 จะมีเวลาสนใจมือปราบตำแหน่งเล็กๆ ผู้หนึ่ง”

“ความจริงเรื่องนี้น่าจะมีสายสนกลไบบางอย่าง... หลี่ชู่เหวินผู้นั้นสอบ
 ได้อันดับหนึ่งแต่กลับเลือกเป็นมือปราบ สมควรแล้วอย่างนั้นหรือ คดีฆาตกรรม
 หลังนั้นใช้ชื่อสกุลหลี่ ในบรรดาบัณฑิตที่เข้าสอบวังอ่องก็มีคนแซ่หลี่อยู่แค่
 สามคน แถมคำว่าหลี่ของสองคนกลับเขียนไม่ละม้าย มีเพียงหลี่ชู่เหวินผู้นี้
 ที่ใช้อักษร ‘หลี่’ เหมือนกับตระกูลเรา” หลี่เซียวชินแทรกขึ้นมา

เมื่อเซียวชี่ผู้เฒ่าได้ยินบุตรชายอีกคนกล่าวไล่เรียงความไม่ชอบมา
 พากล คิ้วขมวดก็เลิกขึ้น ดวงตากะจ่างใสเพ่งมองชู่มู่เซมิ่ง

“เจ้าลองไปตรวจสอบคนผู้นี้ดู หากพบเห็นพิรุณอันใดก็นำมารายงาน
 ข้า”

“ผู้หลานรับคำสั่ง...”

สำหรับหลี่ชู่เหวิน ต้องโทษหัวหน้าหมู่บ้านที่มีเคยไกล่ลิดเจ้าชีวิต
 จึงทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างที่มีเพื่อให้เจ้าชีวิตพึงพอใจ หัวหน้าพรรคพันหมื่น
 บุปผาสาขากวางโจว นอกจากคำสั่งลำเลียงสมบัติของชนชาติหูในทางลับ
 ของวัดกวงเซียงซือมาเก็บรักษาเอาไว้ ก็นำตำราวิทยุทธ์และหนังสือต่างๆ
 ส่งมอบให้แก่ผู้เป็นนาย

ลำพังคำสั่งของกวนเหมยเหมย หากให้ซึ่งนำหน้าระหว่างราชโองการ
 ขององค์จักรพรรดิแล้ว พวกนางย่อมต้องเลือกคำสั่งของประมุขพรรค
 มาก่อน ยิ่งกับหลี่ชู่เหวินแทบไม่ต้องพูดถึง แค่เพียงรับทราบว่าเป็นนาย
 จะย้ายมาลงหลักปักฐานอยู่ที่นี้ ทั้งยังมีคำสั่งลงมาให้มองหาที่พักอาศัย
 ระยะเวลา และอนุญาตให้ใช้เงินจากสมบัติเหล่านั้นได้ นางไหนเลยจะกล้า
 กระทำการอย่างหละหลวม จึงทุ่มเทความกว้างขวางของสายข่าวพรรค เสาะ
 หาจางวานช่างฝีมืออันดับหนึ่งของแคว้นแคว้นและคนงานอีกสามร้อยชีวิตมา

รับหน้าที่ปลูกสร้างคฤหาสน์ตระกูลหลี่ของนายท่านหลี่ซู่เหวินขึ้น

นางจัดการกว้านซื้อที่ดินทางใต้ บ้านเล็ก คฤหาสน์ใหญ่ในละแวกนั้น ถูกนางจับจ่ายซื้อมาจนหมด แม้มีคฤหาสน์หลังงามของเหล่าคหบดีอยู่ในพื้นที่ที่ต้องการ ก็หยาบย่นเงินสูงกว่าราคาตลาดเพื่อให้คนเหล่านั้นย้ายออก เสร็จมีคฤหาสน์อย่างใหญ่โต ทั้งยังเขียนจดหมายส่งไปยังเมืองหังโจว สอบถามประมุขพรรคถึงคฤหาสน์หลังเดิมและนิสัยใจคอของนายท่าน จึงทราบว่หลี่ซู่เหวินให้ความสำคัญกับห้องน้ำ โรงอาบน้ำ และบ่าวไพร่ไม่น้อย จึงยึดเอาห้องน้ำและโรงอาบน้ำเป็นหลัก อีกทั้งวัสดุ เครื่องเรือนตกแต่ง ภายในล้วนใช้ของดีที่สุุด

นอกจากนี้ยังมีห้องลับใต้ดินอยู่อีกสิบแห่ง นางลำเลียงเอาสมบัติ ทั้งหมดไปเก็บไว้ที่ห้องใต้ดินซึ่งติดตั้งกลไกลับเอาไว้อย่างแน่นหนา บ่าวไพร่ กวาร์้อยชีวิตที่กว้านซื้อมาจากโรงค้าหาส ก็สั่งการลงไปให้คนสนิทอบรม หน้าที่ต่างๆ ทาสรูปร่างสูงใหญ่หน้อยก็ให้คนของหอตำหลิมาถ่ายถอดวิชา เล็กน้อยเอาไว้ใช้สำหรับเป็นยามเฝ้าประตูและเดินตรวจตราตามบริเวณ คฤหาสน์ ในเวลาเพียงสามเดือนคาดว่พวกนั้นคงมีฝีมือรุดหน้าพอให้ ใช้สอยได้พอดี เรื่องทั้งหมดทั้งมวลนี้ ผู้เป็นนายโหนเลยจะล่วงรู้ได้

หลี่ซู่เหวินนั่งอยู่ในห้องพักของตนเอง ละเลียดชาดอกเหมยที่เพิ่ง ลงมือชงด้วยตัวเองอย่างสบายอารมณ์ ภายในห้องพักถูกแบ่งสันปันส่วนได้ อย่างลงตัว แมวว่าขนาดห้องจะไม่ใหญ่ แต่ก็ไม่นับแคบถึงขั้นดินเบียดกัน มุมห้องทั้งสี่ตั้งวางเตียงไม้สี่หลัง ตู้เสื้อผ้าอีกสี่หลัง และมีทึบเล็กๆ วางอยู่ บนหัวเตียงด้วยใบหนึ่ง แบ่งเป็นพื้นที่ส่วนตัวคนละมุมอย่างชัดเจน ตรง กลางห้องตั้งโต๊ะน้ำชาทรงกลมไว้หนึ่งตัวกับเก้าอี้ไม้สี่ตัวสำหรับใช้นั่งดื่มชา หรือกินอาหาร ผ้า màn เนื้อหยาบพลิ้วไหว สายลมแผ่วพัดเข้ามาทางหน้าต่าง เพียงบานเดียวของห้อง ช่วยให้ไม่อบอ้าวอึมครึม

เสียงเคาะประตูดังขึ้นทำลายความเงียบงัน ชายหนุ่มผุดลุกขึ้นจาก เก้าอี้เดินไปเปิดประตู เสี่ยวเอ้อของโรงเตี๊ยมในชุดผ้าป่านเนื้อหยาบพาดผ้า

เซ็ดโต๊ะไว้บนไหล่ข้างหนึ่ง ยึดหน้ารถรีนให้ มือทั้งสองข้างประคองเตาถ่านเข้ามาวางไว้บนโต๊ะ ในเตายังมีถ่านแดงคุกรุ่น เลี้ยวเอี้ยวค้อมตัวเดินผ่านซูเหวิน กลับออกไป

รอเพียงอีตี่ใจก็ยกเอาหม้อต้มบรรจุเนื้อพะพะกับผักมาวางบนเตาร้อน น้ำแกงเป็นแบบปรุงแต่งให้มีรสชาติเผ็ดจนน้ำเป็นสีแดง จากนั้นก็ล่าเลี้ยง เอาข้าวสวยมาด้วยถ้วยหนึ่ง ยังมีปลาทอด หมูผัดเปรี้ยวหวาน อาหารทั้งหมดล้วนสั่งตรงจากภัตตาคารชื่อดังของห่งโจว หลังจากล่าเลี้ยงทุกอย่างมาหมดแล้ว ซูเหวินจึงค่อยล้างมือเข้าไปในอกเสื้อ ดึงเอาเงินตำลึงก้อนเล็กให้เลี้ยวเอี้ยว เมื่อได้รับเงินรางวัลเล็กๆ น้อยๆ ก็ยิ้มแย้มประจบแล้วล่าถอยออกจากห้องไป

มิใช่ว่าตนเองเป็นคนติตรสชาติความทรูหรา ทว่าอาหารที่มีในโรงเตี๊ยมล้วนกินไม่ได้ ข้าวฟ่างที่หอมกรุ่นกลับมีเมล็ดแข็งคล้ายกินน้ำตาลกรวด ทำให้ความอยากอาหารลดลง ที่ผ่านมามากไม่นับแรกเริ่มที่พักอาศัยอยู่ในห้องเช่าเล็กๆ หลังระเห็จออกมาจากตระกูลฮั่วครานั้นแล้ว ซูเหวินแทบไม่เคยกินข้าวเนื้อหยาบเช่นนี้มาก่อน

ตนเองไม่เคยยุ่งวุ่นวายกับเรื่องห้องครัว ทั้งหมดล้วนเป็นหน้าที่ของหลงเท่บ่าวคนสนิท แท้จริงแล้วเมล็ดข้าวที่ห่อหุ้มซูเหวินกินนั้นเป็นข้าวมีราคาแพงของทางเหนือ เมื่อหุงออกมาแล้วจะมีความนุ่มร่วน เคี้ยวง่าย กินกันเฉพาะคหบดีที่มีเงินเท่านั้น โรงเตี๊ยมน้อยแห่งที่จะจัดซื้อมาใช้เลี้ยงแขกหรือ จะมีก็แต่ภัตตาคารหรือเหลาสุราเป็นส่วนใหญ่

ชายหนุ่มนั่งลงรอคอยให้น้ำในหม้อไฟเนื้อพะพะเดือด เหม่อมองควันข้าวส่งกลิ่นยั่วน้ำลายล่องลอยออกไปทางหน้าต่าง นับตั้งแต่เข้ารับตำแหน่งมือปราบในวันแรกจวบจนวันนี้ เวลาที่ล่วงเลยผ่านไปถึงสองเดือนแล้ว จากมือปราบรุ่นใหม่ที่กลายเป็นเก่า จากเก๋ามินานก็กลายเป็นแกร่ง

ตลอดเวลาชายหนุ่มวุ่นวายอยู่กับการทำความเข้าใจบทบาทหน้าที่ของมือปราบ ทั้งต้องซักซ้อมยิงธนู ซี่ม้า วิถีรัดมัดผู้คนด้วยเชือก การแก้มัด

ปมเชือกจากวิธีมัดต่างๆ การต่อสู้ด้วยมือเปล่าจากตำราที่เหล่ามือปราบหัวแผ่นดินใช้ ยังมีการเดินทางตรวจตราถนนหนทาง การเข้าเวรยามในตึกมือปราบ ทุกวันมีเรื่องให้ต้องเรียนรู้มากมายไม่รู้จบ คล้ายนักศึกษาคืออยู่ระหว่างฝึกงานผู้หนึ่ง

ชูเหวินเขียนจดหมายฉบับหนึ่งส่งไปยังหังโจว มอบหมายตำแหน่งพ่อบ้านตระกูลหลี่ให้ชั่วช่วงรับช่วงดูแลต่อ ส่วนกิจการร้านถิ่นมากมายที่นั่นส่งมอบให้ครอบครัวของจิ้นชานรับผิดชอบดูแล แม้เมื่อไม่นานมานี้ก็อีกฝ่ายจะกระทำการไม่น่าให้อภัยและมีใจคิดคด แต่ยามนี้เห็นคนผู้นั้นคิดกลับตัวกลับใจ จึงหยิบยื่นความไว้วางใจนี้เป็นบททดสอบ

แน่นอนว่าชูเหวินมิได้อ่อนต่อโลกคิดโอนย้ายกิจการให้พวกเขาทั้งหมด เพียงให้พวกเขาอยู่ในหน้าที่ดูแลรับผิดชอบประหนึ่งผู้จัดการ ส่วนตนเองนั้นเป็นประธานเจ้าของบริษัท นอกจากนี้ยังกำชับชั่วช่วงให้คอยจับตาดูครอบครัวของจิ้นชานเป็นพิเศษ โดยมีหัวหน้าพรรคทั้งสามที่เขาแนบจดหมายสั่งให้จับตาดูแลกิจการร้านถิ่นและทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตระกูลหลี่ให้ดี จึงค่อยวางใจลง

หลี่ชูเหวินกำชับเพยงเอี่ยมมิต้องนำข่าวไพร่เดมิที่คฤหาสน์ตระกูลหลี่ตามมาด้วย ทรัพย์สินสมบัตินำมาแค่เพียงสามในสี่ส่วนก็พอ คาดว่าการเตรียมทุกอย่างเพื่อเดินทางมาพร้อมขบวนข้าของ ราวสามถึงสี่เดือนพวกนางคงจะถึงกวางโจวกระมัง

ยามนี้ชูเหวินมีทรัพย์สินสมบัติมากมาย เสวยสุขไปอีกก็ลิบชาติยังไม่เห็นว่าภูเขาเงินของตนเองจะพร่องลง แต่กระนั้นก็ไม่คิดอยู่เฉยกินเปล่าให้ภูเขาเงินร่อยหรอลงไปเรื่อยๆ ที่หังโจวมีกิจการร้านถิ่น เมื่อคิดปักหลักอยู่กวางโจวก็ยังคงต้องมีกิจการเอาไว้ เนื่องจากยุคสมัยนี้มีมิธนาคารให้ฝากดอกเบี้ยย จะให้เม็ดเงินตำลึงเงินนอกเป็นตำลึงทองได้ก็มีแต่จะต้องลงทุนหว่านออกถ่ายเดียว

กล่าวไปแล้วก็คล้ายกับเริ่มนับหนึ่งใหม่ ทว่าต่างจากคราวครั้งนั้น

ตรงที่มีต้องนำเครื่องเรือนแสนรักของตนเองบากหน้าไปขายออกเพื่อนำมาทำทุน บัดนี้สำหรับหลี่ซู่เหวินแล้ว ทุนทรัพย์มิใช่ปัญหาอันใด จะมีก็เพียงหัวคิดทางการค้าที่ต้องรีดเร้นออกมาใหม่

กิจการเหลาสุราห้าดาวที่มีลูกเล่นแซ่ซ้องกับล้อมในการกินอาหารก็กระทำไปแล้ว โรงเตี๊ยมพักแรม ร้านตัดเย็บเสื้อผ้า กิจการโสม กิจการข้าวสาร กิจการใบชา กิจการค้าขายเตาถ่านและถ่านหิน ล้วนกระทำมาจนหมด ซู่เหวินปล่อยให้ความคิดโลดแล่น ตะเกียบก็คิ๊บเนื้อแพะพวยข้าวเข้าปาก รอจนกินอิ่มจึงค่อยเรียกเสี่ยวเอ๋อเข้ามายกถ้วยชามออกไป จากนั้นนั่งจิบชาดอกเหมยอีกครู่หนึ่ง ก่อนหลุดลุกเดินออกจากโรงเตี๊ยม

หลี่ซู่เหวินมุ่งตรงไปที่ถนนย่านการค้า สังกัดร้านรวงและสินค้าแต่ละร้าน แวะซื้อของกินเล่น เดินไปกินไปประหนึ่งนักท่องเที่ยว แม้ว่าจจะย้ายมาอยู่กว้างโจวได้สองเดือนแล้ว ทว่ากว้างโจวเป็นเมืองใหญ่ ต่อให้ใช้เวลาครึ่งปียังไม่แน่ว่าจะเที่ยวได้ทั่วถึง ตรอกซอกซอยมีมากกว่าสิบหมื่นสาย แต่ถนนสายการค้าก็มีทั้งทางเหนือ ใต้ ออก ตก แล้วยังมีแยกตลาดค้าของสด ถนนสายอโคจร และท่าเทียบเรือสำหรับลำเลียงสินค้า

หลังจากเดินสำรวจอยู่นานท้องก็รู้สึกหิวอีกครั้ง ชายหนุ่มกวาดตาเสาะหาภัตตาคารสักแห่ง แต่ดูเหมือนถนนสายนี้นอกจากร้านรวงสำหรับค้าขายแล้ว ก็ไม่มีร้านอาหารให้เห็น จึงต้องเดินเสาะหาที่ถนนสายอื่น

ชายหนุ่มโหมกพัดจีบในมือเบาๆ จากนั้นก้าววาดๆ เลี้ยวเข้าไปในตรอกแรกเริ่มใบหน้ายังเรียบเฉย ทันทีที่ก้าวเข้ามาใบหน้าก็เฉยคม ดวงตากลายเป็นคมกริบขึ้นมา *พริบ!* เสียงพัดจีบถูกรวบเก็บเข้าหากัน ซู่เหวินหมุนตัวกลับฉับพลัน ที่ปากตรอกแคบเล็กปรากฏชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งถลันวูบตามเข้ามา ก็พบเห็นหลี่ซู่เหวินยืนเผชิญหน้าอยู่ก่อนแล้ว

ยามกะทันหันส่องมองยังไม่ทันสั่งการ พัดจีบในมือก็ฟาดเข้าที่ท่อนแขนขวาเป็นแนวขวางขนานกับพื้น มันรู้สึกเหมือนแขนทั้งท่อนสับร้อนจนกลีบกลายเป็นชาวูบ ร่างสูงใหญ่กระเด็นไปตามแรงหวดฟาดกระแทกเข้ากับ

กำแพงตรอกแล้วล้มลงนอนแผ่หลายอยู่บนพื้น

เสียงสะบัดพัดดังพริบขึ้นอีกครา ขณะชูเหวินโบกพัดเรียกลมปะทะใบหน้า ก้าวเข้ามาหยุดยืนปรายตามองผู้นอนแผ่อยู่บนพื้น ดวงตาเบิกโตตื่นตะลึงจ้องกลับมาอย่างลนลาน ชูเหวินยิ้มอย่างซุกซน

“เจ้ายังฝึกไม่ถึงขั้น คิดสะกดรอยตามข้า ยังต้องเคี้ยวกรำให้หนักกว่านี้”

เมื่อเห็นว่าตนเองสิ้นท่าเสียแล้ว ชายฉกรรจ์ก็รีบผุดลุกขึ้น เสียงสูดปากร้องครางจากอาการเจ็บแปลบตั้งขึ้นคำหนึ่ง เมื่อมันคุกเข่าข้างหนึ่งสะโพกตั้งตรง กัดฟันกลั้นอาการเจ็บประสานมือคารวะต่อหลังชูเหวิน

“ศิษย์หอดำหลี นามหลิวตง คารวะนายท่าน”

“อิม” หลี่ชูเหวินรับคำ ชายนามหลิวตงก็เอ่ยต่อ

“ผู้น้อยเดิมเป็นบัณฑิตในหังโจว ได้รับทุนทรัพย์เลี้ยงดูจากนายท่าน ข้ายังได้ร่ำเรียนวิชายุทธ์ที่หอดำหลี คราวครั้งนี้มาสอบที่กวางโจว ได้รับตำแหน่งเป็นเสนาธิการฝ่ายบัญชีประจำวังอ่อง ด้วยกิจการหน้าที่รัดตัวจึงมิได้มากราบคารวะนายท่าน ขอนายท่านโปรดให้อภัยด้วย”

หลี่ชูเหวินเลิกคิ้วมองดูอีกฝ่ายอย่างประหลาดใจ ตนเองยังจำได้เรื่องที่ทำให้การสนับสนุนบัณฑิตตกยากในเมืองหังโจวเพื่อใช้เป็นฐานอำนาจของตนเอง เพราะคำกล่าวของนักพรตตัวนี้ที่ว่า ‘มีดาวเขียนฝ่าปรากฏขึ้นอีกดวงในวังหลวง’ คนผู้นั้นคล้ายกับล่วงรู้ชะตาฟ้าเหมือนเขา ถึงอยากจะสืบเสาะเข้าไปด้วยตนเอง แต่ลำพังตัวคนเดียวมิมีทางกระทำได้อย่างราบรื่น อีกทั้งหากยึดกุมตำแหน่งสำคัญ ย่อมเท่ากับนำพาตนเองเข้าไปยุ่งเกี่ยวการแย่งชิงอำนาจและกระแสทางการเมืองอันวุ่นวาย

การเข้าใกล้องค์จักรพรรดิ มิรู้ว่าจะต้องมีชีวิตจริงจะพอใช้ ดังนั้นเขาจึงคิดสนับสนุนบัณฑิตตกยาก หากพวกเขาสามารถเข้ารับตำแหน่งสำคัญในวังหลวง ก็ยังเป็นหมากให้เขาใช้เสาะหาคนผู้มีดาวเขียนฝ่าเหมือนกันผู้นั้น มิคาดคิด หลิวตงผู้นี้จะเป็นหนึ่งในบัณฑิตตกยากที่ตนเองอุปการะเอาไว้

“ลุกขึ้นเถอะ ท่านเป็นถึงเสนาธิการใหญ่ ไหนเลยมาคุกเข้าคารวะมือปราบเล็กๆ อย่างข้า หากมีใครพบเห็นเข้าคงได้วุ่นวายเป็นแน่”

หลิวตงได้ยินจึงปล้นผุดลุกขึ้น ชูเหวินขณะเดินออกจากโรงเตี๊ยมที่พักแรมก็รับรู้ถึงตัวตนของอีกฝ่ายแล้ว หลิวตงแอบรออยู่ที่ร้านเครื่องเคลือบฝั่งตรงข้ามโรงเตี๊ยม ทำที่เป็นเลือกของคิดจะนำไปตกแต่งจวนเสนาธิการ แต่แท้จริงแล้วมีจุดประสงค์เพื่อมาคารวะผู้มีพระคุณ

ครั้นเห็นหลิวตงชูเหวินก้าวข้ามธรณีประตูของโรงเตี๊ยมออกมา จึงเดินตามหวังจะหาโอกาสพูดคุย ชูเหวินสายตาเหลือบเห็นหลิวตงแล้วเช่นกัน ต้องกล่าวว่า ผู้ฝึกสุดยอดตำราทั้งห้ามีทักษะมองเห็นพลังลมปราณในร่างของผู้คนได้ ชูเหวินแค่เห็นพลังลมปราณไหลเวียนอยู่ในร่างของหลิวตงในร้านเครื่องเคลือบก็สะกิดใจแล้ว แต่ไม่สะดวกต่อการเดินเข้าไปพูดคุย เป็นอีกฝ่ายที่สะกดรอยตามมา ตนเลยคิดเล่นสนุก เดินเที่ยวชมถนนการค้าไปพลาง ลอบสำรวจดูวิชาสะกดรอยของอีกฝ่ายไปพลาง

“นายท่าน... ข้าเหนื่อยนอกจากจะมาเยี่ยมคารวะแล้ว ยังมีคำบอกกล่าวต่อท่านด้วย... เมื่อก่อนนั้นของหอตำหนักที่ถูกจ้างวานให้เป็นคนคุ้มกันในคฤหาสน์ตระกูลหลี่มีรายงานผู้น้อยว่า คนของตระกูลหลี่คิดส่งคนติดตามสะกดรอยท่านขอรับ”

“ตระกูลหลี่? สะกดรอยข้า?”

“เสนาธิการฝ่ายบุ๋นจากการสอบบรรจุเข้ารับตำแหน่งขุนนางวังอ๋องที่ผ่านมาเป็นคนของตระกูลหลี่แห่งกวางโจวขอรับ เพราะมีคฤหาสน์ตระกูลหลี่ก่อสร้างขึ้นทางใต้ของเมือง จึงทำให้คนในตระกูลหลี่เกิดความเคลือบแคลง”

“ตระกูลหลี่... ที่กวางโจวนี้ก็มีตระกูลหลี่อยู่ด้วยงั้นหรือ?”

“ขอรับ” หลิวตงผงกศีรษะ ประสานมือกล่าวสืบทอด “ตระกูลหลี่แห่งกวางโจวสืบเชื้อสายกันมายาวนาน ลูกหลานตระกูลใหญ่ล้วนรับราชการตระกูลรองทำกิจการค้าขาย ส่วนตระกูลย่อยเป็นเพียงชาวบ้านขอรับ ได้ยิน

ว่าเพราะกลัวว่านายท่านจะแอบอ้างชื่อของตระกูลหลีกไปกระทำการเสื่อมเสีย จึงต้องสืบหาที่มาที่ไปของนายท่าน”

หลิวซู่เหวินผงกศีรษะอย่างเข้าอกเข้าใจเป็นอย่างดี จะอย่างไรก็เป็นตระกูลขุนนางมาหลายชั่วอายุคน จู่ๆ มีคฤหาสน์ตระกูลหลีกก่อสร้างขึ้นมาอีกทั้งเจ้าของคฤหาสน์ยังเป็นเพียงมือปราบผู้หนึ่ง โทษเลยจะอยู่ในสายตาของพวกตระกูลใหญ่เช่นนั้นได้ ก็คงเกรงกลัวว่าเขาจะแอบอ้างความยิ่งใหญ่ของตระกูลหลีกมาหนุนส่งตัวเองจนทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน จึงคิดสืบให้กระจ่างยอมมิใช่เรื่องแปลกประหลาดอันใด หากอยากสืบก็ให้สืบไป จะอย่างไรก็คงสืบหาร่องรอยอันใดมิได้อยู่ดี

“เตี้ยวก่อนนะ...ก่อสร้างคฤหาสน์? ก่อสร้างคฤหาสน์อันใด” ชูเหวินเล็กคิ้วมองอีกฝ่ายอย่างฉงน หากจำไม่ผิด เขาส่งการลงไปแก่หัวหน้าพรรคพันหมื่นบุปผาให้จัดหาที่พักอาศัยถาวรตระเตรียมไว้ ยังคิดว่าจะเลือกซื้อคฤหาสน์เล็กๆ สักหลังเหมือนตอนที่อยู่ในห้องใจเสียดอีก แล้วนี่หมายความว่าอย่างไร ก่อสร้างคฤหาสน์อันใด

“นายท่าน...คฤหาสน์ของนายท่านนั้นก่อสร้างขึ้นใหม่ เรื่องนี้เป็นที่กล่าวขวัญของชาวเมืองเป็นอย่างมากขอรับ ที่ดินทางตอนใต้ของเมืองถูกกว้านซื้อไปเป็นจำนวนมาก ทั้งบ้านเรือน คฤหาสน์ ล้วนถูกทุบทำลายแล้ว ก่อสร้างขึ้นใหม่ นอกจากนี้เรื่องหุบเขาเหมาซานที่มีบ่อน้ำพุธรรมชาติและน้ำตกสูงหกชั้น นายท่านก็ทุ่มซื้อมาแล้วเปลี่ยนเป็นชื่อหุบเขาตระกูลหลีกอย่างไรเล่าขอรับ”

“ข้า...” หลิวซู่เหวินรับฟังจนหัวสมองฟองโต เกือบหลุดคำ *เป็นข้าเสียดเมื่อไหร่* ออกไปแล้ว

หลิวตงเห็นท่าทางตกตะลึงของผู้เป็นนายก็พลอยฉงนสนทนงที่ไปด้วย มิใช่ว่านายท่านหลิวซู่เหวินมีคำสั่งลงไปหรือทักหรือ โฉนจึงทำหน้าที่ตาแจกเช่นเพิ่งเคยได้ยินได้ฟังเป็นครั้งแรกเล่า

๕๒

หน้าคฤหาสน์หลังงามที่กินพื้นที่หลายร้อยมู (หน่วยวัดพื้นที่ของจีน ๑ ไร่ = ๒.๔ มู) กลับมีชายผู้หนึ่งยืนปากอ้าตาค้าง สายตากวาดมองป้ายพื้นแดงอักษรทองสลักคำ 'ตระกูลหลี่' เนิ่นนาน จากนั้นจึงเลื่อนมองกำแพงสูงที่ทำจากหินอ่อนเนื่องามละเอียด ที่ได้ป้ายชื่อคฤหาสน์มีประตวงเดือนขนาดกว้างขวางพร้อมกับประตูไม้หนานมู กระจังห้วงประตูไม้บานคู่นั้นยังทำจากเงินขัดเงาวาววับ ที่ด้านหน้าเป็นบันไดเตี้ยสองสามขั้น ชายชวตั้งรูปปั้นหินเจดีย์เจ็ดชั้นเอาไว้ ข้างในรูปปั้นกลวงเปล่าที่แท้สามารถนำเทียนมาจุดได้ บริเวณหน้าต่างของรูปปั้นเจดีย์ทำจากหยกเหลือง ยามค่ำคืนหากจุดไฟวางไว้ใ้ในรูปปั้น จะส่องสว่างดุจหลอดไฟดวงหนึ่ง

แค่กำแพง บานประตู และเจดีย์ข้างบันไดเตี้ยคู่นั้นก็ทรูหราจนมนุษย์กินเงินเดือนหลวงชั้นผู้น้อยต่ำต้อยอย่างมือปราบผู้หนึ่งยืนตัวแข็งทื่อ ขวัญวิญญานแทบโอบยิบนอกรากร่าง ขึ้นบันไดเตี้ยหน้าคฤหาสน์ไป ก่อนเข้า

ประตวงเดือนยังต้องพบเจอกับชายจกรรจกัล้ามโตหน้าเหลี่ยมเกรียมอีกสอง นายยืนตระหง่านดูรูปปั้นศิลา พวกมันสวมใส่ชุดนักบุญตัดจากผ้าฝ้ายเนื้อดี สองข้างเอวสะพายกระบี่ไว้คนละเล่ม พลั่งลมปราณที่ไหลเวียนในร่าง บ่งบอกว่าเป็นผู้ฝึกยุทธ์จากหอตำหนัก

เขายืนเหม่อมองอยู่ครู่หนึ่ง ประตวงเดือนบานคู่มือก็แฉกเปิดออก เผยให้เห็นสภาพภายในในฤทธาสน์ หญิงรับใช้นางหนึ่งเยื้องย่างออกมา ยิ้มและ ผงกศีรษะทักทายนายทวารหน้าเหลี่ยมเกรียมทั้งสอง จากนั้นฮัมเพลงถือ ตะกร้ามุ่งหน้าไปที่ตลาด

สภาพภายในที่พบเห็นเบื้องหลังประตวงเดือน คือนายทวารอีกสอง นายสวมใส่ชุดนักบุญสะพายดาบยื่นซ้ายขวา แลเห็นพื้นหินอ่อนและเสาหิน เตี้ยอยู่แนวหนึ่ง ครั้นจะชะเง้อคอมองเข้าไปเพื่อแอบดู นายทวารด้านในก็ ซิงปิดประตูเสียก่อน เสียงปิดประตูคล้ายดังขวัณวิญญาณที่โอบยิบของ หลี่ซูเหวินกลับมา

นี่ที่แท้แล้วเป็นเรื่องราวบ้าบอคอแตกอันใด เหตุใดหัวหน้าพรรค พันหมื่นบุปผานางนั้นถึงสะเพร่าเพียงนี้ ตนเองเป็นมือปราบตำแหน่งเล็กๆ ชนิดหากตายไปสักคนก็มีอาจสิ้นคลอนราชสำนักหรือจวนเจ้าเมืองได้แท้ๆ นางเหตุใดจึงไม่นึกสะกิดใจหรือใช้สมองขบคิดสักหน่อย ลำพังตำแหน่งของเขาไหนเลยจะเข้าพังกฤทธาสน์ประหนึ่งวังแบบนี้ได้

ระหว่างกำลังหน้านิ่งคือขมวด สายตาคมกริบพร้อมกลืนอายฆ่าฟัน ก็คุกรุ่นอยู่หน้าประตูฤทธาสน์ ซูเหวินหันไปมองตามจิตสังหารอันดุร้ายนั้น เห็นเป็นนายทวารทั้งสองกำลังส่งประกายตาคมกล้ำมาให้ เนื่องจากพวกมัน เห็นหลี่ซูเหวินเดินด้อมๆ มองๆ ฤทธาสน์ตระกูลหลี่แห่งนี้อยู่นานแล้ว เมื่อ ลักครู่ประตูฤทธาสน์เปิดออก ก็สอดสายสายตามองดูขุนวายนวชนให้ผู้คน ระแวงสงสัย

ซูเหวินสบตากับนายทวารทั้งสองแล้วแสร้งยิ้มออกมาอย่างแห้งแล้ง ขณะจะหมุนตัวกลับไปเอาเรื่องหัวหน้าพรรคพันหมื่นบุปผาที่เป็นธุระใน

เรื่องนี้ให้ ฉับพลันนายทวารทั้งสองกลับมีความเคลื่อนไหวขึ้น ชูเหวินจึงชะงักมองตาม

ที่แท้พวกมันตอนกำลังจ้องมองหลี่ชูเหวินอย่างระแวงระวัง สายตาก็สะดุดกับป้ายหยกที่ห้อยเอวของชูเหวินเข้าพอดี มันเป็นหยกน้ำนมสลักคำว่า 'หลี่' เอาไว้ โดยอักษรหลี่ทำจากเงินหลอมสะท้อนแสง สำหรับพรรคทั้งสาม พบเห็นป้ายของท่านประมุขพรรคต้องกระทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด หากพบเห็นป้ายประจำตัวตระกูลหลี่แม้มีคำสั่งให้ละชีวิตก็ต้องกระทำตามอย่างไม่ลังเลใจ

มิใช่หลี่ชูเหวินที่ตราภุม่วงวดปานนี้ แต่เป็นพรรคทั้งสามที่ตั้งกฎและตกลงกันเอง สำหรับผู้อยู่ในตำแหน่งสำคัญของพรรคย่อมต้องรู้จักหน้าค่าตาของผู้เป็นนายและคุ้นเคยกับคนในตระกูล แม้จะไม่ใช้คนที่หนึ่งเก้าอี้ตัวสำคัญในพรรค แต่ตระกูลหลี่เดิมอยู่ในหังโจว พรรคทั้งสามที่เป็นสาขาหลักก็พำนักอยู่ที่นั่น ลูกพรรคล้วนคุ้นเคยกับคนในตระกูลหลี่เป็นอย่างดี แต่ยามนี้พรรคทั้งสามขยับขยายใหญ่โตดุจเมล็ดโปรยหว่านไปทั่วแผ่นดินทั้งหมดไหนเลยจะเคยพบเห็นผู้เป็นนายเหนือหัวอย่างแท้จริง จึงยึดเอาป้ายหยกประจำตระกูลหลี่แทนคำสั่ง

ตอนอยู่หังโจว กิจการของตระกูลหลี่ยิ่งนานวันยิ่งใหญ่โต ยิ่งกระทำก็ยิ่งมากเข้า คหบดีและเจ้าของกิจการส่วนใหญ่ล้วนใช้สัญลักษณ์จุ่มหมึกแล้วประทับตรา ตราตระกูลหลี่นี้เป็นหลี่ชูเหวินออกแบบมามิให้ลอกเลียนหยกน้ำนมสามารถหาได้ทั่วไป แต่ตัวเงินที่ฝังลึกลงในตัวหยกกลับมีอาจลอกเลียน

เนื่องจากแร่เงินที่ใช้นำมาจากเหรียญเงินเหรินหมินปี (หยวน) ในยุคปัจจุบันที่ติดกระเป๋ามาด้วย ซึ่งเงินตำลึงขาวของที่นี่ทำจากแร่เงินแท้ไม่มีสิ่งเจือปน ผิดกับเหรียญเงินเหรินหมินปีในยุคปัจจุบันที่มีสีในเป็นเหล็กแล้วชุบด้วยนิกเกิล ทำให้ความสว่างของเงินแตกต่างจากแร่เงินที่ใช้ทำเป็นเงินตำลึงขาว นอกจากจะฝังแร่เงินลงไปก็สลักเป็นคำหลี่เอาไว้ ด้วยยุคสมัย

นี้ต่อให้สามารถเพียงใด ก็ยังไม่พัฒนาถึงขั้นกระทำเหรียญเทรินหมินบี
โลกเลียนออกมาได้

ดังนั้นพรรคทั้งหมดล้วนคุ้นเคยกับภาพเหมือนของสัญลักษณ์ตระกูล
หลี่ หยกเงินเมื่อสะท้อนแสงแวววับย้อมเป็นของจริงไม่ผิดเพี้ยน ครั้งนี้
หัวหน้าพรรคพันหมื่นบุปผาซึ่งรับหน้าที่จัดบ้านพักระยะยาวให้หลี่ซูเหวิน
ก็กำชับว่าไพร่ในคฤหาสน์เอาไว้ทั้งหมด หากพบเห็นผู้มาเยือนห้อยป้าย
หยกประจำตระกูลหลี่ แสดงว่าคนผู้นั้นคือเจ้าของคฤหาสน์หลังงามนี้

“นายท่าน!”

“โปรดยุดเท้าก่อนขอรับ!” ทั้งสองวังกระหืดกระหอบเข้ามา ซูเหวิน
ต้องเลิกคิ้วคมมองชายร่างสูงใหญ่อย่างมีนงง ขณะจะเอ่ยปากพูดจา แลเห็น
สายตาของคนทั้งสองเพ่งมองมาที่ป้ายหยกห้อยเอวของตนก็เข้าใจได้ในทันที

ที่แท้พวกมันก็รู้แล้ว

พอคิดว่าเมื่อครุ่นนี้พวกมันคงเห็นเจ้าของบ้านอย่างตนเองมาเดิน
ด้อมๆ มองๆ ทำทางลับๆ ล่อๆ อยู่หน้าคฤหาสน์ก็รู้สึกเสียหน้า ในโลกนี้
ยังมีคนที่หวาดกลัวบ้านตัวเองด้วยอย่างนั้นหรือ ขบคิดถึงทำทางเหวอๆ ของ
ตนเมื่อครู่ดูเจ้เห็นผีสามเบ๊องหน้า แถมยังจะเผ่นหนีไปเอาเรื่องกับหัวหน้า
พรรคสาว เขาสบตานายทวารทั้งสอง ยิ้มเก้อๆ ออกมาอย่างทำตัวไม่ถูก

“เชิญเข้าไปข้างในก่อนเถิดขอรับนายท่าน”

“เอ๋อ...อ่า...”

เอาเถอะ...จะอย่างไรเสียก็ยิ่งดีกว่าด้อมๆ มองๆ อยู่ด้านนอก หลี่-
ซูเหวินสุดลมหายใจเอือกหนึ่ง ยึดอกผึ่งผายเดินนำหน้านายทวารทั้งสองไป
ที่ประตูวงเดือน

นายทวารเดินติดตามมาข้างหลังพลางลอบสำรวจผู้เป็นนายที่เพิ่งจะ
เคยพบหน้าค่าตาเป็นครั้งแรกอย่างสนอกสนใจ ตั้งแต่ถูกซื้อตัวมาจาก
โรงค้าทาส พวกมันก็น่ากัญญคุณมาโดยตลอด เผาดูแลคฤหาสน์ กระทำ
หน้าที่ของแต่ละคนอย่างตั้งใจ วาดหวังรอคอยให้ได้รับใช้เจ้าของคฤหาสน์

ผู้หยิбыันสิ่งสะดวกสบายมากมายให้แก่พวกมัน

บุรุษหนุ่มผู้เป็นเจ้านายคนนี้สวมใส่ชุดผ้าแพร รูปร่างสูงโปร่ง ผิวพรรณละเอียดสะอาดสะอาด มีมือทั้งสองข้างที่โพล่หลังทำให้เห็นชอกเล็บขาว สะอาดอมชมพู ผมดำขลับรวบมัดปักปิ่นเงินเล่มหนึ่ง หัวปิ่นหอมเป็นรูปศิระระของพญาอินทรี ท่วงท่าการก้าวเดินดูธรรมดาเหมือนกับคนฝึกยุทธ์ แต่บรรยากาศรอบตัวกลับแฝงมวลประหลาด คล้ายหากเอื้อมมือไปคว้าจับบุรุษหนุ่มผู้นี้ แขนทั้งข้างอาจถูกบั่นลงได้ในพริบตา นี่กระมัง ความน่าเกรงขามของผู้เป็นเจ้านายคนทีรั่วราย

ประตวงเดือนเปิดออกอีกครั้ง หลี่ชูเหวินก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไป ก็พบกับนายทวารอีกสองคนด้านใน ไม่ต้องรอให้นายทวารสองคนด้านนอกอธิบาย สายตาของพวกมันก็ถูกแสงเงินคำ่ว่าหลี่บนหยกห้อยเอวสาดประกายเข้าไปส่ดวงตาจนพร่าเลือน จำต้องกะพริบตาปริบๆ ปรับสายตาให้เข้าที่แล้ว ประสานมือก้มศิระระ

“การะนายท่านหลี่”

ชูเหวินไหนดลยจะสนใจการการะของนายทวารทั้งสอง สายตาของเขากำลังทอดมองไปเบื้องหน้าอย่างตะลึงลาน ด้านหลังของนายทวารด้านในมีเสาหินที่เห็นคราแรกขณะชะเง้อคอมองจากด้านนอก เสาหินสูงเสมอเอวที่แท้กลับเป็นเสาโคมที่ทำจากหินอ่อน ตรงยอดซึ่งเป็นโคมสร้างคล้ายห้องเล็กห้องหนึ่ง กำแพงทั้งสี่สร้างจากหยกแก้วสีเหลืองขุ่น หลังคาเป็นหินอ่อนสามารถเลื่อนเปิดเพื่อนำจานเทียนเข้าไปวางได้

โดยเสาโคมหินนี้ตั้งหน้าข้างซ้ายขวา เรียงเป็นแถวหลายสิบแห่งทอดยาวไปเบื้องหน้า ตรงกลางเป็นพื้นหินอ่อนทอดตัวไปจนถึงประตวงเดือนอีกบานหนึ่ง ทว่าแตกต่างจากบานแรกตรงไม่มีประตูไม้บานคู่ กลับเป็นประตวงเดือนเปิดโล่ง เมื่อเดินเข้าซุ้มประตวงเดือนมา ยังมีนายทวารเฝ้าประตวงเดือนบานนี้อีกสองคน พวกมันเมื่อเห็นหลี่ชูเหวินกับป้าหยกห้อยเอวก็รีบการะเช่นกัน

เมื่อผ่านประตูวงเดือนบานที่สองเข้ามา ทางซ้ายเป็นพื้นหญ้าเขียวสด มีทั้งไม้พุ่มเตี้ยและไม้สูงผลิดอกใบงามตา ดูไปแล้วเหมือนสวนหย่อมขนาดย่อมดูร่มรื่น ยังมีทางขวามือเป็นสระบัวขนาดใหญ่ มีศาลาหอแก่งริมน้ำปลูกสร้างอยู่ไกลๆ มีหน้าซ้ายยังมีสะพานปลูกสร้างจากด้านหนึ่งของสระโค้งได้รูปไปยังอีกด้าน ใบบัวและดอกบัวสีเขียวบ้างชมพูบ้างผลุบโผล่อยู่หลายหย่อม ตรงกลางยังคงปูพื้นหินอ่อนสีขาวขุ่นเอาไว้ เมื่อเดินผ่านเข้ามา เบื้องหน้าพลันปรากฏตึกขนาดใหญ่หนึ่งหลัง ดูไปแล้วน่าจะเป็นเรือนสำหรับรับรองแขก มีขนาดสูงสามชั้น แต่ตัวตึกก็กินพื้นที่เทียบเท่าอุทยานตระกูลหลีของเธอ ในห้องโถงเลยกระมัง

ภายในห้องโถงกว้างขวางขนาดจุกคนกว่าสองร้อยได้โดยง่าย พื้นห้องเป็นไม้กระดานเรียบสีน้ำตาล ส่วนบนและล่างเป็นหินเรียบมน ส่วนตรงกลางแบ่งเสากลับเป็นไม้สักขนาดผู้ใหญ่นักสามคนโอบหลายเสา ดูไปคล้ายนำต้นไม้เก่าแก่สูงชะลูดหลายต้นมาทำเสาห้องโถง ช่างพุ่มเพ็ญสีนดี ไม่สิ...ตั้งแต่ที่เขาเห็นสะพานโค้งเหนือสระบัวเมื่อครู่ก็ตระหนักได้แล้วว่าภายในเรือนต้องมีธรรมดา ด้านในสุดของห้องโถงเป็นเก้าอี้ไม้จืดจางแดงชุดหนึ่ง แต่ละชั้นวางเบาะรองนั่งปักลายเมฆา เนื้อผ้าแพรยัดนุ่นอัดเป็นก้อนเอาไว้ เวลานั่งจะให้ความรู้สึกนุ่มสบาย เก้าอี้ที่จัดทำมีพนักพิงหลังและที่เท้าแขน แค่มองดูยังให้ความรู้สึกวิจิตรมีราคา

ตั้งแต่พระอาทิตย์ลอยเด่นอยู่กลางศีรษะ จวบจนดวงจันทร์เคลื่อนขึ้นกลางศีรษะแทนที่ หลี่ชูเหวินจึงค่อยสำรวจบริเวณอุทยานทั้งหมดจนครบถ้วน หากไม่มีวรุณหมปรายณ คาดว่าสภาพของชูเหวินยามนี้คงต้องคลานเท้าถ้ายเดียว ชายหนุ่มมานั่งลงที่เก้าอี้เจ้าบ้านในโถงห้อง เอนกายพิงพนัก สายตาเหม่อมองเพดานห้องอย่างเหม่อลอย

วันนี้มิว่าจะเดินไปชอกไหนหลับไหนล้วนทำเอาหลี่ชูเหวินตกตะลึงจนต้องร้องโพล่งออกมาหลายคำ หากถามว่าอุทยานหลังนี้ดังงามหรือไม่ ชูเหวินมั่นใจว่าดังงามยิ่งกว่าวังอ๋องที่ตนเองเคยเยี่ยมชมหน้ามาแล้ว อุทยาน

หลังนี้จึงถือได้ว่าเป็นบ้านในฝันของผู้คนอย่างแท้จริง หากอยู่อาศัยลงหลักปักฐานที่นี่ ยังสามารถพำนักได้ชั่วลูกชั่วหลาน จะหาเหตุผลที่ทรูทรากว่านี้เห็นทีจะเป็นวังหลวงอย่างเดียวกระมัง

ระหว่างนั่งเหม่อลอยชิมเซา หางตาแลเห็นกำแพงด้านหนึ่งของห้องโถงจัดวางชั้นไม้ทั้งแถบ มีเครื่องเคลือบงานศิลปะตั้งแขวนประหนึ่งพิพิธภัณฑสถานหอคิว เครื่องเคลือบเหล่านี้มีบางชิ้นนำมาจากสมบัติของชนชาติหู แจกกันจากโครยอ (เกาหลี) งานเคลือบดินเผาสีครามน้ำทะเลจากผู้ซัง (ญี่ปุ่น) โถหยกม่วงแกะสลักจากริฉิว (เกาะไต้หวัน) ถ้วยวาดลวดลายบุปผาจากปลายพู่กันของมองโกล ทุกสิ่งล้วนถูกจัดวางเอาไว้เด่นตระหง่านประหนึ่งจะอวดอ้างความมั่งคั่งของเจ้าบ้าน

หลี่ซู่เหวินชมดูจนคันที่หัวใจยากจะเกา อวดความร่ำรวยอันใด แต่ผู้คนมองดูกำแพงหินอ่อนทอดตัวยาวจากมุมถนนหนึ่งไปอีกมุมถนนก็ตรัสรู้ได้ด้วยตนเองว่า ผู้อาศัยอยู่ในคฤหาสน์หลังนี้มั่งคั่งเพียงใด ขนาดตนเองชมอยู่ด้านนอกยังตะลึงจนอ้าปากค้าง อีกอย่างแค่เดินมาเห็นบึงบัวสะพานข้ามสระ ศาลาหอแก่งเป็นปราการแรกก็รู้เช่นเห็นชาติแล้ว

นี่ยังมีรวมป่าไฟ บ่อน้ำพุในร่มที่ได้ยินจากบ่าวรับใช้ว่าบรรจุน้ำพุธรรมชาติมหาศาล ที่แม้แต่เหล่าขุนนางวังอ่องยังใช้ดื่มกัน ก็ทำเอาซู่เหวินเกือบกระอักเลือดออกมา เห็นจะเป็นคำบอกกล่าวที่ว่า หุบเขามหาซานอะไรนั่นถูกกว้านซื้อมาเป็นสมบัติส่วนตัวของเขาไปเสียแล้ว เล่นเอาเขาถึงกับพ่ายแพ้อย่างหมอบราบคาบแก้ว

สาวใช้นางหนึ่งค่อยๆ ก้าวเข้ามาด้วยปลายเท้าอย่างมีมารยาทพร้อมน้ำชาหอมกรุ่นกาหนึ่ง จัดแจงรินชาให้ใส่ถ้วย กลิ่นหอมและควันชาดึงดูดสติของซู่เหวินกลับมา เขายกถ้วยชาขึ้นสูดดมกลิ่นไม้คุ่นเคยนี้แล้วชำเลื่องตามองสาวใช้วัยสิบสามปีในชุดผ้าฝ้ายสีเขียวเป็นเชิงถาม หญิงสาวยิ้มน้อยๆ ก้มศีรษะยกกายคารวะพลันกล่าวว่า

“ข้าน้อยได้ยินว่านายท่านชื่นชอบดื่มชา นี่เป็นชาชั้นดีของกวางโจว

เรียกว่า ซาผิงกั๋ว (แอปเปิล) เจ้าค่ะ”

“ซาผิงกั๋วหรือ” ชูเหวินเลิกคิ้วมองดูซาสีเหลืองนวลในถ้วย สูดดมกลิ่นอีกคำรบแล้วค่อยๆ ยกดื่ม กลิ่นหอมของผิงกั๋วไหลผ่านริมฝีปากสู่ลำคอ ความอ่อนหวานกลมกล่อมกลับเป็นรสชาติที่ไม่เคยลิ้มลองมาก่อน ช่วยให้ชายหนุ่มรู้สึกดีขึ้น หลังจากผ่านการสำรวจสุดสะเทือนขวัญของคฤหาสน์หลังนี้มาทั้งวัน

ทว่าจิบไปสมอกก็ผุดความคิดหนึ่งขึ้นมา ซานี้ก็คงจะชงมาจากน้ำพุเหมาซานอะไรนั่นด้วยกรรมัง อีกอย่างสาวใช้คนนี้นับกว่าเป็นชาชั้นดีจากกวางโจว ราคาคงมิใช่ธรรมดา ผิงกั๋วจะอย่างไรก็ยิ่งถือเป็นผลไม้ที่หาไม่ง่ายเท่าสาส์นที่มีให้เห็นทั่วทุกหัวเมือง ชูเหวินกวาดตามองโถงห้อง หยุดสายตาที่ขึ้นวางเครื่องเรือนแถบนั้น เหม่อมองไปที่ประตูห้องโถงซึ่งแง้มปิดเอาไว้ คล้ายมองเห็นป่าไผ่ สวนหย่อม สระน้ำ บึงน้ำพุ สะพานข้ามสระ ศาลา หอแก่ง

“หี” ชูเหวินแค้นเสียงพลาญยิ้มเจื่อน ชีวิตของมือปราบตัวเล็กๆ ผู้หนึ่ง กลับใช้ชีวิตฟุ้งเพื่อฟุ่มเพียงถึงเพียงนี้

ชายหนุ่มกลับออกมาจากคฤหาสน์เดินไปตามท้องถนนยามราตรี นี้คล้ายกับตนเองเป็นอำลี หรืออลิซซึ่งหลงเข้าไปในดินแดนมหัศจรรย์อย่างไรอย่างนั้น ครั้นจะขายออกไปก็เกรงว่าจะไม่มีผู้ใดซื้อ ครั้นจะอยู่อาศัยที่นั่นหลังจากผ่านการฝึกฝนมือปราบในเดือนหน้าก็ดูจะน่าลำบากใจเกินไป เร็วแรงที่จะไปไวยวายกับหัวหน้าพรรคพันหมื่นบุปผานางนั้นก็ใช้ไปจนหมดสิ้นแล้ว

ที่น่าตกใจคือทรัพย์สมบัติของชนชาติหูซึ่งนอนอยู่ในห้องใต้ดินมีกลไกแน่นหนาแน่น กลับดูเหมือนไม่ได้พร้อมลงไปเลย สำรวจดูแล้วมีทั้งเงิน ตำลึงขาว ตำลึงทอง แถ่งเงินทอง สร้อย หยก ไข่มุก และอีกสารพัดของล้ำค่า มีว่าจะมองดูอย่างไร ให้ซื้อทั้งเมืองกวางโจว ภูเขาเงินก้อนนี้ก็คงจะลดลงไปแค่เศษเสี้ยวหนึ่งกรรมัง

หลังชูเหวินสลัดความคิดเรื่องคฤหาสน์หลังงามออกไปก่อน และ

ขบคิดถึงกิจการร้านถิ่นที่จะเป็นแหล่งเงินแหล่งทองอันมั่นคงนับจากนี้ ใน
 เวี่ยงความคิด ชูเหวินคิดไปถึงร้านตัดเย็บเสื้อผ้าเหมยถึงของตนเอง ม้วนผ้า
 หลายพับล้วนซื้อหาจากเฒ่าแก่เหรินบนเรือลำเก่า แม้ราคาจะไม่มาก ทั้งซื้อ
 มาทำกำไรได้มากโข แต่เงินเพียงเล็กน้อยก็มีอาจมองข้ามไปได้ อีกไม่นาน
 องค์กรพรรคติจะมีราชโองการออกไปทั่วแผ่นดินเรื่องการจัดเก็บภาษีเพิ่ม
 ข้าวของย่อมแพงตามไปด้วย ดังนั้นไม่ว่าต่อไปม้วนผ้าที่เฒ่าแก่เหรินนำ
 ขึ้นเรือลำเก่ามาจะเพิ่มราคากว่าเดิม

เดินไปจนสุดถนน ชูเหวินเลี้ยวผ่านหัวมุมถนนมุ่งตรงไปที่เส้นทาง
 ค้าขาย ตอนที่มาถึง ถนนสายนี้ยังมีร้านรวงให้เห็นหนาแน่น เหม่อมอง
 จันทราล่องลอย ดวงดาวทอแสงระยิบระยับ คาดว่าตอนนี้เวลาล่วงเลยยาม
 อื่นมาแล้ว (๐๓.๐๐ น. - ๐๔.๕๙ น.) มีร้านแผงลอยขายโคมไฟหลากสีสัน
 ร้านชาลาเปาเนื้อแกะ ร้านขายผลไม้ เครื่องประดับ ถนนสายนี้กลับจุดโคม
 ล่องคอบไฟกั้นจนสว่าง อีกทั้งผู้คนยังออกมาเดินครึกครื้นคล้ายตลาดราตรี
 สายหนึ่ง

ชูเหวินแวะชมร้านตัดเย็บเสื้อผ้าที่เคยสั่งตัดชุดของตนเองมาหลาย
 ชุด สอบถามได้ความว่าร้านนี้เองก็รับซื้อพับผ้ามาจากเรือลำเก่าที่ทำเทียบ
 เรือในกวางโจวด้วยเช่นกัน แต่มิใช่ได้รับมาจากเรือลำเก่าของเฒ่าแก่เหริน
 พุดคุยกันอยู่ครู่ก่อนคืนจันเกือบสว่าง ชูเหวินก็อุตหนุ่นสั่งตัดชุดอีกสอง
 สามชุดเอาไว้ก่อนผละออกมา

มาถึงตรงนี้ชายหนุ่มหวนคิดถึงจุดกำเนิดของผ้าไหม ผ้าแพร ผ้าฝ้าย
 เหล่านั้น ลากความคิดยาวไปจนถึงการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม จะอย่างไรแล้ว
 จุดเริ่มต้นของทั้งหมดทั้งมวลล้วนเป็นกิจการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม ทว่าชู-
 เหวินกลับไม่มีความรู้เรื่องนี้ เพียงแต่หากสามารถซื้อกิจการปลูกหม่อน
 เลี้ยงไหมได้ ย่อมเท่ากับมีต้องเสียเงินให้แก่พ่อค้าคนกลางที่นำขึ้นเรือลำเก่า
 แล้วบวกเพิ่มค่าน้ำร้อนน้ำชาเหล่านั้น หลังจากขึ้นภาษีแล้วส่วนต่างที่จ่าย
 ออกย่อมมากขึ้นไปด้วย ชูเหวินจดความคิดนี้เอาไว้ในหัวพาตัวเองกลับไป

ที่โรงเตี๊ยม

ครั้นพอเปิดประตูห้องเข้าไปก็ปะทะกับกลิ่นหอมฉุย ที่โต๊ะกลางห้อง มีเพื่อนร่วมห้องทั้งสามนั่งอยู่ คนหนึ่งเป็นชายหนุ่มที่ครึ่งหนึ่งเคยถูกหลี-ชูเหวินพันบะหมี่อันทะลาลี่ใส่ ทั้งหมดจึงพร้อมใจกันเรียกว่า เลี้ยวลวี (ลา-น้อย) ส่วนอีกสองคน คนหนึ่งนาม ฉางลู๋ รูปร่างสูงใหญ่กำยำคล้ายเตียว-หุยในสามก๊ก ผิวกายหนาเป็นชั้นๆ มัดกล้ามเนื้อแต่ละลูกยังโตกว่าศีรษะของ ชูเหวินสองเท่า ใครจะคิดว่าด้วยบุคคลรูปร่างเช่นนี้ ฉางลู๋กลับอายุเพียงสิบแปด ส่วนอีกคนหน้าตาราบเรียบ ผิวพรรณหยาบกร้าน จัดเป็นคนรูปร่างหน้าตาธรรมดา มิมีอะไรโดดเด่น จะเว้นก็เพียงดวงตากระจ่างใส คู่หนึ่งที่เวลาจับจ้องผู้คนกลับให้ความรู้สึกกระตือรือร้นไปด้วย คนผู้นี้มีนามว่า เหวอหม่า

“พี่หลี่ ท่านมาพอดี พวกข้าเพิ่งกลับจากลาดตระเวน มาๆ นั่งลงกินกับพวกเรา” ฉางลู๋ผุดลุกขึ้นมาจุดตั้งชูเหวินนั่งลง เลี้ยวลวีกับเหวอหม่าล้วนผงกศีรษะให้ เอ่ยทักทายว่า ‘พี่หลี่’

ชูเหวินกวาดสายตามองรอบโต๊ะ บนจานใบหนึ่งมีหมั่นโถวสีเหลืองซีดๆ ลีก็อ่อน มีผัดผักพูนจานอีกสองจานใหญ่ หากคาดเดาไม่ผิด ผักเหล่านี้เห็นจะเป็นผักป่าที่ทั้งสามเจียดเวลาไปเด็ดหามา ตรงกลางยังเป็นหม้อไฟในนั้นส่วนใหญ่เป็นผักปาลอยอยู่ในน้ำเดือดปุดๆ เห็นเนื้อสัตว์ลอยอยู่เล็กน้อย ส่วนแผ่นที่ตอนแรกเข้าใจว่าเป็นเนื้อไก่ กลับเป็นเปลือกไม้ที่นำมาต้มหม้อไฟผสมกับเนื้ออันน้อยนิดและผักป่าเหล่านั้น

ตั้งแต่อาศัยอยู่ร่วมห้องพักเดียวกันมาสองเดือน คนทั้งสามล้วนตระหนักรว่า หลีชูเหวินผู้นี้นอกจากวรยุทธ์จะสูงเยี่ยมเทียบเท่าผู้บัญชาการกองปราบเจาเมิ่งฉิน ยังมีฐานะไม่ธรรมดาเนื่องจากสวมใส่ชุดผ้าแพรสั่งตัดในตู้เสื้อผ้าของชูเหวินเองก็เป็นพวกเขาแอบถือวิสาสะเปิดดู เห็นมีชุดแพรเนื้อตัวนวลเนียนของอีกหลายชุด ชุดมือปราบที่สั่งตัดเพิ่มด้วยเนื้อผ้าแพรอีกหลายชุด

มีหลายครั้งที่พวกเขากลับมาเหนื่อยๆ จากการฝึกฝน จะเห็นในกา
น้ำชาเมื่อน้ำชาอุ่นถูกชงเอาไว้แล้ว หากมีใช้ชาดอกเหมยก็เป็นชาบ๊วยอุ่นเปรี้ยว
ชาทั้งสองชนิดนี้ล้วนมีราคาแพงไม่ใช่น้อย บางครั้งก็จะเห็นหลั้ซูเหวินกินอาหาร
จากเหลาเลิศหรู บางครั้งพวกเขายังได้โอกาสนั่งกินด้วย หลายคราที่คิด
ชักชวนหลั้ซูเหวินมาร่วมกินอาหาร แต่ก็ถูกปฏิเสธทุกครั้ง จะอย่างไรที่ครั้ง
นี้เวลาวางตรงกันพอดี บังเอิญพวกเขาตั้งใจเรียบร้อยแล้ว จึงถือโอกาส
คุมตัวซูเหวินเอาไว้ให้กินอาหารมื้อนี้ร่วมกัน ถือเป็นน้ำใจอย่างหนึ่ง

หารู้ไม่ว่าที่ผ่านมาซูเหวินปฏิเสธเพราะอาหารแต่ละมื้อที่พวกเขาสั่ง
ล้วนเป็นอาหารอัดตัดยากจะกินลง ข้าวฟ่างแข็งๆ จากโรงเตี๊ยม อาหารป่า
ที่พวกเขาไปหามา ล้วนเป็นอาหารที่กินไม่ลงทั้งสิ้น ซูเหวินกวาดตามอง
แล้วก็ตระหนักรู้ได้ ชาวบ้านหรือพนักงานชั้นผู้น้อยในวงราชการล้วนได้เงิน
เดือนไม่มากนัก พวกเขากระทำการงานก็ต้องแบ่งเงินส่งให้ครอบครัว ทั้งยัง
ต้องแบ่งไว้จ่ายเอง อาหารเหล่านี้ล้วนเป็นอาหารธรรมดาที่ชาวบ้านต้อง
กินกัน ซูเหวินที่มีเคยผ่านชีวิตเฉกเช่นนั้นจึงคล้ายเปิดหูเปิดตาเป็นครั้งแรก
ที่แท้มิว่าจะเป็นในโลกเดิมหรือในโลกแห่งนี้ ความยากจนชั้นแค้นยัง
ไม่อาจขจัดออกไปจากแผ่นดินได้ กระทั่งในยุคสมัยใหม่ คนร่ำรวยกลับ
รวยขึ้น คนยากจนกลับยิ่งจนกว่าเดิม ขบคิดไปว่าหากการจัดเก็บภาษี
เพิ่มขึ้น ข้าวของแพงกว่าเดิม ครั้งนี้คนธรรมดาสามัญจะอยู่อาศัยกันอย่างไร

“จริงสิ...ตอนลาดตระเวนแถบท่าเทียบเรือ ข้าเจอกับชาวผู้ซังก่ลุ่ม
หนึ่งลงจากเรือลำเฒามา ชูดเกราะที่พวกมันสวมใส่ไม่เลวเลย ดาบที่ข้างเอว
ก็งามยิ่ง มิรู้ว่ราคาจะสักกี่ตำลึง” ฉางลู่อ่ยพลางจับซาอีกหนึ่ง “ไต่ยมัน
เรียกหาตัวเองเป็นชาหมู่ไรแดนอาทิตย์อุทัย”

“ชาหมู่ไรจะแน่สักเท่าไร ไหนเลยจะสู้เพลงดาบต้าเหรินของเราได้”
เสี่ยวลวี่ยี้ดอกพุดอย่างภาคภูมิใจ

ซูเหวินรินซาถ้วยหนึ่ง สูดดมดูจึ่งรู้ว่าเป็นชาดอกเหมยกาเดิมที่ตนเอง
ชงทิ้งเอาไว้ เพียงแต่นำไปอุ่นร้อนใหม่ ฟังพวกเขาพูดคุยกันแล้วก็เงยหน้า

ขึ้นด้วยความสนใจ จะอย่างไรบนโลกนี้ก็มิใช่บทประพันธ์อีกต่อไป ไม่ใช่โลกในหน้ากระดาษแบนราบ แต่เป็นโลกอีกใบหนึ่งที่มีอยู่จริง

แน่นอนว่ามีใช่แบนราบแต่เป็นกลมมน มีชนชาติหู (ชาวต่างชาติ) มากมายบนโลกใบนี้ ในนวนิยายที่เขียน ชูเหวินมุ่งเน้นที่การต่อสู้ห้าพันและกำลังภายในเป็นหลัก มิเคยเขียนถึงการมีอยู่ของชนชาติอื่นๆ นัก นอกจากประเทศทางเอเชียที่เคยเขียนถึงแล้ว มิแน่ว่าที่นี้อาจจะมีทวีปยุโรปในอีกด้านหนึ่งของโลก และอารยธรรมที่ละมายโลกของตนเองขึ้นมาด้วยก็เป็นได้

“ซามูไรยึดถือการใช้ชีวิตในวิถีแห่งดาบที่เรียกว่าบูชิโด เพลงดาบย่อมมีกรรมตา ครั้งหนึ่งข้าเคยได้ยืมซามูไรชื่อ มิยาโมโตะ มุซาชิ ไล่สังหารศิษย์สำนักหนึ่งถึงร้อยชีวิตจนตกตายกันหมด ชื่อเสียงของมุซาชิยิ่งโด่งดังเพราะเพลงดาบที่เป็นหนึ่งในแผ่นดินฝูซัง” พูดถึงตรงนี้ชูเหวินก็หยุดจิบชาคำหนึ่ง ขบคิดสงสัยว่าผู้ซึ่งในนิยามนี้จะมียอดฝีมืออย่างมุซาชิอยู่ด้วยหรือไม่

ฉางลู่แค่นเสียงดัง “เฮอะ” คำหนึ่งหลังจากฟังที่หูลชูเหวินบอกเล่า แล้วกล่าวอย่างตุแคลน

“นั่นเป็นเพราะศิษย์สำนักอะไรนั่นล้วนไม่ได้ความ หากลองให้มุซาชิ นั้นมาที่แผ่นดินต้าเหรินของเรา เพียงเจอศิษย์พรรคขุนเขากระบี่ในกวางโจว สี่ห้าคนย่อมไม่ได้พูดได้เกิด ต่อให้เพลงดาบยอดเยี่ยม ไหนเลยจะสู้คนหมู่มากที่เป็นนางนได้ เพียงเจอค่ายกลสี่ทิศแปดทาง มุซาชิไหนเลยจะประคองศีรษะเอาไว้ได้”

คำพูดนี้ทำเอาชูเหวินแทบหงายหลังตกเก้าอี้ นี่ต้องกล่าวว่ามุซาชิยังโชคดีแล้วที่เกิดในฝูซัง หากเกิดมาในประเทศที่นิยมตั้งค่ายกลด้วยคนหมู่มากเช่นนี้แล้ว ไหนเลยจะอยู่รอดประคองชีวิตกลายเป็นซามูไรอันเกรียงไกรได้ มิรู้เพราะเหตุใด คำพูดของฉางลู่ทำเอาชูเหวินมิรู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี มุซาชิที่เป็นต้นแบบของผู้ดำเนินชีวิตในวิถีแห่งบูชิโดกลับสิ้นทำให้แก่คำพูดนี้ไปเสียได้ ทั้งที่ชูเหวินคิดจะบอกเล่าความเป็นอัจฉริยะแห่งดาบของมุซาชิให้ฟังแก่เซียว

“มาพี่หลี่ กินเสียตอนที่ยังร้อนๆ อยู่” เหมหมาป่าครองถ้วยข้าวฟ่าง ส่งถึงเบื้องหน้าชูเหวิน

ชายหนุ่มมองดูถ้วยข้าวในมือแล้วต้องสูดหายใจ แค้ใช้ตะเกียบเขี่ย เมล็ดข้าวก็รู้สึกแข็งแล้ว ลองคืบคำเล็กๆ ใส่ปากเคี้ยวๆ กลืนลงไป ต้องหยิบถ้วยซาจิบตามลงไปเที่ยวหนึ่งเพราะสาकค

ครั้นจะกลักรับคำที่สองก็อดรอนหนไม่ได้ จึงวางถ้วยข้าวฟ่างลง ส่งเสียงตะโกนเรียกเสี่ยวเอ้อท่ามกลางสายตาดมจนสนเท่ห์ของบุรุษทั้งสาม รอไม่นานเสี่ยวเอ้อก็ส่งเสียงขานรับผลึกประทุห้องพักเข้ามา

“นายท่านมีอะไรจะสั่งหรือขอรับ”

“สั่งอาหารที่เหลาสุรามาลักชุดหนึ่ง” กล่าวจบก็ล้วงหยิบเงินตำลึงขาว ก้อนเล็กติดส่งให้เสี่ยวเอ้อ

อีกฝ่ายก็คว่ำหมับไว้ได้อย่างแม่นยำราวกับเคยรับส่งเงินเช่นนี้มานาน ต่อนั้นก็ปลงพงกศีรษะรับคำแล้วล่าถอยออกจากห้องไป

“พี่หลี่ กับข้าวเหล่านี้ไม่พอกินหรือ” เสี่ยวลวี่ร้องถาม

“กล่าวตามตรง ข้าวฟ่างเช่นนี้แข็งนัก ข้าไม่เคยกินมาก่อน ทำให้ไม่อยากอาหาร ของบนโต๊ะนอกจากหมั่นโถวแล้ว อย่างอื่นล้วนไม่เคยกิน จึงไม่กล้ากินสุ่มสี่สุ่มห้า กลัวว่าจะเจ็บป่วยเอา” ชูเหวินเอ่ยด้วยน้ำเสียงขอความเห็นใจ ไม่อยากให้อีกฝ่ายรู้สึกว่ตนเองกำลังยกตนข่มท่าน ว่าอาหารที่พวกเขากินเป็นอาหารบ้านๆ กินไม่ได้

“เป็นเช่นนี้เอง” ฉางลู่พงกศีรษะอย่างเข้าใจ

เสี่ยวลวี่กับเหมหมาเองก็พงกศีรษะมีสีหน้าเข้าอกเข้าใจเช่นเดียวกัน สำหรับพวกเขาที่เกิดมาในยุคนี้ เรื่องซนชั้นถือเป็นปกติพื้นฐาน เพียงแค่เห็น ชูเหวินสั่งอาหารจากเหลามากินทุกวันกับสวมใส่เสื้อผ้าราคาแพงเช่นนี้ ก็ล่วงรู้แล้วว่าคนผู้นี้มีเคยลำบากมาก่อน ทั้งยังมีวรยุทธ์สูงส่ง ต้องเป็นคุณชายของคหบดีที่จ้างครูฝึกยุทธ์มาสอนให้เป็นการส่วนตัวอย่างแน่นอน

ครั้นคุณชายผู้นี้บอกกล่าวว่ามีเคยกินเปลือกไม้ผักป่า ย่อมสมควร

ด้วยเหตุและผล พวกเขาจึงมิได้ถือสาโกรธเคืองอันใด

“เช่นนั้นวันนี้ก็ลาปากแล้ว” ฉางลู่เผยอยิ้มอวดฟันขาว ลั้งให้หอม่าที่ร่างเล็กที่สุดและอายุน้อยที่สุดในกลุ่มเก็บกับข้าวเหล่านี้เอาไว้ในครัวของโรงเตี๊ยม รอเอาไว้มีมือหน้าค่อยนำออกมากินกันใหม่ สำหรับคืนนี้คงต้องฝากท้องไว้ที่อาหารเลิศรสของหลี่ซู่เหวินอีกมือ

๕๓

ยามชื่อ (๙.๐๐ น. - ๑๐.๕๙ น.) ชูเหวินที่รีบหลับไปพักหนึ่ง แล้วผุดลุกขึ้นจากเตียง ชะโงกหน้าออกจากห้องไปเรียกเสี่ยวเอ๋อให้นำอ่างล้างหน้าและผ้าสะอาดเข้ามา หลังจากล้างหน้าบ้วนปากด้วยชารสเข้มแล้วก็ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ นั่งลงชงชาดอกเหมยอยู่ที่โต๊ะกลางห้อง สายตากวาดมองเพื่อนร่วมห้องทั้งสามที่ยังนอนส่งเสียงหายใจสม่ำเสมออยู่บนเตียง นั่งละเลียดชาในถ้วย สูดดมกลิ่นหอมของชาไปพลางเหม่อมองแสงเป็นลำที่ทอผ่านช่องหน้าต่างปิดสนิท เด่วว่าด้านนอกอากาศคงจะเริ่มอุ่นขึ้นมากแล้ว

วันนี้ชูเหวินต้องเข้าเวรเดินลาดตระเวนรอบดึก จึงมีเวลาว่างพื่อให้นั่งเรื่อยเปื่อยได้ เขาดื่มชาอีกหลายถ้วยแล้วออกไปข้างนอก เสาะหาร้านอาหารสักร้านหนึ่งฝากท้อง เมื่อวานนี้ขณะเดินกลับจากคฤหาสน์ตระกูลลี พบเห็นร้านอาหารท่าทางไม่เลว เมื่อมาถึงร้านก็จับจองห้องส่วนตัวขึ้นไปนั่ง

ละเลียดซาอู่หลังชั้นดีหลายถ้วย จวบจนอาหารเลิศรสถูกกล่ำเลี้ยงเข้ามาจึงค่อยลงมือ

ผ่านไปสองเดือนแล้ว ชูเหวินอยู่ล่ำฟั่งที่นั่นคล้ายชีวิตจิตซัดไรรัฐชาติ หวนคิดถึงภรรยางามผุดผาดทั้งสองนางก็รู้สึกคันที่หัวใจยากจะเกา เพย-เอี้ยนผู้อ่อนโยนเข้าอกเข้าใจคนอื่นคลอดทารกแฝดสามให้แก่ตน ปานนี้ทารกน้อยจะเป็นอย่างไรแล้ว

ชายหนุ่มเหม่อมองข้าวในถ้วย พลันตระหนักว่ารสชาติของผู้คนที่จากครอบครัวมานานเป็นเช่นนี้เอง ตอนเขาทะเล่ลุมิติมายังแผ่นดินต้าเหรินแห่งนี้ ครั้งแรกก็อาลัยอาวรณ์บิดามารดาที่อยู่อีกฟากหนึ่งของมิติ ปานนี้พวกท่านจะเป็นอย่างไรบ้างก็มีอาจู้ ขณะนี้เขารำลึกถึงทารกแฝดสามและภรรยาสาวยังรู้สึกคล้ายโพรงอกยึดด้วยผ้าชีร่ว อาหารเบื้องหน้าพลันไรรัฐชาติขึ้นมาคิดถึงเพยเอี้ยนนั่งเล่นกู่เจ็งริมศาลาหอแก่งในคฤหาสน์ตระกูลหลี่แล้วคล้ายแว่วเสียงกู่เจ็งล่องลอยในห้วงความคิด คราเมื่อคิดถึงนางมารน้อยไปหลินที่ร้ายกาจแต่สุดแสนจะเชื่อฟัง ก็รู้สึกโหยหาขึ้นมา

ใบหน้าของชูเหวินอ่อนโยนลง อดสงสัยไม่ได้ว่ายามนี้พวกนางจะกินอยู่กันอย่างไร ชั่วอีดีใจรอยยิ้มพลันหุบลง ถ้วยชาจตรึมฝีปากจิบแล้วจิบเล่าที่บันไดทางขึ้นร้านอาหารชั้นสองแว่วเสียงฝีเท้าดังสม่ำเสมอหนักแน่นของคนผู้หนึ่ง ด้านหลังยังติดตามด้วยผู้ฝึกยุทธ์ห้าคน ทิศทางการเดินดูคล้ายจะมุ่งตรงมายังห้องส่วนตัวที่หลี่ชูเหวินนั่งกินอาหารอยู่ ไม่มีเสียงเคาะประตูอันใด ลึนเสียงฝีเท้าเบื้องหน้าห้อง ประตูถูกผลักเปิด บุรุษรูปร่างองอาจ ผึ่งผายในชุดผ้าแพรเนื้อต่วนเดินทองสีชาวก้าวเข้ามาภายใน สายตามองดูหลี่ชูเหวินซึ่งเพียงนั่งหันหลังให้ คล้ายยังจิบชามิสนอกสนใจผู้มาอย่างเขา ต้องเดินอาดๆ เข้ามาหยุดยืนอยู่ด้านข้าง

“ข้าคือพ่อบ้านจวนเสนาธิการบุ๋นของท่านได้ทำหลี่ชู่หมู่ได้เท่าใครเชิญท่านไปที่จวนเพื่อพูดคุย”

ชูเหวินวางถ้วยชาลง ขบคิดถึงหลิวตงเสนาธิการฝ่ายบู๊ที่เคยบอก

กล่าวกับตนก่อนหน้านี้ว่า ตระกูลหลี่แห่งกวางโจวคิดสืบสาวถึงประวัติความเป็นมาของเขา หลี่ซู่หมู่ผู้นี้ประกาศชื่อแซ่และตำแหน่งออกมา เขาก็จดจำได้ทันทีว่าเป็นคนของตระกูลหลี่ที่วานั้น การเชื่อเชิญเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยเช่นนี้เห็นทีคงจะต้องการทำความรู้จักสืบหาภูมิหลังของเขาโดยตรงไปตรงมากระมัง แม้หัวสมองจะขบคิด ทว่าสีหน้ายังเรียบเฉย คิ้วตะเกียบคิบบนเอวปลานนโตะส่งเข้าปาก

พ่อบ้านเห็นท่าทีของหลี่ซู่หมู่เหวinkinขมวดคิ้ว ได้ยินว่ามันผู้นี้เป็นเพียงเจ้าหน้าที่มือปราบเล็กๆ ส่วนตนเองอย่างไรแม้ไม่มีตำแหน่งในวงราชการ แต่ก็เป็นที่ถึงบ่าวคนสนิทของหลี่ซู่หมู่ซึ่งเป็นที่ถึงเสนาธิการฝ่ายขุนประจำวังเอง จะอย่างไรมือปราบตำแหน่งต่ำต้อยผู้นี้ก็ต้องรู้จักไว้หน้ากันบ้าง ควรรีบผุดลุกตามเขาไปที่จวนเสนาธิการขุนจึงจะถูกต้อง แต่นี่หมายความว่าอย่างไรกัน นอกจากไม่เห็นหัวของเขาแล้ว ยังนั่งกินด้วยท่าทางเฉื่อยชาเช่นนั้น

“นี่เป็นความต้องการของใต้เท้าเสนาธิการหลี่ซู่หมู่ ขอให้ท่านรีบรุดไปโดยเร็ว”

“ข้ากำลังกินอาหารอยู่” ซู่หมู่ตอบเสียงเรียบ “รอให้กินอิ่มแล้วค่อยติดตามพวกท่านไป”

พ่อบ้านหนุ่มยีนึงงัน ไบหน้าเคร่งขรึมลงกว่าเดิม พลังทรุดกายลงนั่งที่เก้าอี้ด้านข้าง ใช้กำปั้นเคาะโตะจ้องมองซู่หมู่ด้วยสายตาคมกริบ

“บางที่ท่านอาจรับฟังมิเข้าใจ ใต้เท้าเสนาธิการหลี่ซู่หมู่ต้องการพบตัวท่าน ท่านจะปล่อยให้ใต้เท้ารอได้อย่างไร”

ซู่หมู่ถอนหายใจออกมายืดยาว จะอย่างไรตนก็เป็นเพียงพนักงานชั้นผู้น้อย ผู้มีอำนาจเรียกหา เห็นทีจะไม่ไปไม่ได้ อีกร้อยฝ่ายนั้นเพียงแต่สืบประวัติภูมิหลังเพราะกลัวมีผลกระทบหากเขาแอบอ้างชื่อตระกูลหลี่ของพวกเขา นั้นบัดนี้มีการเชื่อเชิญไปสอบถามโดยตรงไปตรงมา นับเป็นการแสดงน้ำใสใจจริงอย่างหนึ่ง ซู่หมู่จึงมิกล้าล้วงเกินให้วุ่นวาย วางถ้วยและตะเกียบลง ผุดลุกขึ้นเดินตามพ่อบ้านหนุ่มไปแต่โดยดี

ที่ด้านหน้าร้านอาหารมีรถม้าจอดรออยู่ก่อนแล้ว ชูเหวินถูกพ่อบ้านจุดตั้งให้เข้าไปนั่งในรถม้า ขบวนผู้ติดตามจัดเป็นหน้าสองหลังสอง ส่วนอีกคนทำหน้าที่สารถึงแล้มีม้ามุ่งหน้าไปยังจวนเสนาธิการ จะอย่างไรชูเหวินก็มีเคยเห็นบ้านของขุนนางใหญ่มาก่อน เมื่อรถม้าจอดลง เขาเอื้อมมือไปเลืกม่านประทุนก้าวออกจากตัวรถ กระโดดสัมผัสกับพื้นได้ก็กวาดสายตามองดูจวนเสนาธิการบุนหลังนี้

กำแพงโอบล้อมรอบบริเวณคฤหาสน์สร้างจากหินดำสูงกว่าตัวเขาราวช่วงศัวรรษหนึ่ง ด้านหน้าเป็นประตูไม้สักบานคู่หนาหนัก มีบันไดเตี้ยสองสามชั้น ซ้ายและขวาตั้งรูปปั้นกิเลนคู่หนึ่ง ด้านหน้าประตูมีนายทวารสี่คนในชุดเครื่องแบบของครักษ์ยืนอยู่ ก้าวข้ามธรณีประตูเข้ามายังเจอกับองครักษ์อีกสี่นาย ทางซ้ายมือเป็นสระน้ำขนาดใหญ่ ศาลาหอแก่งตั้งอยู่กลางน้ำ ผิวหน้าต้องแสงอาทิตย์ส่องประกายระยิบระยับ ทางขวามือเป็นสนามหญ้าตัดเล็มิไว้อย่างสวยงาม มีต้นผิงกั่วสูงตระหง่านอยู่สามต้น จากนั้นเป็นไม้พุ่มเตี้ยแปลงดอกไม้เล็ก ๆ ส่งกลิ่นหอมบางเบา แก้วอ้อมัน่งยาวทำจากไม้จันทน์ม่วงตั้งวางอยู่กลางสวนคล้ายเป็นจุดหนึ่งพักผ่อนหย่อนใจ

ชูเหวินชมดูแล้วได้แต่ยิ้มส่ายหน้า สระน้ำของจวนเสนาธิการยังเล็กกว่าคฤหาสน์ตระกูลหลี่ของตนตั้งสามเท่า ศาลาหอแก่งก็หลังเล็กอย่างกับกระท่อม หากให้เทียบกันแล้ว สะพานที่ทอดตัวจากริมสระไปยังศาลาหอแก่งของจวนเสนาธิการนั้น หากเทียบกับสะพานโค้งจากขอบสระหนึ่งไปยังอีกฝั่งหนึ่งแล้วละก็ แตกต่างกันราวพระราชวังกับบ้านประชาชนผู้หนึ่ง

พ่อบ้านหนุ่มหันมาเห็นหลี่ชูเหวินสอตส่ายส่ายตาอุนวายแล้วยิ้มพลางส่ายหน้า ก็เข้าใจไปว่าเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยคนนี้จะนึกอิจฉาอยู่กระมัง จวนเสนาธิการแม้จะเล็กกว่าคฤหาสน์ตระกูลหลี่แห่งกวางโจว แต่ก็นับว่าใหญ่โตกว้างขวาง ตกแต่งภูมิฐานเอาเรื่อง มีพื้นที่ให้ใช้สอยมากมายนัก หากว่ามีอุปราชต่ำต้อยผู้นี้ได้เห็นน้ำตกจำลองสูงเท่าตึกสองชั้นที่ด้านหลังแล้วละก็ คงได้ตื่นตะลึงจนปากอ้าตาค้างเป็นแน่แท้

พื้นหินเรียบสากเท้าทอดตัวยาวไปจนถึงเรือนรับรองของจวนเสนาธิการ เมื่อมาจนถึงหน้าประตูใหญ่ ผู้ติดตามทั้งห้าที่เดินตามหลังก็เข้ามาเลื่อนเปิดประตูออก

“อย่าลืมถอดรองเท้าก่อนเข้าไปด้วย” พ่อบ้านกำชับเรื่องมารยาทฉบับล้นก็เพิ่งสังเกตเห็นอีกฝ่ายอย่างเต็มตาเป็นครั้งแรก มือปราบต่ำต้อยผู้นี้กลับสวมใส่ชุดผ้าแพรดินทอง สายรัดเอวยังมีหยกน้ำนมฝังเงินวาวแวบสลักคำว่า ‘หลี่’ เอาไว้ รองเท้าที่ชูเหวินสวมใส่ยังเป็นรองเท้านั่งกงแบบเดียวกับที่หลี่ซู่หมู่ผู้เป็นนายใช้สวมใส่เป็นประจำ สมอของเขาขบคิดล่าช้าไปบ้างตอนที่เดินนำหลี่ซู่เหวินเข้าไปจึงได้ฉุกใจคิด ร้านอาหารที่ตนไปตามตัวมือปราบผู้นี้มา หากคิดจะไปกินยังต้องควักจ่ายเงินหลายตำลึงจึงจะกินชุดอาหารบนโต๊ะพวกนั้นได้ เช่นนั้นแล้วนี่หมายความว่าอย่างไรกัน

กว่าจะคิดได้ถึงตรงนี้ ชูเหวินก็ถูกนำพามาถึงเบื้องหน้าหลี่ซู่หมู่ที่นั่งประจำอยู่บนเก้าอี้เจ้าบ้าน พ่อบ้านเองก็หย่อนกายลงนั่งที่เก้าอี้ด้านข้างกระแอมกระไอเป็นเชิงบอกให้ผู้เป็นแขกคารวะ

ชูเหวินกวาดสายตามองรอบๆ ห้องโถงอย่างสนใจ แต่ครั้นเมื่อวานนี้เพิ่งจะพบเจอกับอภิมหาห้องโถงที่เวอร์วังอลังการที่สุดเท่าที่เคยพบเห็นมาในชีวิต ห้องโถงในจวนเสนาธิการนั้นกลับกลายเป็นจิตซีดไร้เรื่องราวไป ขณะเขากลอกตาวุ่นวายอยู่นั้น ซู่หมู่เองก็มองสำรวจอีกฝ่ายตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า จวบจนอีกฝ่ายดึงสายตามาที่ตนเอง ก้าวเท้าออกมาก้าวหนึ่งปล้นประสานมือค้อมศีรษะกล่าวเสียงเรียบทว่ากังวานว่า

“ผู้น้อยหลี่ซู่เหวิน คารวะใต้เท้าเสนาธิการ”

“ไม่ต้องมากพิธี” ซู่หมู่โบกมือวูบ

ชูเหวินจึงกลับมายืนตัวตรงกวาดตามองใบหน้าของอีกฝ่าย ครั้นพอเห็นสีหน้าของซู่หมู่แล้วตนเองกลับรู้สึกคุ้นๆ อย่างประหลาด ไม่เพียงแค่นั้น หลี่ซู่หมู่เองก็รู้สึกคล้ายคล้ายว่าเคยเห็นหลี่ซู่เหวินผู้นี้ที่ไหน หากไม่นับตอนสอบคัดเลือกตำแหน่งวังอ่องแล้ว ซู่หมู่ก็ไม่ออกว่าเคยเห็นอีกฝ่ายที่ไหนมา

ก่อน แต่ก็คร้านจะนึกกลับไป

“มิทราบว่าได้เท่าไรเรียกผู้น้อยมาในวันนี้ มีเรื่องใดจะชี้แนะหรือขอรับ”

“เมื่อวานนี้เข้าไปเข้าประชุมช่วงเช้าที่วังอ่อง พบเจอกับขุนนางกังปู้ (เสนาบดีกรมโยธา) ผู้ดูแลรับผิดชอบหน้าที่อยู่กรมเมือง ได้เท่ากั้งปู้ได้แจ้งต่อข้าว่ามีคนแซ่หลี่ นามหลี่ซู่เหวินจับจ่ายซื้อที่ดินมากมายสร้างคฤหาสน์ตระกูลหลี่ แล้วยังกว้านซื้อภูเขาเหมาซานเปลี่ยนชื่อเป็นหุบเขาสกุลหลี่ ได้สอบถามว่าท่านกับข้าเกี่ยวข้องกับอันใดกันหรือไม่ หลังจากพูดคุยถึงรู้ว่าหลี่ซู่เหวินที่ว่าคือเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยในกองมือปราบแห่งจวนเจ้าเมืองกวางโจว”

หลี่ซู่หมู่เกริ่นยาวเหยียดจนคอแห้ง ต้องหยิบถ้วยชากระเบื้องลายดอกโบตันด้านข้างขึ้นมา มือข้างหนึ่งใช้ฝ่าถ้วยชาเขี่ยใบชาที่ลอยอยู่ สูดดมกลิ่นแล้วจึงค่อยกระดกดื่มอีกใหญ่ ครั้นพอร่างถ้วยชาลงก็กล่าวต่อเสียงเนิบช้า

“ข้าได้ตรวจสอบดูแล้ว ท่านมิใช่คนในตระกูลหลี่ของเรา แต่กลับใช้คำ ‘หลี่’ ที่เขียนเหมือนกัน ออกจะน่าประหลาดไปสักหน่อย แท้จริงแล้วท่านเป็นใครมาจากที่ใดกันแน่ เหตุใดจึงมีเงินทองมากมายขนาดกว้านซื้อที่ดินจำนวนมากได้ ข้ายังเรื่องสอบชิงตำแหน่งขุนนางวังอ่องที่ท่านปฏิเสธตำแหน่งใหญ่โต เพียงเลือกเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยเช่นนี้ จากที่ข้ามองแล้วท่านดูมิใช่คนธรรมดา”

ท่านเองก็เช่นนั้น...หลี่ซู่เหวินขบคิด จากที่มองสำรวจดูแล้ว หลี่ซู่หมู่ผู้น้อยอย่างน้อยก็มากกว่าเขาหนึ่งปี แต่กลับได้นั่งตำแหน่งขุนนางสำคัญอย่างเสนาธิการฝ่ายบุนเช่นนี้ เฉกเช่นพยัคฆ์ซ่อนเล็บโดยแท้ ซู่เหวินจึงมองอีกฝ่ายอยู่พักหนึ่ง ก่อนกล่าวตอบเสียงเรียบ

“บิดาของผู้น้อยนามหลี่เซียวเหยา มารดามีนามว่าหลี่ซันซื่อ ทั้งสองล้วนเสียชีวิตไปนานแล้วที่นครฉางอัน โดยประกอบกิจการค้าขายที่นั่น” ซู่เหวินพูดไปก็ขบคิดถึงครอบครัวของจิ้นชวนที่เป็นญาติฝ่ายมารดาเพียงครอบครัวเดียว จึงกล่าวว่า “นอกจากญาติฝ่ายมารดาแล้ว ฝ่ายบิดาก็ไม่มี

ญาติคนได้อีก”

หลี่ชู่มู่ฟังว่าภูมิหลังของซูเหวินมาจากนครหลวงฉางอันก็เลิกคิ้วสูง ตระกูลหลี่แห่งกังโจวจะอย่างไรก็เป็นตระกูลที่อยู่ทางแคว้นตะวันออก ไม่เคยทราบว่ามีตระกูลหลี่แห่งนครหลวงฉางอันมาก่อน อีกทั้งผู้อาวุโส ในตระกูลก็ไม่เคยพูดว่ามีเส้นสายหรือคนในตระกูลพำนักอยู่ที่นั่น ดังนั้น แล้วจึงเป็นไปได้ว่าหลี่ซูเหวินผู้นี้จะเกี่ยวข้องกับตระกูลหลี่ของตนเอง ขณะขบคิด ซูเหวินก็ประสานมือกล่าวต่อว่า

“ส่วนเรื่องเงินทองที่ใช้จับจ่ายออกไปนั้น เดิมผู้น้อยอาศัยอยู่ที่หังโจว ประกอบกิจการเหลาสุรา ร้านตัดเย็บเสื้อผ้า โรงเตี๊ยมพักผ่อน อีกทั้งภรรยา ยังเป็นบุตรสาวตระกูลเซียวที่ยึดอาชีพเพาะเลี้ยงม้าส่งให้แก่ทางราชสำนัก ครั้งนี้ย้ายมารับตำแหน่งมือปราบที่นี่ ภรรยาของผู้น้อยจึงต้องย้ายตามมา ด้วย เงินทองที่มีก็มาจากทั้งสินเดิมของเจ้าสาวและของท่านพ่อตาที่ส่งมอบ มาให้”

หลี่ชู่มู่เลิกคิ้วข้างหนึ่ง ตระกูลเซียวแห่งหังโจว ชื่อนี้ออกจะคุ้นหูอยู่บ้าง นอกจากจะเป็นคหบดีมีทรัพย์ในหังโจวแล้ว ยังรู้จักันดีว่าหากจะหามาดีใน แผ่นดินต้าเหรินต้องเยี่ยมหน้าไปที่ตระกูลเซียว อาชีพฟ่งพีในคึกสงคราม หรือแม้แต่บรรดาขุนนางเชื้อพระวงศ์ล้วนรับมาจากตระกูลเซียวทั้งสิ้น ดังนั้น เรื่องที่ตระกูลเซียวสืบทอดวิชาเลี้ยงม้ามาหลายชั่วอายุคน มีทรัพย์สมบัติ เท่าใดนั้นย่อมตระหนักได้ พอรับทราบความเป็นมาของอีกฝ่ายอย่างชัดเจน แล้ว อีกทั้งน้ำเสียง แหวดตาทำทางที่ดูมีเหมือนคนพูดปด ก็ทำให้หลี่ชู่มู่รู้สึก ผ่อนคลายลง

“ที่แท้ภูมิหลังของท่านก็เป็นเช่นนี้ ท่านกับตระกูลเซียวแห่งหังโจว เกี่ยวดองกัน...เพียงแต่ข้าขบคิดไม่เข้าใจว่าเหตุใดท่านจึงปฏิเสธตำแหน่ง ขุนนางใหญ่แล้วเลือกเป็นพนักงานชั้นผู้น้อยกันเล่า”

“เรียนใต้เท้า ผู้น้อยไม่ใฝ่ก้าวหน้า มิชอบแย่งชิงอำนาจหรือแข่งขัน กับผู้ใด ทั้งรู้ตัวว่าตนเองยังเยาว์มิได้มีความรู้มากมายนัก หากยึดเอา

ตำแหน่งเกินความสามารถตนเอง ก็มีแตกต่างอันใดกับพระองค์ศีรษะให้
ท่านอ่อนนำไปประหารแล้ว”

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น”

พ่อบ้านหนุ่มพอฟังภูมิหลังความเป็นมาเป็นไปของมือปราบผู้นี้แล้ว
ก็ถึงแก่ตกตะลึง ที่แท้คนผู้นี้คือบุตรเขยของตระกูลเซียวที่ถือสัญญาค้าขาย
มักับทางราชสำนักมาช้านาน จัดเป็นคหบดีที่ร่ำรวยกว้างขวางผู้หนึ่ง ฟังว่า
ในกวางโจวหากจำไม่ผิดแล้ว เลขาธิการนายอำเภอ ได้แก้ตัวที่สนิทสนมกับ
ตระกูลหลักของพวกเขา เหมือนจะเคยพูดถึงอยู่บ้างว่าเพราะตระกูลเซียวแห่ง
หวังโจวคอยสนับสนุนค้ำชู ทำให้ตอนนั้นได้แก้ตัวที่เป็นเพียงบัณฑิตตกยาก
กลับสามารถมีทุนรอนสอบชิงตำแหน่งขุนนางท้องถิ่นในกวางโจวมาจนได้
ขบคิดถึงตรงนี้พ่อบ้านหนุ่มคล้ายจะนึกอะไรขึ้นได้

“คุณชาย...ได้แก้ บ่าวจดจำได้ว่า ได้แก้ตัวที่เป็นเลขาธิการนายอำเภอ
เคยบอกเล่ากับเซียวซีผู้เฒ่าว่า บุตรสาวของตระกูลเซียวแต่งออกไปให้แก่
คุณชายผู้หนึ่ง ซ้ำยังมีจดหมายจากผู้เฒ่าตระกูลเซียวถึงได้แก้ตัวให้ช่วยผลักดัน
ต้นบุตรเขยที่เพิ่งเกี่ยวดองกันในการเข้ารับตำแหน่งเล็กๆ ในอำเภอ”

ซูเหวินรับฟังแล้วขมวดคิ้ว หัวสมองพลันนึกย้อนไปถึงหลังการ
ประลองเลือกคู่ของสกุลเซียวครานั้น บทสนทนาของตนเองกับพ่อตาก็ราว
เข้ามาในหัว

‘บุตรเขย ตระกูลเซียวของเราค้าขายมักให้แก่ขุนนางข้าราชการหลากหลาย
หลายผู้ หากเจ้ายังไม่มีความคิดอ่านเรื่องหนทางในภายภาคหน้า จะให้บิดา
ช่วยมองหาลู่ทางให้ดีหรือไม่’

‘เชิญท่านพ่อตาโปรดชี้แนะ’

‘เดิมบิดาสนิทกับได้แก้ตัวในกวางโจว ท่านรับราชการเป็นเลขาธิการ
นายอำเภออยู่ที่นั่น บิดาจะเขียนจดหมายฝากให้เจ้าไปช่วยเหลืองานได้แก้
ตัว เมื่อได้แก้จะเห็นความสามารถแล้วช่วยเหลือเจ้าให้รับราชการ’

‘ท่านพ่อตา บุตรเขยใช้ชีวิตอยู่ในหวังโจว อีกทั้งยังมีกิจการอยู่ที่นั่น

หากจะให้เดินทางไปไกลคงไม่สะดวก'

'ลูกผู้ชายต้องไฟก้ำหน้า เขยขวัญเอ๊ย หากเจ้าได้เข้ารับราชการแล้ว วันหน้าจะต้องเป็นใหญ่เป็นโตตามอย่างที่ท่านพรตตัวอื่นได้ทำนายทายทัก เอาไว้เป็นแน่'

"อ้อ..." ชูเหวินพลอ້องขึ้นมาคำหนึ่ง จำได้ว่าจดหมายแนะนำตัวฉบับนั้นน่าจะยังอยู่ที่ห้องหนังสือในคฤหาสน์ตระกูลหลี่ในหังโจว มิรู้จะไปเก็บเอาไว้ที่ซอกหลืบไหนแล้ว หากพอบ้านหนุ่มผู้นี้ไม่พูดกระตุ่นเตือน ตนเองก็คงจะลืมไปแล้วว่ามีเรื่องราวเช่นนี้อยู่ อีกทั้งดูเหมือนว่าพ่อตา บิดาของเพยเอี้ยนจะแอบส่งจดหมายแนะนำตัวหลี่ชูเหวินมาให้ใต้เท้าตั้งด้วยฉบับหนึ่ง

ชูมู่กับพอบ้านหนุ่มหันมามองเพราะเสียงร้องนั้น

หลี่ชูเหวินจึงกระแอมเบาๆ แก่แก้อ เอ่ยว่า "ที่แท้ท่านพ่อตาของผู้น้อยก็เขียนจดหมายส่งมาให้ใต้เท้าตั้งก่อนแล้ว ผู้น้อยไม่ทราบมาก่อนเลยจริงๆ"

ระหว่างนั่งรถม้ามากับพอบ้านหนุ่ม ชูเหวินก็นั่งคิดอ่านหาคำอธิบายเฉพาะหน้าเอาไว้แล้ว อีกฝ่ายเป็นถึงเสนาธิการฝ่ายขุนตำแหน่งหน้าที่ใหญ่โต หากใช้ตำแหน่งนี้สืบเสาะไปยังกรมเมือง ย่อมตรวจพบชื่อผู้เป็นเจ้าของคฤหาสน์ตระกูลหลี่อยู่แล้ว ดังนั้นจึงยกอ้างกิจการที่ตนเองมีในหังโจวออกมา แล้วนำตระกูลเซียวของฝั่งภรรยามายันหลังเอาไว้

ด้านหลี่ชูมู่หลังจากพูดคุยกัยแล้วกลับกลายเป็นไม่มีเรื่องราวใด พอบ้านคนสนิทก็บอกไปแล้วว่าได้เท้าตั้งเคยพูดถึงเรื่องบุตรสาวตระกูลเซียวแต่งงาน หลังจากนั้นหากส่งคนไปสอบถามใต้เท้าตั้งดูแล้วได้ความว่าเป็นเรื่องจริงเท่ากับคนแซ่หลี่ผู้นี้มีมิอันใดน่ากังวล

ด้วยบุคลิกทำทางสง่าผ่าเผยของหลี่ชูเหวิน ชูมู่รู้สึกถูกชะตากับผู้ไม่บ่อย คนผู้นี้ไม่ละม้ายคล้ายคนคิดคดกลอกกลิ้ง หากู้ไม่ว่าตนเองกลับถูกความกลอกกลิ้งจนกลมเกลี้ยงของหลี่ชูเหวินล่อหลอกไปเสียแล้ว

"เอาเถอะ... ในเมื่อทราบภูมิหลังของท่านแล้ว ก็ไม่มีอันใดให้สอบถามพูดถึงอีก" หลี่ชูมู่โบกมือ

ชูเหวินกัมศิระษประสานมือคารวะ

“เช่นนั้นผู้น้อยขอตัว”

“ส่งแขกด้วย” ลิ่นคำ พ่อบ้านหนุ่มก็พาหฺลึชูเหวินกลับออกมาส่งที่
นอกจวน

หฺลึชูเหวินเมื่อออกมาแล้วก็ยึดเอาเบ็ดซี่เกียจคราหนึ่ง เสียงท้อร้อง
ประท้วงดังขึ้นหนึ่งคำรบจนต้องย้อนกลับไปที่บ้านอาหารหลังเดิม สั่งอาหาร
ชุดใหม่มานั่งกินเติมท้อง

ยกอ้างไปแล้ว คราวนี้แหละจะขายก็ขายไม่ได้ จะไม่อยู่อาศัยก็
ไม่ได้อีก กลับจะยิ่งเพิ่มความฉงนสงสัยแก่ผู้คน หฺลึชูเหวินยิ้มเจื่อนก้มลง
พวยข้าวคำใหญ่เข้าปาก จากนั้นทอดถอนใจอีกหนึ่งคำรบ นึกปลงตกกับ
เรื่องนี้ กวาดอาหารตรงหน้าจนอ้มหมึพืมนแล้วก็เรียกเสี่ยวเอ๋อให้นำกระดาษ
กับพู่กันเข้ามา ออกคำสั่งไปยังพรรคพันหมื่นบุปผาสาขากวางโจว ให้ค้นหา
ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกิจการปลูกหม่อนเลี้ยงไหม จากนั้นนั่งครุ่นคิด

ถนนสายการค้ามีอยู่มากมายมิใช่น้อย หากสามารถสร้างสถานที่
คล้ายห้างสรรพสินค้าในยุคสมัยใหม่ได้คงไม่เลว รวบรวมร้านรวงเข้ามาไว้
ในสิ่งปลูกสร้างเดียว แบ่งซอยเป็นพื้นที่แต่ละร้าน แต่ละชั้นแยกออกเป็น
แผนกอย่างชัดเจน เพียงแต่เรื่องนี้มิรู้ว่าจะสามารถกระทำได้หรือไม่

ดังนั้นจึงเขียนจดหมายเพิ่มเติมให้หัวหน้าพรรคพันหมื่นบุปผาเป็น
ตุระจัดการในเรื่องนี้ ก่อนจะยื่นส่งให้เสี่ยวเอ๋อนำจดหมายไปมอบให้ทาง
พรรค ชูเหวินพลันรู้สึกสังหรณ์ใจอย่างประหลาด เกรงว่าทันทีที่จดหมายส่ง
ไปถึงมือหัวหน้าพรรคแล้ว เช้าวันรุ่งขึ้นจะออกสิ้นขวัญแขวนเพราะกิจการ
ปลูกหม่อนเลี้ยงไหมในแคว้นตะวันออกถูกตระกูลหลีก้วนซื้อมาเป็นของ
ตนเองจนหมด ไม่แน่ว่าอาจจะได้รับข่าวตนเองเป็นเจ้าของพื้นที่มิโหฬาร
สำหรับจัดสร้างห้างสรรพสินค้าที่วันนั้น

คิดแล้วชูเหวินจำต้องกุมขมับ ตวัดพู่กันกำชับให้พวกนางเพียงแค่
สืบข่าวคราว มิต้องกระทำการใดๆ เกินเลยไปกว่านั้น ค่อยส่งต่อให้เสี่ยวเอ๋อ

ยัดเงินตำลึงก้อนหนึ่งให้แล้วผละออกจากร้านอาหารมา

อีกด้านหนึ่ง หลี่ชู่หมู่หลังจากเสร็จข้อราชการที่วังอ่องแล้ว ก็มุ่งหน้ามายังคฤหาสน์ตระกูลหลี่ของตนเอง เมื่อสั่งให้พ่อบ้านคนสนิทไปแจ้งต่อเชียวซีผู้เฒ่าว่ามีเรื่องใครรายงานเกี่ยวกับความคืบหน้าในการสืบหาภูมิหลังของหลี่ชู่เหวิน เชียวซีผู้เฒ่าก็ประกาศเรียกประชุมคนในตระกูลทั้งหมด

รอคอยเพียงชั่วครูใหม่หมดดอก สมาชิกในตระกูลกว่าหกสิบชีวิตก็ตบเท้ากันเข้ามาในห้องโถงของเรือนรับรอง หลี่ชู่มูยังสวมใส่ชุดขุนนางขุนเข้าแถวอยู่ด้านหน้า เมื่อเห็นเชียวซีผู้เฒ่า หลี่เชียวฉู่ผู้เป็นบิดาของตนและหลี่เชียวซินท่านอานั่งประจำที่เรียบร้อยแล้ว ก็ก้าวเข้ามาเบื้องหน้าอาวโสทั้งสาม ประสานมือคารวะกล่าวว่า

“ผู้หลานตรวจสอบเรื่องนี้แล้ว ที่แท้ภูมิหลังของหลี่ชู่เหวินคนนี้มีกรรมตา กลับเป็นบุตรเขยของตระกูลเชียวแห่งหังโจว”

“ตระกูลเชียววี” เชียวซีผู้เฒ่าเลิกคิ้วสีขาวขี้สูง

“ขอรับ หลานได้ตรวจสอบกับใต้เท้าตี เลขาท่านนายอำเภอมาเรียบร้อยแล้ว ได้ความว่าบุตรสาวสกุลเชียวตบแต่งเข้าตระกูลหลี่ของหลี่ชู่เหวินจริงขอรับ”

“อืม...” เชียวซีผู้เฒ่ายกมือลูบเครายาว เข็ดปากขึ้นเล็กน้อยพลันเอ่ย “หากเป็นบุตรเขยของตระกูลเชียว เรื่องมีเงินทองมากมายเช่นนั้นได้อย่างไร ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก ฟังว่าใต้เท้าตีเคยบอกว่าผู้เฒ่าตระกูลเชียวนั้นห่มเงินเป็นล้านๆ ตำลึงเพื่อซื้อสะสมภานะเครื่องเคลือบแปลกๆ เอาไว้”

“เช่นนั้นภูมิหลังที่มันใช้แซ่หลี่เล่า?” หลี่เชียวฉู่เลิกคิ้วถามบุตรชาย หลี่ชู่หมู่หันมาประสานมือให้ผู้เป็นบิดากล่าวรายงานสืบต่อว่า

“เรื่องนี้เห็นทีจะไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับตระกูลหลี่ของเราขอรับ จากที่บุตรตรวจสอบดู พบว่าต้นตระกูลหลี่ของหลี่ชู่เหวินมาจากนครหลวงฉางอัน

บิดานามหฺลี่เซียวเหยา มารดามีนามว่าหฺลี่ซันซื่อ ประกอบกิจการค้าขาย ภายหลังบิดามารดาสิ้นชีวิตก็มิมีญาติที่ไหน มีเพียงญาติฝ่ายมารดาที่เคยพบหน้าอยู่บ้าง แต่กลับไม่มีญาติฝ่ายบิดาขอรับ”

สิ้นคำหฺลี่ซุมู่ที่ก้มหน้าก้มตารายงานความคับหน้าอยู่นั้น ก็พลันรู้สึกได้ถึงบรรยากาศแปลกประหลาด ตนเองต้องชำเลืองมองอาวุธทั้งสาม เซียวซีผู้เฒ่าเบิกตาโตมองดูซุมู่อย่างไม่อยากเชื่อหูตนเอง ปากอ้าค้างไว้ คล้ายจะพูดอะไรสักอย่างแต่เสียงที่เล็ดลอดออกมากลับเป็นการร้อง “อ้า” คำหนึ่ง

ขณะที่หฺลี่เซียวฉู่กลับมีท่าทางเคร่งขรึมลงกว่าเดิม ส่วนหฺลี่เซียวซิน ไบหน้าที่แดงแปลงปลั่งกลับกลายเป็นขาวซีดไร้สีของเลือดผาด บุตรหลานตระกูลหฺลี่ที่มีอายุหน้อยก็หันไปส่งเสียงกระซิบกระซาบพูดคุยกัยกับรู้เรื่องบางอย่างที่ตนเองไม่รู้ หฺลี่ซุมู่กับเยาวยุวชนรุ่นหลังของตระกูลล้วนต่างร้อนรุ่มใจ มิรู้ได้ว่าที่แท้แล้วเป็นเรื่องราวใด เหล่าอาวุธในตระกูลถึงได้เกิดความปั่นป่วนเช่นนั้น

“ท่านปู่...” หลังจากรอยคยให้ผู้อาวุธทั้งสามบอกกล่าว แต่จนแล้วจนรอดก็อดรอนทนไม่ไหว ร้องเรียกหาอาวุธคำหนึ่ง

เซียวซีผู้เฒ่ายามนี้ค่อยได้สติ เป้าหนดเคราะห์จนกระจาย บัดเดี๋ยวหน้าดำบัดเดี๋ยวหน้าแดงมิรู้เป็นรสชาติความรู้สึกอันใด รอคอยจนตั้งสติได้แล้ว จึงค่อยบอกกล่าวด้วยน้ำเสียงเนิบช้า

“ตัวข้าหฺลี่เซียวซีมีพี่น้องอยู่ด้วยกันสามคน พี่ใหญ่นั้นมีหน้าที่สืบทอดวงศ์ตระกูลหฺลี่ เพียงแต่หมอวินิจฉัยเอาไว้ว่าไม่สามารถมีบุตรได้ ดังนั้นจึงเหลือทางเลือกระหว่างข้ากับน้องชาย ตัวข้ายามนั้นให้กำเนิดหฺลี่เซียวฉู่บิดาของเจ้า ทว่าบิดาเจ้ากลับเหลวไหลไม่ได้ความ ส่วนน้องชายของข้าเองมีบุตรชายชื่อหฺลี่เซียวเหยา เป็นบุตรชายคนเดียว หฺลี่เซียวเหยาเป็นเด็กเฉลียวฉลาด มิว่ากระทำการใดก็นำหน้าผู้คนหนึ่งก้าวเสมอ เรื่องเรียนบิดาของเจ้า ยังสู้หฺลี่เซียวเหยาไม่ได้สักเลี้ยวหนึ่ง...”

“อ่า...” หลี่ชู่มู่รู้สึกเห็นใจความคาดหมาย ที่ด้านหลังของอาวุโสทั้งสาม เป็นกำแพงซึ่งแขวนแผ่นทองเหลืองสลักอักษรหลี่เอ๋อไว้ บนแผ่นป้ายทองเหลืองนั้นกลับสะท้อนภาพของหลี่ชู่มู่ ตอนแรกยังรู้สึกพว้าเลือนกลับมอง เห็นเป็นหลี่ชู่เหวินไป นี่ที่แท้แล้วมิใช่ว่าตนเคยพบเห็นหลี่ชู่เหวินมาก่อน หากแต่เพียงรูปร่างหน้าตาของมันมีส่วนคล้ายตนเองถึงเพียงนี้

เชียวซีผู้เฒ่าหนึ่งเงียบไปเนิ่นนาน คล้ายจมดิ่งอยู่ในห้วงความคิดอัน เว้งว้าง รอคอยชั่วจิตใจค่อยมีเสียงบอกเล่าออกมาอีกครั้ง

“ตอนนั้นพี่ใหญ่จึงเลือกให้น้องเล็กเป็นผู้สืบทอด கடหวังให้เด็กน้อย หลี่เชียวเหยาเป็นผู้นำตระกูลรุ่นต่อจากบิดาของตนเอง แต่ที่ไหนได้ หลี่เชียวเหยากลับรักหญิงชาวบ้านนางหนึ่ง นำพาบุตรสาวชาวบ้านนั้นมากราบคารวะพี่ใหญ่ ข้า และน้องชายในการประชุมตระกูล ขอร้องให้ได้บดแต่งกับสตรีต้อยต่ำนางนั้น ตระกูลหลี่ของเราสืบเชื้อสายตำแหน่งขุนนางมาอย่างยาวนาน ไหนเลยจะบดแต่งหญิงสาวชาวบ้านเข้ามาได้” ผู้อาวุโสหยุดหายใจเอือกหนึ่งแล้วเอ่ยต่อ

“ดังนั้นพวกข้าสามพี่น้องจึงคัดค้านการแต่งงานนั้น เนื่องจากครครังนั้นหลี่เชียวเหยาเอง... ก็เป็นพี่ใหญ่ของข้าคิดสู่ขอบุตรสาวตระกูลขุนนางผู้หนึ่งให้ สุดท้ายพอเห็นว่าไม่ได้รับอนุญาตให้บดแต่งกัน หลี่เชียวเหยาก็นำบุตรสาวชาวบ้านหลบหนีไป จนทำให้บิดาของมันตรอมใจตาย นี่นับเป็นเดรัจฉานที่น่าตายผู้หนึ่ง สมัยจำเรียนท่องเขียนอ่านชื่อชูอู่จิง (สี่ตำราห้าคัมภีร์) ไปมากมาขนาดนั้น คำว่า ‘กตัญญู’ กลับไม่เข้าหัวเดรัจฉานผู้นี้หลบหนีไม่ดูดาตูดิบิดาจนต้องตรอมใจ ส่วนพี่ชายของข้าโมโหจนไม่อาจเกลี้ยกล่อมได้ นำชื่อของหลี่เชียวเหยาออกจากวงศ์ตระกูล ข้ายังลงโทษมารดาของมันหรือก็คือน้องสะใภ้ของข้า ให้วงศ์ตระกูลของมันลดลงไปเป็นตระกูลย่อยทำไรไถนา”

พูดจบก็ชำเลื่องมองไปยังขบวนแถวด้านหลัง พวกเขาล้วนรับฟังด้วยใบหน้าเคร่งเครียด ผู้อาวุโสของตระกูลย่อยที่รู้เรื่องราวล้วนหลังน้ำตาออกมา

พวกเขาหากมีใบบ่าวไพร่ที่คอยรับใช้น้องชายของเซียวซีผู้เฒ่าในอดีต ก็
เป็นบ่าวของหลี่เซียวเหยาหรือไม่ก็มารดาของมัน ความทรงจำในอดีตอัน
ชื่นชมทำให้เกิดเป็นเสียงสูดน้ำมูกน้ำตาหลายครั้ง เหล่าบุตรหลานที่ไม่รู้
เรื่องราวได้รับฟังที่มาที่ไปของต้นตระกูล ก็ล้วนเจ็บปวดใจคล้ายโพรงอกถูก
ยัดด้วยผ้าซีริ้ว

“ข่าวสุดท้ายที่ข้ารู้ คือหลังจากหลี่เซียวเหยากับหลี่ซันชื่อภรรยาของ
มันล้วนสิ้นชีวิตไปเพราะหนี้สินที่นครหลวงฉางอัน นับว่าฟ้ามีตาพิฆาต
เดรัจฉานนั่นแล้ว มิคาดคิดว่ามันจะมีบุตรชายสืบเชื้อสายเดรัจฉานมาด้วย
ตนหนึ่ง ส่วนข่าวที่ได้รับฟังมานั้น เป็นตระกูลหลี่แห่งเสวียงหยางนำขวามา
บอกกล่าว”

“ตระกูลหลี่แห่งเสวียงหยาง” หลี่ซุมู่รับฟังจนหัวสมองฟองโตนุ ตระกูล
หลี่แห่งเสวียงหยางอันใด นั่นมิใช่อยู่ทางภาคกลางใกล้กับนครหลวงหรือ
หรือ ตนเองกลับไม่เคยได้ยินว่าตระกูลหลี่มีกิ่งก้านแตกหน่อจนเกิดผลอยู่
ที่นั่นด้วย

เซียวซีผู้เฒ่าเป่าหนวดเคราดกขาวอีกครั้ง ใบหน้ายิ่งแดงก่ำกว่าเดิม

“ผู้นำตระกูลหลี่แห่งเสวียงหยางมีชื่อว่า หลี่ถั่งกู่ ภรรยาของเขาเรียก
ว่า หลี่ต้าโหยว มีบุตรชายคนเดียวอายุสิบสี่ ชื่อว่า หลี่เจินฉวน หลี่ถั่งกู่
ผู้นี้เป็นน้องชายของหลี่ซันชื่อที่แต่งงานเข้ามา หลี่เซียวเหยาจึงให้มันเปลี่ยนชื่อ
แซ่มาเป็นหลี่ ได้ยินว่ายังมีน้องชายอีกคนชื่อว่าหลี่จิ้นชวนประกอบกิจการ
ค้าขายเล็กๆ ไม่เกี่ยวข้องกัน หลี่ถั่งกู่ผู้นี้บุตรชายเป็นบัณฑิตมีหน้ามีตา
คบค้ากับเหล่าชาวยุทธยุทธ์อยู่มาก จัดว่าเป็นคนพบดีร้ายผู้หนึ่งในเสวียงหยาง
มีหลายครั้งที่มันส่งมอบของขวัญมาให้เพียงเพราะต้องการส่งบุตรชายของ
มันให้เข้ามามีชื่อในทำเนียบตระกูลหลี่ของเรา” เซียวซีผู้เฒ่าแค้นเสียงร้อง
‘เฮอะ’ กล่าวสืบท่ออย่างดูแคลนว่า

“พวกมันเป็นแค่น้องชายที่ติดตามนั่งแพศยานั้นตบแต่งเข้ามา ได้ใช้
สกุลหลี่ของเราก็นับว่าอัปยศแล้ว นี่ยังคิดจะส่งลูกหลานที่ไม่ได้มีสายเลือด

ตระกูลหลี่ให้เข้ามาอยู่ในตระกูล นับว่าเดรัจฉานทั้งพี่ทั้งน้องจริงๆ พี่สาวเป็นนางแพศยาที่ล่อลวงบุตรหลานตระกูลใหญ่ น้องชายก็เป็นเดรัจฉานที่ละโมภโหลมาก”

รอกอยให้เซียวซีผู้เฒ่าต๋าทอจนพอใจแล้ว หลี่ชู่มู่จึงค่อยประสานมือเอ่ยขึ้นมาเสียงเรียบ

“ในเมื่อหลี่ชู่เหวินผู้นี้เป็นเปี้ยวเกอของผู้หลาน เรื่องของบิดามารดา ล้วนเกิดขึ้นมาเนิ่นนานแล้วก็สมควรปล่อยปละละวัน ในเมื่อบิดามารดาของ มันล้วนตกตายตามกันไป ก็ถือว่าได้ชำระหนี้แค้นกันไปรายหนึ่ง ดังนั้นผู้หลานเห็นสมควรว่าควรจะรับหลี่ชู่เหวินผู้นี้กลับเข้าตระกูล...” ชายหนุ่มกล่าวอ้างถึงความเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ทว่า...

“ผายลม!” เซียวซีผู้เฒ่าตวาดเสียงดังคำหนึ่ง ทำเอาผู้คนโดยรอบ สะท้านเฮือก ไม่เว้นแม้แต่หลี่ชู่มู่ที่นอกจากบิดาแล้ว ท่านปู่นี้แหละที่ตนหวาดกลัวเป็นที่สุด จนแล้วจนรอดกลับไม่เคยกล้าขี้ใจหรือทุ่มเถียงกลับไปแม้สักครั้ง “ภาพงานศพของน้องชายข้ายังติดตรึงอยู่ในความทรงจำไม่เคยลืม น้องสะใภ้เองก็ต้องอยู่อย่างอึดคัตลำบากจนลมหายใจสุดท้ายขาดห้วง ความเศร้าเสียใจเหล่านั้นแค่การตายของหญิงโสดชายชั่วไหนเลยจะเทียบได้”

“เช่นนั้นท่านพอมีความเห็นเช่นไรหรือขอรับ” หลี่เซียวซินเอ่ยถามขึ้น “หรือจะให้เดรัจฉานน้อยนั้นตกตายตามบิดามารดาไป”

“ทำไม่ได้!” หลี่ชู่มู่ร้องโพล่งขึ้นทันควัน

จะอย่างไรตนเองก็เป็นบัณฑิตรำเรียนหนังสือท่องสี่ตำราห้าคัมภีร์มาก่อน ยึดหลักคุณธรรม กตัญญูมาแต่ไหนแต่ไร แม้จะไม่เคยพบเห็นหลี่ชู่เหวินมาก่อน ทั้งเพิ่งรับรู้ว่ามีสายเลือดตระกูลหลี่เหมือนกัน สายเลือดเดียวกันสังหารกันไหนเลยจะกระทำได้ จริงอยู่ที่หนี้แค้นของบิดาถูกหลานแบกรับ ความผิดของขุนนางครอบครัวรับผิดชอบ แต่จะอย่างไรหนี้เลือดล้างด้วยเลือดใช้กับสายเลือดเดียวกันยอมไม่ได้แน่นอน

“เจ้าพูดถูก ทำไม่ได้” เซียวซีผู้เฒ่าเอ่ยเสียงเรียบ หลังซุ่มจิ้งลอบพรุลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก “จะอย่างไรเดรัจฉานน้อยนั่นก็ได้มีรายชื่อน้อยอยู่ในตระกูลหมีของเรา จะใช้กฎบ้านกับมันไม่ได้ มิฉะนั้นข้าคงลากคอมันมาคูกเข้าหน้าศาลบรรพชนสักห้าปีสิบปีแล้ว”

“หรือจะให้ซุ่มล่องไปยังกรมทะเบียนราษฎรให้เข้าชื่อเดรัจฉานน้อยนั่นมาในตระกูลหมีของเรา”

“นั่นก็กระทำไม่ได้” เซียวซีผู้เฒ่าลั่นศีรษะ หลังจากระบายอารมณ์ไปคำรบหนึ่งแล้ว ยามนี้จึงรู้สึกสาแก่ใจจนไร้อารมณ์จะโมโหสืบต่อ “ข้ายังไม่อยากออกแตกตายเพราะนำเดรัจฉานน้อยนั่นเข้าตระกูล จะอย่างไรก็ไม่อาจเกี่ยวต่องันได้ จากที่รับฟังซุ่มแล้ว ดูคล้ายว่ามันจะไม่ล่วงรู้เรื่องต้นตระกูลของบิดามัน ก็ปล่อยมันเอาไว้เช่นนั้น บัดนี้พวกเราตระกูลหมีเจกเช่นน้ำบ่อไปยุ่งเกี่ยวกับน้ำคลอง อย่าได้เอาตัวเองเข้าไปใกล้หรือยุ่งเกี่ยวกับมันอีก เรื่องการสืบสายกษัตริย์หลังของมันถือว่าเข้ารับรู้จนกระจ่างแล้ว ไม่ต้องสืบอันใดอีก และหากข้าพบว่ามีผู้ใดในตระกูลหมีไปยุ่งเกี่ยวกับมัน ข้าจะลงโทษโดยตายเป็นอันขาด”

๕๔

แสงแดดยามเย็น (๗.๐๐ น. - ๘.๕๙ น.) ส่องกระทบหน้าต่างไม้บานคู่ หญิงรับใช้เลื่อนประตูห้องนอนของผู้เป็นนายออกอย่างแผ่วเบา จากนั้นเดินด้วยปลายเท้าก้าวข้ามห้องไปที่หน้าต่างบานนั้นแล้วผลักเปิดแสงแดดที่ตกกระทบหน้าต่างจึงส่องผ่านเป็นลำเข้ามาด้านใน ห้องที่สลัวเมื่อครู่กลับกลายเป็นสว่างเจิดจ้า เผยให้เห็นพื้นห้องปูหินอ่อนตัดเรียบขัดจนขึ้นเงาคล้ายกระจกสะท้อน

ที่กำแพงด้านในห้องตั้งวางเตียงไม้หนานุ่มหลังใหญ่เอาไว้หลังหนึ่งเตียงนี้มีขนาดกว้างพอที่จะรองรับคนถึงสี่คน พื้นเตียงปูด้วยผ้าไหมยัดนุ่มเย็บคลุมด้วยผ้าแพร จากนั้นปูด้วยผ้าไหมทาบอีกผืนหนึ่ง กลายเป็นที่นอนหนานุ่ม เมื่อทิ้งตัวลงนอนจะไม่ให้ความรู้สึกระคายเคืองหรือปวดเมื่อยหมอนก็อัดนุ่มเอาไว้ แล้วสานด้วยใยไม้ ก่อนคลุมด้วยผ้าฝ้ายเนื้อนุ่มอีกทบหนึ่ง ผ้าห่มก็เป็นผ้าฝ้ายที่ตัดเย็บอย่างประณีต

ทันทีที่แสงแดดสาดเข้ามาในห้อง เปลือกตาของหลี่ซูเหวินก็ขยับไหวก่อนเหยียดด้วยความรำคาญ จับปล้นในห้องเกิดความเคลื่อนไหว หลี่ซูเหวินจึงต้องค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองไปตามเสียง สาวใช้นางหนึ่งก้าวเข้ามาในห้อง จัดวางอ่างน้ำทองเหลืองไว้ที่โต๊ะข้างเตียงนอน ขอบอ่างพาดด้วยผ้าสะอาดผืนหนึ่ง ช่างๆ กันเป็นถ้วยซารสเข้มสำหรับบ้วนปาก ยังมีถ้วยใส่เกลือมาด้วยถ้วยหนึ่ง ด้านข้างเป็นไม้โกทาที่มีรูปร่างคล้ายดอกไม้ไฟ ลำตัวเป็นแท่งทว่าส่วนยอดกลับเป็นฝอยฟูฟ่อง ซูเหวินเห็นเช่นนั้นก็ทะเล็งตัวขึ้นหนึ่ง มือคว้าจับไม้เล็กๆ ขึ้นนั้นขึ้นมาจ้องมองอย่างพินิจพิเคราะห์

“นี่คืออะไร”

“เรียนนายท่าน นี่เรียกว่าไม้โกทา นำมาใช้ทำความสะอาดพื้นเจ้าค่ะ เพียงนำมาจุ่มเกลือแล้วขัดที่พื้นก็จะช่วยทำความสะอาดคราบสกปรก”

“แปร่งสีพื้น?...ทำไมเข้าถึงไม่เคยเห็นมาก่อน”

“เรียนนายท่าน...ของชิ้นนี้ทางใต้นิยมใช้กัน เนื่องจากไม้โกทาคือกำเนิดขึ้นที่นั่น ผู้คนนิยมนำมาใช้ขัดพื้นทำความสะอาดเจ้าค่ะ”

หลี่ซูเหวินที่ทั้งห่าการแปร่งพื้นแล้วเปลี่ยนมาใช้วิธีบ้วนปากด้วยซารสเข้ม มองดูไม้โกทาในมืออย่างพิศวง หลังจากลองใช้แปร่งพื้นดูแล้วกลับรู้สึกนุ่มสบาย อีกทั้งไม่ระคายเคืองโพรงปาก ซูเหวินจึงเกิดความคิดอยากใช้แปร่งสีพื้นอันเก่าที่ติดมาจากโลกของตนเอง นำมาเป็นแบบผลิตแปร่งสีพื้นที่กระชับมือใช้งานง่ายขึ้นมาสักหน่อย หากหาช่างไม้ที่สามารถทำตามแปร่งได้ และสามารถหาวิธีนำไม้โกทาประกอบเข้ากับด้ามแปร่งได้ละก็...

ขบคิดถึงตรงนี้สายตาก็เหลือบเห็นภานาชนะที่สาวใช้ยกมา อ่างอาบน้ำทองเหลือง ผ้าสะอาดยังเป็นผ้าฝ้ายเนื้อขาวละเอียด ถ้วยซาก็เป็นกระเบื้องเคลือบลวดลายดอกไม้ต้น ส่วนกระปุกใส่ผงเกลือทำจากเงินแบบมีฝาครอบปิด ซูเหวินปล้นยิ้มเจื่อนๆ เยหน้าขึ้นกวาดมองไปรอบห้อง มุมหนึ่งของห้องจัดตั้งโต๊ะไม้จันทน์ม่วงหนึ่งตัว แก้วไม้ และชั้นหนังสืออีกหลายชั้น

แต่ละชั้นล้วนจัดเรียงหนังสือเอาไว้จนแน่น ตรงกลางห้องเป็นโต๊ะน้ำชาทรงกลม โต๊ะตัวนี้ทำจากไม้ัดเนื้อแดง หน้าโต๊ะปูด้วยหยกขาวผืนใหญ่ที่ตัดเรียบ ตรงกลางโต๊ะจัดวางแจกันดอกไม้สีฟ้าปักดอกไม้สีเหลืองเอาไว้ช่อหนึ่ง

กำแพงอีกด้านถูกจัดเป็นตู้แสดงเครื่องเคลือบหลากหลายชิ้น มีแตกต่างกันได้กับโถงรับรองแขก มุมหนึ่งของห้องเป็นประตูไ้บาน มีม่านลูกบิดปิดไว้ หากเยี่ยมหน้าเข้าไปจะพบกับห้องเล็กห้องหนึ่ง กำแพงด้านหนึ่งของห้องเล็กทำเป็นราวไม้ฝังกับกำแพงอีกด้านไปยังอีกด้านหนึ่ง บนราวแขวนชุดที่สั่งตัดเอาไว้ก่อนแล้ว ส่วนกำแพงอีกด้านเป็นตู้เรียงต่อกันกลับมีไว้ใส่ถุงเท้าหรือเสื้อกางเกงชั้นในอย่างมิดชิด ตรงกลางทำเป็นชั้นสำหรับวางรองเท้าหลากหลาย นอกจากนี้ยังมีกระจกทองเหลืองบานใหญ่เท่าตัวคนแปะติดกับผนังห้องเอาไว้สำหรับส่องดูความเรียบร้อย

หลังจากการพูดคุยกับหลี่ชู่หมู่คราครั้งนั้นแล้ว ตลอดเดือนที่ผ่านมาล้วนไม่มีเรื่องราวใดอีก การฝึกฝนมือปราบล่องเลยมาจนครบกำหนดการแล้ว เสี่ยวลี่ ฉางลู่ และเหอหม่าเพื่อนร่วมห้องพักของตน ช่วงสัปดาห์สุดท้ายก่อนการฝึกฝนจะครบกำหนดต่างวิ่งเต้นหาที่พักกันวุ่นวาย เสี่ยวลี่ เนื่องจากพอมีเงินเก็บอยู่บ้างจึงจ่ายเช่าบ้านเอาไว้หลังหนึ่ง ส่วนฉางลู่ซื้อบ้านหลังเล็กเอาไว้ไม่ไกลกันนัก ขณะที่เหอหม่ามีฐานะยากจนที่สุดกลับเลือกพักอาศัยอยู่ที่โรงเตี๊ยมดั้งเดิม โดยแบ่งห้องพักร่วมกับมือปราบคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้ย้ายออกเพื่อแบ่งกันหารค่าที่พัก

เมื่อวานนี้หลี่ชู่หมู่เวียนย้ายมาอยู่กุหาสน์หลังนี้อย่างเป็นทางการ ด้วยยังรู้สึกไม่คุ้นเคยทำให้นอนไม่ค่อยหลับ กว่าจะขมตานอนได้ก็ล่องไปยามโหว่แล้ว (๐๑.๐๐ น. - ๐๒.๕๙ น.) ชายหนุ่มยังพินิจดูไม้โกทาที่ก่อนงยหน้าขึ้นถามสาวใช้

“สิ่งนี้สามารถใช้ได้นานแค่ไหนหรือ”

“อย่างมากก็หนึ่งเดือนเจ้าค่ะ”

“อืม...ถ้าเช่นนั้นก็ต้องเปลี่ยนเดือนละครั้งสินะ”

หลังจากจัดแจงล้างหน้าล้างปากเสร็จแล้ว สาวใช้อีกสองนางก็เดินเข้ามา คนหนึ่งเดินถืออ่างน้ำทองเหลืองใบใหญ่ สะพายผ้าขาวผืนหนึ่งที่น่าส่วนสาวใช้อีกนางเดินออกมาจากห้องเสื้อถือคิบบรองเท้าผ้าไหมสำหรับใส่เดินในคฤหาสน์เข้ามา เมื่ออ่างทองเหลืองถูกวางลงข้างเตียง สาวใช้นางนั้นก็คว้าฉวยเท้าทั้งสองข้างของหลี่ซู่เหวินลงไปแช่ ซู่เหวินพบว่าน้ำในอ่างอุ่นสบาย ทั้งยังมีกลิ่นสมุนไพรที่พอสุดดมแล้วกลับทำให้สมองปลอดโปร่ง หญิงสาวนอกจากล้างเท้าแล้วกลับมีวิชาขวดไม่เลว นวดฝ่าเท้าของหลี่ซู่เหวินจนเลือดลมหมุนเวียนโล่งไปทั้งตัว

หญิงสาวใช้ผ้าขาวที่สะพายบ่าอยู่วางลงบนหน้าขาเหนือเข่าแล้วยกเท้าของซู่เหวินวางลงบนผ้าผืนนั้น จากนั้นจับน้ำให้อย่างแผ่วเบา เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้น สตรีนางนั้นก็ส่งเท้าทั้งสองข้างของซู่เหวินไปให้สาวใช้ที่คิบบรองเท้าผ้าฝ้ายซึ่งนั่งรออยู่ด้านข้าง สาวใช้นางนั้นประคองเท้าของซู่เหวินแล้วสวมใส่ให้อย่างแผ่วเบา

ซู่เหวินยามนี้ได้แต่นั่งมีนงคล้ายอยู่ในห้วงความฝัน ชีวิตตนเองจะดูสุขสบายเกินไปหรือไม่ แค่นี้ระเพิงพันทมนาก็แทบไม่ต้องลุกจากเตียงเลยอย่างนั้นหรือ ครั้นพอผุดลุกขึ้นยืนก็กลับพบว่าตัวเองยังอยู่ในชุดเสื้อกางเกงตัวยาวสีขาวซึ่งเป็นเสมือนชุดชั้นในสำหรับคนในยุคสมัยนี้ แต่ไม่ถือว่าเป็นเปลือยอันใด กระนั้นก็ยังรู้สึกกว้างขวางแปลกๆ จึงเดินไปที่ห้องเสื้อด้านข้าง

ครั้นเมื่อก้าวเข้ามา สาวใช้ที่สวมรองเท้าผ้าฝ้ายให้ก็ติดตามมาด้วย ส่วนสาวใช้ที่นำเครื่องล้างหน้าล้างเท้าทั้งสองนางล่าถอยกลับไปก่อนวันนี้ซู่เหวินไม่มีงานการใดจึงเลือกสวมใส่ชุดธรรมดา ครั้นเมื่อคว้าไม้แขวนเสื้อเลือกชุดผ้าแพรสีฟ้าเดินทอง ขณะจะหยิบฉวยไม้แขวนเสื้อ สาวใช้ก็ซิงดิงเสื้อออกมาจากไม้แขวนเสียก่อน นางใช้มือข้างหนึ่งจับปกเสื้อเอาไว้ ส่วนอีกข้างบิดไล่ฝุ่นตามสาบเสื้อ แล้วจึงคลี่กางออกทำท่าคล้ายเลขาสาวเตรียม

สวมใส่เสื้อสูทให้ผู้บริหาร

ซูเหวินยิ้มเจื่อนกว่าเดิม สวมเสื้อเข้ามาแล้ว สาวใช้ก็คว้ากางเกงแล้ว
นั่งยองๆ ลงตรงหน้า ใช้มือทั้งสองม้วนกางขาทางเกงรวีไว้ก่อนแล้ว

เขหัวเราะมือกร่ำไห้ไม่ได้ รู้สึกคล้ายตนเองเป็นเด็กน้อยไม่รู้อะไร
ที่ยังสวมใส่เสื้อผ้าไม่เป็น ขณะยืนเหม่อมองอยู่ สาวใช้นางนั้นก็ซ้อนสายตา
ขึ้น เอยกับเขาเสียงอ่อน

“นายท่านใช้มือจับไหล่บ่าวเอาไว้ จะได้ไม่ล้มเจ้าค่ะ”

ซูเหวินยิ้มเยาะตนเอง เอื้อมมือไปคว้าจับไหล่นางเอาไว้ ขาข้างหนึ่ง
สอดเข้าไปในขาทางเกงที่กางรออยู่ จวบจนใส่ครบทั้งสองข้าง นางก็จับขอบ
กางเกงยกกรูดขึ้นมาจนถึงเอวอย่างชำนาญ ครั้นพอสวมใส่กางเกงให้ผู้เป็น
นายเสร็จ นางก็ตรงไปที่ชั้นชั้นหนึ่ง เปิดลิ้นชักแล้วดึงเอาสายคาดเอวออก
มา เป็นสายสีฟ้าอ่อนเข้ากับชุด นางรัดสายให้เรียบร้อยแล้ว ก็ประคองหยก
ประจำตระกูลลี้เดินเข้ามาอย่างระมัดระวัง ก่อนบรรจงมัดกับสายรัดเอว
ให้เป็นการปิดท้าย

สวมใส่เสื้อผ้าเสร็จ นางก็ก้าวหลบไปด้านข้าง มือทั้งสองประสานกัน
อยู่ที่หน้าท้อง ศีรษะก้มลงเล็กน้อยอย่างเคารพนบอบ ลักษณะท่าทางคล้าย
รอคอยให้ผู้เป็นนายก้าวนำออกไปก่อน ซูเหวินยามนี้รู้สึกวิงเวียนจนเห็น
ดาวทองบินระยิบระยับ เดินมึนๆ ก้าวออกมา จับพลันที่ด้านหน้าปรากฏ
สาวใช้สามสี่นางเทียวเข้าเทียวออกระหว่างโตะกลางห้องกับประตูห้องนอน
ที่แท้พวกนางกำลังลำเลียงข้าวปลาอาหารหอมกรุ่นเข้ามา สาวใช้ที่ยืนประจำ
ข้างโตะอาหารเห็นซูเหวินเดินออกมาแล้วก็เลื่อนเก้าอี้ออกมารวีไว้ ใช้ผ้า
สะอาดปัดเช็ดก่อนเทียวหนึ่ง

ซูเหวินทิ้งตัวลงนั่ง พยายามจะไม่ใส่ใจเรื่องมากมายในขณะนี้ มือข้าง
หนึ่งประคองถ้วยข้าวสวยร้อนๆ ส่วนอีกข้างถือตะเกียบ สายตาสอดส่าย
มองดูอาหารตรงหน้า ตรงกลางเป็นชามขนาดใหญ่ใส่ต้มหัวปลาเอาไว้ ยังมี
ผัดผักเปรี้ยวหวาน หมูซุบแป้งทอด เต้าหู้ทรงเครื่อง เปิดย่างน้ำผึ้ง เนื้อลา

ผิดซิง กวาดตามองก็รู้สึกที่ว่าอาหารตรงหน้ายากจะกินคนเดียวหมด ขณะคิดจะคืบหมุ่ซุบเป้งทอด สาวใช้ที่เลื่อนเก้าอี้ให้ก็หยิบตะเกียบคืบมันส่งให้ ชูเหวินรีบร้อยแล้ว ชูเหวินซังกเหลือบมองสาวใช้นางนั้น แลเห็นนางมองตอบกลับมาด้วยรอยยิ้มอ่อนหวานก็ทำเอานึกหาคำพูดไม่ออก พอคิดจะกิน ต้มหัวปลา นางก็รีบหยิบถ้วยมาใบหนึ่ง ใช้ช้อนใหญ่ตักน้ำแกงลงถ้วยส่งมาให้พร้อมหัวปลาหอมฉุย

“นี่กระทั้งกินข้าวก็...” ชูเหวินรู้สึกคล้ายจะหมดความอดทน เงยหน้าขึ้นตั้งใจจะทำนิ ทว่าพอเห็นหญิงรับใช้สามสี่นางพลอยซังกค้างหยุดยืนมองมาด้วยความกระตือรือร้นเป็นสายตาเดียว คำว่ากล่าวที่ติดอยู่ปลายลิ้น จำต้องกลืนลงคอไปจนหมดสิ้น ชายหนุ่มสูดลมหายใจป่นิ่งมำเสียงค่อย “เอาเถอะ... ดีแค่นั้นแล้วที่ไม่ป้อนให้ทีละคำ”

ฤดูหนาวของแคว้นตะวันตกไม่เหมือนกับทางเหนือที่หนาวเสียดแทงไปจนถึงกระดูก ใช้เวลาเพียงแค่วัซสั้นๆ ก็ผ่านพ้นไปแล้ว หลี่ชูเหวินขณะจะเดินออกจากตึกพักแรมของตนเอง สาวใช้จึงค่อยนำรองเท้านักกางมาเปลี่ยนให้ เมื่อหลุดพ้นจากความวุ่นวายที่ไม่คุ้นชินออกมาสู่ถนนหินอ่อนก็คล้ายหายใจทั่วท้องขึ้นกว่าเดิม แหงนหน้าสูดกลิ่นยามเช้าเข้าเต็มปอด หลังจากหิมะละลายลงแล้วท้องถนนสะอาดตาขึ้นกว่าเดิม สายลมซุนเทียน (ลมฤดูใบไม้ผลิ) หมุนเวียนเข้ามาทักทายอีกครั้งหนึ่ง ชูเหวินหลังจากรู้สึกปลอดภัยไปร้งแล้วก็พาตัวเองออกจากคฤหาสน์หลังงามไป

ระยะเวลาหนึ่งเดือนแม้การฝึกฝนมือปราบจะไม่มีอันใดแปลกใหม่ แต่เรื่องกิจการปลูกหม่อนเลี้ยงไหมกลับรุดคืบได้เรื่องได้ราวจนเป็นรูปเป็นร่าง ในกวางโจวมีโรงงานปลูกหม่อนเลี้ยงไหมอยู่ถึงสิบหกแห่ง ส่วนนอกเมืองมีอยู่ราวยี่สิบสองแห่ง เนื่องจากเมืองแห่งนี้เป็นที่พำนักของอ่องผู้ครองแคว้นทำให้อุดมสมบูรณ์ไม่เบา กิจการที่เป็ดขึ้นเหมือนกันล้วนต้องแก่งแย่งแข่งขัน ชูเหวินเพียงคัดเลือกโรงงานปลูกหม่อนเลี้ยงไหมที่ใกล้จะ

ประกอบตนเองสืบไปไม่รอดมาแห่งหนึ่ง จากนั้นทุ่มเงินจำนวนมากไปกับที่นั่น เดิมโรงงานปลูกหม่อนเลี้ยงไหมแห่งนี้ใช้ชื่อว่า โรงงานจุงเหียน ต่อมาหลังจากเปลี่ยนมือเป็นหลี่ชู่เหวินเข้ามารับช่วงต่อ จึงค่อยเปลี่ยนชื่อเป็นโรงงานปลูกหม่อนเลี้ยงไหมเหม่ยถึง

เรื่องการประชาสัมพันธ์ไม่ใช่ปัญหาอันใด ร้านเหม่ยถึงแม้มีสาขาอยู่เพียงแค่เมืองทังโจว แต่ชื่อเสียงการตัดเย็บของจึงหลิกกลับโด่งดังไม่แพ้นักประพันธ์ชู่เหวิน เดียวนี้มิว่าจะไปเมืองเล็กเมืองใหญ่ สะดุดทกล้มที่ไหน จำต้องแลเห็นผู้คนสวมใส่เสื้อผ้าที่สั่งตัดกับร้านเหม่ยถึง จากนั้นเพียงแค่ร้านเหม่ยถึงรับผ้าจากโรงงานปลูกหม่อนเลี้ยงไหมที่แล้ว ไหนเลยจะไม่มีกิจการร้านค้าอื่นๆ ให้ความสนใจ ดังนั้นชู่เหวินจึงแต่งตั้งผู้ดูแลกิจการโรงงานปลูกหม่อนเลี้ยงไหมขึ้นมาคนหนึ่ง ให้รับหน้าที่ติดต่อตกลงกับจิ่งหลินในการจัดส่งและรายละเอียดต่างๆ

ส่วนเรื่องห้างสรรพสินค้าที่คิดว่าจะลองเปิด ดูว่านี่เป็นแนวคิดสมัยใหม่จนเกินไป ทำให้ทางกรมเมืองยังไม่เข้าใจนัก อีกทั้งที่ผ่านมามองเห็นว่าการค้าในปัจจุบันก็ครึกครื้นดีอยู่แล้ว หากโกยร้านรวงทั้งหมดไปไว้ในตึกมิดชิด ไหนเลยจะช่วยสร้างสีสันให้เมืองกว้างโจวเหมือนที่เคยเป็นเรื่องนี้จึงถูกทิ้งไว้ไม่อาจกระทำได้

ชู่เหวินเดินไปตามท้องถนนอย่างไม่เร็วไม่ช้า คิดจะเดินรับลมชุนเทียนเพื่อพักผอนกลับรู้สึกถึงสายตาสามคู่จับจ้องมองมา จึงหันหน้าไปดูที่ฝั่งตรงข้ามถนนปรากฏชายวัยกลางคนผู้หนึ่งเดินนำชายหนุ่มสองคนติดตามมา ชู่เหวินมองดูสายตาของพวกเขาขณะก้าวเดินไปด้านหน้า คนทั้งสามเองก็เดินหน้ามา ทว่าสายตาก็ไม่คลาดจากชู่เหวินเลยแม้แต่น้อย ยิ่งเดินเข้าไปใกล้กัน คนทั้งสามก็ยิ่งซิงสายตาดุดันกว่าเดิม

“อุย!” ครั้นเมื่ออยู่ในระยะที่ใกล้จะสวนกันไป ชายวัยกลางคนผู้นั้นกลับถ่มน้ำลายมาทางหลี่ชู่เหวิน ทว่าด้วยเพราะอยู่กันคนละฝั่งถนน น้ำลายที่ถ่มมาจึงไม่ถึงตัวหลี่ชู่เหวิน แต่หล่นเหมะลงกลางถนนแทน ชู่เหวินชะงัก

เท่าหยุดยืนมองดูอย่างงุนงง

“ท่านทำอะไร”

“เพี้ย!” คราวนี้เป็นชายหนุ่มทั้งสองคนส่งเสียงพลางถ่มน้ำลายใส่ จากนั้นก็ติดตามชายวัยกลางคนไปโดยไม่สนใจเหล่าชูเหวินที่เอ่ยปากถามเมื่อครูนี้นี้แม่แต่น้อย เดินห่างออกไปได้ไม่กี่ก้าว ชายหนุ่มทั้งสองก็หันกลับมาชิงตาใส่เหล่าชูเหวินแล้วถ่มน้ำลายลงพื้นอีกรอบหนึ่ง

ชูเหวินมองคนทั้งสามอย่างขบคิดไม่เข้าใจ ทวนนึกว่าตนเองเคยไปมีเรื่องบาดหมางกับผู้ใดบ้าง แต่ไม่ว่าจะขบคิดเท่าใดกลับคิดไม่ออก ในกวางโจวนี้ตนเองแทบไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับผู้ใดเลย หรือว่าคนพวกนั้นจะเป็นเพียงอันธพาลร้านถิ่นที่อวดเบ่งเหมือนอย่างในหนังในละครที่พบเห็นบ่อยๆ มองจนคนทั้งสามลับสายตาไปแล้ว เขาจึงค่อยหมุนตัวแล้วเดินต่อมิได้ใส่ใจละทิ้งความสนใจต่ออันธพาลเหล่านั้นไปจนหมดสิ้น

หารู้ไม่ว่าคนทั้งสามล้วนเป็นคนตระกูลย่อยของสกุลหลี่ที่เป็นชนรุ่นหลัง พวกเขาคนหนึ่งขบคิดอยากจู่เรียนกอบกู้หน้าตระกูลย่อย แต่เพราะกฎบ้านที่ระบุนี้ให้ต้องทำอะไรเถนากลับกดทับมิให้พวกเขาล้มตาอ้าปากได้ ทำแค่เพียงอยู่กับไรกับนาสืบต่อไป มีบิดาผู้ใดบ้างมิอยากให้นำบุตรประสบความสำเร็จ เป็นเจ้าคนนายคน แต่พวกเขาเป็นเพียงตระกูลย่อย ไหนเลยจะมีโอกาสเช่นนั้น

จากการประชุมตระกูลวันนั้น หากมิใช่เพราะบิดาของเดรัจฉานน้อยผู้นี้ตัดช่องน้อยแต่พอตัว ตักดวงความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น วันไหนไหนเลยพวกเขาจะมีชีวิตที่ยากลำบากเช่นนี้ได้ ดังนั้นหลังจากพวกเขากลับจากแบกฟืนไปขายที่โรงเตี๊ยม สามพ่อลูกก็พบเห็นเหล่าชูเหวินเข้าพอดี เห็นมันสวมใส่เสื้อผ้าหรูหรา เดินเอามือโพล่หลังใบหน้าเปล่งปลั่งสดใสไม่ทุกข์ร้อนอันใดก็เกิดเพลิงโทสะคุกรุ่น

แม้ผู้นำตระกูลเซียวซีผู้เฒ่ามีคำสั่งมิให้พุดคุยยุ่งเกี่ยวกับเดรัจฉานผู้นี้ แต่คนมีความยากลำบากมานั้นนานตั้งแต่จำความได้ พอเห็นอีกฝ่าย

โพรงอกคล้ายยึดด้วยก้อนไฟร้อนลวกรอคอยการปะทุ อดไม่ได้ที่จะระบาย
โทสะออกไป ไม่เช่นนั้นหากเก็บงำเอาไว้คงได้ป่วยไข้เสียก่อน

“พี่ห्ली!”

ฉางลู่ที่นั่งกินบะหมี่อยู่ริมทางเห็นหลี่ชูเหวินเดินโบกพัดจีบอยู่ตรง
หัวมุมถนนก็ร้องเรียกแต่ไกล ชูเหวินเพิ่งจะเดินแยกจากคนตระกุกหลี่พ้อ
ลูกทั้งสามมา พลันได้ยินเสียงเรียกก็มองหา พอเห็นฉางลู่ที่นั่งมจนตาหีย
โบกมืออยู่ตรงร้านบะหมี่ก็เดินเข้าไป

“เข้าเพิ่งแวะไปเยี่ยมเสี่ยวลี้กับเหอหม่ามา กำลังคิดจะไปเยี่ยมท่าน
แต่กลับมิได้ถามเอาไว้ว่าพักที่ไหน ดีที่แวะฝากท้องร้านบะหมี่พบเจอท่าน
เข้าพอดี”

“อ้อหือ พี่ฉางลู่คาดเดาราวกับตาเห็นจริงๆ รู้ว่าจะพบข้าที่นี้จึงสั่ง
บะหมี่เอาไว้ตั้งสามชาม” ชูเหวินเพิ่งกินอาหารเลิศรสที่คฤหาสน์ของตนเอง
มาก็มองชามบะหมี่ตรงหน้า ใบหนึ่งอยู่เบื้องหน้าฉางลู่ อีกสองโบกกลับผลัก
ออกห่างไกลเบื้องหน้าหลี่ชูเหวินพอดี

“ผิดแล้ว” ฉางลู่หัวเราะว่า “นี่เป็นของภรรยากับอนุข้า”

หลี่ชูเหวินทวนคำ ‘ภรรยากับอนุ’ พลันแลเห็นดรุณีสองนางเดินมา
จากอีกด้านหนึ่งของถนน หญิงสาวสวมใส่อาภรณ์ผ้าปานสีเหลืองนั่งลงที่
เก้าอี้ฝั่งซ้าย ส่วนแม่นางที่สวมใส่ชุดผ้าปานสีม่วงหย่อนตัวนั่งลงที่เก้าอี้ขวา
มือ ชูเหวินหันมองดูแม่นางทั้งสอง แม่นางชุดเหลืองคะเนอายุแล้วน่าจะ
ประมาณยี่สิบปี ส่วนสตรีชุดม่วงอายุราวสิบเจ็ดสิบแปด แม้ใบหน้าจะไม่ได้
สะสวยงดงาม แต่ก็สะอาดหมดจดไม่ถือว่าขี้ริ้ว

“การวะชะลี้ นี่พี่หลี่ชูเหวิน ฝีมือดีที่สุดในมือปราบรุ่นของข้าแล้ว”
ฉางลู่พูดล้าวหัวเราะ ผายมือมาทางหลี่ชูเหวิน สตรีทั้งสองนางมองดูหลี่ชู-
เหวินแล้วลุกขึ้นยกอาการวะ ชูเหวินเองก็รีบผุดลุกขึ้นประสานมือคารวะ
ตอบ

“เถ้าแก่” ฉางลู่โบกมือเรียกเถ้าแก่ร้าน ชูเหวินกลับร้องปรามเอาไว้

เสียก่อน

“ข้าเพิ่งจะกินมา ตอนนี้ยังไม่ค่อยหิวเท่าไร”

“เช่นนั้นท่านพี่หลือยากลองกินขนมก๊วยฮวาที่ผู้້น้อยทำมาหรือไม่” สตรีชุดเหลืองที่ฉางลู่แนะนำว่าเป็นภรรยาหลวง ล้วงหยิบท่อผ้าเช็ดหน้าที่หอขนมก๊วยฮวาออกมาทางออกแล้วยื่นส่งถึงเบื้องหน้าชูเหวิน ชายหนุ่มไม่ขัดครัทธา หยิบมาลองกินชิ้นหนึ่ง รสชาติหอมอีกทั้งยังกินลิ้นคอ พอเขากินลงคอก็ไปก็งยหน้าขึ้นยิ้มให้ฉางลู่

“พี่ฉางลู่มีวาสนานัก ตบแต่งภรรยาถึงสองนาง อีกทั้งฝีมือทำขนมก๊วยฮวาก็ยอดเยี่ยม น่าอิจฉานัก”

ฉางลู่พอได้ฟังก็หัวเราะชอบใจ หันซ้ายหันขวามองดูภรรยารักทั้งสองด้วยแววตารักใคร่

ชูเหวินพอเหลือบเห็นอนุภรรยาของฉางลู่สวมใส่อาภรณ์สีม่วงก็พลันคิดถึงนางมารน้อยไปพลินกับเพยเอี้ยนขึ้นมา ใบหน้าจึงหมองลงเล็กน้อย ปานนี้คาดว่าพวกนางคงกำลังอยู่ในระหว่างเดินทางมายังกวางโจว มิรู้ว่าระหว่างทางพบเจอเรื่องราวไต่บ้าง อีกทั้งยังต้องกระเตงทารกแฝดสามตามมาด้วย เดินทางไกลสภาพอากาศแปรเปลี่ยน มิรู้ว่านอนกลางดินกินกลางทรายจะทำให้ทารกทั้งสามทานทนได้หรือไม่

“เดินเที่ยวเล่นทั้งวัน เมื่อยเท่ายิ่งนัก” ภรรยาหลวงของฉางลู่บ่นพลางบิดเอวไปมาบนเก้าอี้ทำทางเมื่อยขบมิน้อย

ชูเหวินตั้งสติที่เลื่อนลอยกลับมา หยิบขนมก๊วยฮวาขึ้นกินอีกชิ้นหนึ่ง “เมื่อคืนนี้พี่สาวก็ใช้แทนวดแบ่งทำขนมก๊วยฮวาทั้งคืน วันนั้นมาเดินเล่นทั้งวันจะไม่ให้เมื่อยได้อย่างไรเล่า” อนุภรรยาของฉางลู่เอ่ยเสียงใส

ชูเหวินพอได้ยินกลับชะงักค้าง ก้มลงเหลือบมองเท้าของภรรยาหลวงของฉางลู่ ก่อนล่ำลักขนมก๊วยฮวาจนพบนเศษละเอียดปลิวกระจาย

ฉางลู่ที่นั่งอยู่ตรงข้ามกลับขยับหลบมิทัน เศษขนมร่วงกราวลงบนศิระชะและใบหน้า เขาถลึงตาใช้กำปั้นทุบโต๊ะร้องออกมาอย่างขุ่นเคือง

“พี่หลี่ เหตุไฉนนิยมนำอาหารใส่หน้าผู้คนเช่นนี้ล่ะ”

นางลู่อู๋ที่ครั้งหนึ่งเคยถูกบะหมี่อันทะลาค่วนใส่หน้ามาคราหนึ่ง ยามนี้กลับถูกขนมก๊วยฮวาพ่นใส่หน้าอีก ทำให้หวนนี่ถึงครั้งแรกที่เริ่มต้นมาเข้าเป็นมือปราบใหม่ๆ เขาทั้งนึกเคืองทั้งระลึกถึงอดีตก่อนคบหากับสหายหลี่ผู้นี้ กลับมีรูปร่างเป็นรสนชาติใดดี

ต่างกับหลี่ซูเหวินที่รู้สึกหัวเราะมึนกว่าให้มิได้ ครั้งหนึ่งหลงผิดกินบะหมี่อันทะลาค่วน มาครั้งนี้กลับกินขนมก๊วยฮวาที่ใช้แป้งซึ่งหนวดด้วยเท้าของภรรยาหลงจางลู่อู๋เข้าไปอีก นี่นับเป็นเวรเป็นกรรมอันใดกัน

ชั่วขณะที่นางลู่อู๋กำลังใช้ผ้าเช็ดหน้าของภรรยาเช็ดซับใบหน้า ซูเหวินมองข้ามไหล่อีกฝ่ายไปกลับเห็นซามูไรกลุ่มหนึ่ง เขาจึงมองดูด้วยความสนใจ ซามูไรพวกนี้รวบรวมดมเป็นทางม้า ใบหน้าขาว สวมยูคาตะหลากสี ใส่รองเท้ายาว ข้างเอวห้อยดาบยาวเล่มหนึ่งดาบสั้นเล่มหนึ่ง สำหรับหลี่ซูเหวินแล้วกลับให้ความสำคัญกับดาบสั้นเสียมากกว่า เนื่องจากเคยได้ยินมาว่าซามูไรผู้ซึ่งสมัยก่อนนอกจากพกพาดาบแล้ว ยังพกพาดาบสั้นเอาไว้สำหรับฮาราจิริตนเองด้วย แม้จะไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับพิธีฮาราจิริมากนัก แต่ก็สงสัยว่าการจะคว้านท้องตนเองนั้นจำเป็นต้องกระทำคามผิดใดหรือกระทำใดเมื่อใด

ขบคิดเรื่อยเปื่อยก็เห็นพวกมันทั้งแปดคนเดินตามถนนเข้ามาเรื่อยๆ เห็นได้ชัดว่าซามูไรที่ยืนอยู่กลางวงล้อมน่าจะเป็นหัวหน้าขบวนซามูไรเหล่านี้ มันสวมใส่ชุดยูคาตะสีแดงเข้มตัดเย็บจากผ้าแพรเนื้อท่วน มือข้างหนึ่งโบกพัดจีบผู้ซึ่งที่วิถีตรงดงามกว่าพัดจีบของจีนในมือของหลี่ซูเหวินมากนัก สมแล้วที่ยุคสมัยก่อนในประวัติศาสตร์ ประเทศจีนนิยมนำเข้าพัดญี่ปุ่น เพราะวัสดุและการสานพัดนับว่าเป็นหนึ่งไม่มีสองจริงๆ

“ครั้งนี้พวกมันจะสั่งซื้อดาบจากทางเราหนึ่งพันเล่ม สมควรเพิ่มค่าน้ำร้อนน้ำชาให้มากหน่อยนะขอรับ” ซามูไรนายหนึ่งหันมาเอ่ยกับหัวหน้ากลุ่มเป็นภาษาผู้ซ่ง หาได้สนใจผู้คนชาวต้าเหวินที่เดินไปมาบนท้องถนนไม่

จะอย่างไรพวกมันพูดกล่าวอันใดล้วนไม่มีใครรับฟังเข้าใจอยู่แล้ว ฟังว่า ต้าเหรินนอกจากพูดที่ส่งไปเจริญสัมพันธไมตรีเท่านั้นจึงจะพูดคุยและรับฟัง ภาษาผู้ซึ่งรู้เรื่อง ชาวบ้านร้านถิ่นพวกนี้ไหนเลยจะรับฟังเข้าใจได้

“ครั้งนี้ได้ยินว่าพวกมันทุ่มหมดหน้าตัดักกว่านซื้อดาบผู้ซึ่งของเราเพื่อก่อกบฏ หากนับดูแล้ว ตั้งแต่ที่เราค้าขายกับพวกมันมา พวกมันสะสมดาบของเราไปกว่าสามพันเล่มแล้ว” ซามูไรหัวหน้ากลุ่มเอ่ยไปพลางโบกพัดเรียกลมไปพลาง

“หากพวกมันคิดก่อกบฏ พวกเราใช้จะไม่ได้รับผลประโยชน์ด้วยขอรับ”

“นี่จึงเป็นเรื่องที่เราสมควรเจรจาพูดคุยกับพวกมัน เมืองกวางโจวแห่งนี้จะอย่างไรก็เป็นที่พักของอ่องผู้ครองแคว้น คิดบุกตีหักไม่ง่าย แต่ด้วยดาบผู้ซึ่งของพวกเราไว้เทียมทาน ล้วนหลอมตีมาอย่างดีเยี่ยม ดาบกระบี่ที่หลอมทำมาจากเหล็กธรรมชาติของต้าเหรินไหนเลยจะเทียบได้ คาดว่าคราครั้งนี้พวกมันอาจก่อการสำเร็จ” พูดจบก็เอื้อมมือไปตบไหล่ซามูไรที่เดินนำลี้ๆ อยู่เบื้องหน้า ซามูไรหนุ่มผู้นั้นชะงักแล้วเหลียวหลังกลับมา ผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มจึงเอ่ยกับมันเสียงเรียบ “เรื่องการเจรจากับพวกนิกายบัวขาวต้องฝากไว้ที่เจ้าแล้ว”

“วางใจเถาะขอรับนายท่าน การเจรจาค้าขายที่ผ่านๆ มา ชำนาญเคยทำให้นายท่านผิตหวังหรือ” ลี้นคำทั้งนายทั้งบ่าวต่างผสมโรงกันหัวเราะครืนใหญ่ ก่อนเดินผ่านโตะของฉางลู่สามสามีภรรยาและหลีซู่เหวินที่อยู่ข้างทางไป

หลีซู่เหวินในอดีตจะอย่างไรก็เป็นนักเขียน ผลงานได้รับการแปลหลายภาษา ตนเองเคยไปร่วมงานมีตติงที่ญี่ปุ่นมาหลายต่อหลายครั้ง ด้วยต้องการพูดคุยสื่อสารกับกองทัพสื่อมวลชนและแฟนหนังสือรู้เรื่อง จึงไปลงเรียนออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ตเอาไว้ แม้ไม่ถึงขั้นแตกฉาน แต่ก็สอผ่านบทเรียนภาษาญี่ปุ่นระดับขั้นธุรกิจมาได้ นี่ยังไม่รวมภาษาสากลอย่างภาษา

อังกฤษที่ข้าชองมาตั้งแต่สมัยเรียนอยู่มหาวิทยาลัยด้วย

นอกจากนี้ยังมีภาษาเกาหลีที่หาลีซูเหวินเพิ่งจะเข้าคอร์สลงเรียนออนไลน์ได้สองปี ด้วยกระแสนโยบายของตนในเกาหลินั้นไม่เลว แว่วๆ มาว่ามีแว่วจะรีเมกไปเป็นซีรีส์ จึงปูพื้นฐานภาษาของตนเองแต่เนิ่นๆ สุดท้ายแม้จะไม่เก่งกาจเหมือนทั้งสองภาษาข้างต้น แต่ก็พออุเฒเอาตัวรอดไปได้

ชื่อนิกายบัวขาวทำเอาหาลีซูเหวินสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ในประวัติศาสตร์จีนแล้ว นี่เป็นนิกายหนึ่งทางศาสนาที่ต้องการเข้ามามีบทบาททางการเมือง ตั้งแต่อดีตถึงกติกการก่อกบฏ ครั้นราชวงศ์หยวนครองประเทศก็ก่อการกบฏ ผลัดเปลี่ยนไปเป็นราชวงศ์หมิง ช่ง ถึง หยวน มิว่ายุคสมัยใดหรือผู้ใดขึ้นครองประเทศล้วนเกิดการกบฏทั้งสิ้น ที่แท้แล้วลัทธินี้กลับคล้ายชาติตะวันตกที่ใช้ผู้นำสูงสุดทางศาสนาเป็นผู้นำประเทศ ใคร่คิดขึ้นเป็นจักรพรรดิครองบัลลังก์มังกรแทน

ในนวนิยายของหาลีซูเหวิน นิกายบัวขาวก็มีบทบาทอยู่ไม่น้อย โดยอิงจากบทบาททางประวัติศาสตร์ที่มีอยู่จริง กล่าวคือนิกายบัวขาวในนวนิยายยังมีการร่วมมือกับต่างชาติต่างเผ่าพันธุ์ มิว่าจะเป็นมนุษย์หรือภูตผีปีศาจ ล้วนลงเรือลำเดียวกันหากเกิดผลประโยชน์

ขบคิดไปมาแล้ว เมืองกวางโจวกลับมีหุบเขาซ่อนม้งกรอยู่หลายสิบลูกห่างออกไปทางตะวันตกราวสามร้อยลี้ โดยหุบเขาซ่อนม้งกรนี้เป็นหนึ่งฐานทัพหลักของนิกายบัวขาว นำโดยธรรมบาลผู้หนึ่ง ครั้นนวนิยายดำเนินไปกว่าห้าสิบเล่มแล้ว เรื่องราวลงรายละเอียดเอาไว้มากมาย หาลีซูเหวินกลับจดจำไม่ได้ พอได้ยินชามูไรพวกนั้นกล่าวถึงนิกายบัวขาว ซูเหวินจึงตบหน้าผากตนเองคาดหนึ่งอย่างนึกขึ้นได้ ฉางลู่เห็นดังนั้นก็เข้าไปว่าอีกฝ่ายมิได้ตั้งใจพ่นขมใส่ จึงลงโทษตบหน้าผากตัวเองคาดหนึ่ง ก็รีบร้องบอก

“ข้าไม่ได้โมโหโโสขนาดนั้น พี่หาลีอย่าคร่ำคร่งไปเลย...หือ?” ฉางลู่คล้ายเพิ่งได้ยินเสียงหัวเราะครืนใหญ่เดินผ่านโต๊ะตนเองไปจึงมองตาม เมื่อเห็นเป็นกลุ่มชามูไรก็เหม่อมองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนชะงักหน้าข้ามโต๊ะเข้ามา

กระซิบ “คือนี่มีตลาดประมูลที่หอตีฆวน พวกผู้ซั่งล่องเรือสำเภามา จึงนำทรัพย์สินมาร่วมประมูลไม่น้อย ข้าได้ยินว่ามีการจัดประมูลสินค้ำกันเดือนละครั้ง นอกจากพวกผู้ซั่งแล้ว ยังมีพวกเราชาวตำเหรินร่วมนำสิ่งของมาประมูลด้วย”

“เหตุใดต้องกระซิบกระซาบ งานประมูลนี้ผิดกฎหมายี่”

“ไม่เลย รายได้ในงานประมูลยังต้องหักภาษีให้หลวง คือนี่ข้าเองก็ว่าจะแวะไปเปิดหูเปิดตา เพียงแต่หอตีฆวนนั้นเป็น...” นางลู่หุดคอชำเลื่องมองภรรยาทั้งสองที่นั่งกินบะหมี่ตรงหน้า หาได้สนใจแอบฟังบุรุษพูดคุยไม่ “หอนางโลม ภรรยาทั้งสองของข้าเห็นเรียบริ้อยเช่นนี้ แต่หากรู้ว่าเข้าไปสถานที่เช่นนั้น ขบคิดเข้าใจผิดว่าเข้าไปหาเศษหาเลยคงได้ถูกจับตอเป็นขันทีแล้ว”

“อ้อ...” ชูเหวินผงกตีระชะแล้วเหลียวไปมองกลุ่มซามูไรพวกนั้นเดินเลี้ยวตรงหัวมุมถนนไป นั่งโบกพัดอยู่ครู่หนึ่งก็รวบพัดตั้งฟูบ! จากนั้นลุกขึ้นยืน “ไม่ต้องรอให้ถึงค่านี้ออก ท่านติดตามเข้าไปที่หอตีฆวนเดี๋ยวนี้อยู่เถอะ คำคินน้อยากินอะไร ข้าหลี่ชูเหวินเลี้ยงเอง”

ที่ผ่านมามีหากเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องอันใดกับตนก็จะมิเข้าไปยุ่ง มิใช่เพราะหวาดกลัวว่าเรื่องราวที่เขียนไว้จะเปลี่ยนแปลงไป เพราะสำหรับหลี่ชูเหวิน เขาได้ละทิ้งความกังวลใจไปนานแล้ว เพียงแต่มีคิดเอาตัวเข้าไปวุ่นวายเพราะอาจเกิดอันตรายถึงแก่ชีวิตเหมือนคราครั้งที่พานพบนางมารน้อยไปหลินจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด อีกทั้งตอนนี้เป็นบิดาคนแล้ว จะกระทำการไถ่ล้นพลอดภัยไว้ก่อน

ที่ว่ายามนี้ครอบครัวกำลังมีภัยคงจะปล่อยผ่านไปไม่ได้ จะอย่างไรตนเองก็เป็นมือปราบ ครอบครัวกำลังเดินทางมาพักอาศัยระยะยาวอยู่ในกวางโจว หากมีการก่อกบฏลุกฮือขึ้นมาในระหว่างนี้จะเป็นเยี่ยงไร

๕๕

พอได้ยินว่านางลู่อู่จะไปที่หอตีชวัน ภรรยาทั้งสองก็รีบเข้ามาติดตามไปด้วย อันที่จริงนางลู่อู่แม่จะบุคลิกหัวหาญเปิดเผยประหนึ่งเตียวหุยในสามก๊ก ทว่ากลับกลัวภรรยาอยู่หลายส่วน อีกทั้งคำรบเร้าดูไม่คล้ายอ่อนวอนขอติดตามไปด้วย แต่น้ำเสียงอ่อนหวานคล้ายบีบบังคับอีกฝ่ายอยู่ในที สุดท้ายตรึงทั้งสองจึงติดตามนางลู่อู่มาด้วย ตามหลังกลุ่มชามูไธอย่างไม่เร็วไม่ช้ามาถึงหน้าหอตีชวัน พลันพบเห็นรถม้าประทุนสูงเรียบหรูคันหนึ่งควบขับมาจอดเทียบหน้าร้าน สารถิวางเส้าหวดม้าลงข้างตัว ก้าวลงมาหยุดยืนด้านข้างรถม้า ค้อมเอวก้มศีรษะแล้วกล่าวเสียงดัง

“มาถึงแล้วขอรับใต้เท้า”

สิ้นคำก็ปรากฏผู้ติดตามในชุดองค์กรรักษลิบกว่านายก้าวมาที่ด้านข้างรถ หัวหน้าองค์กรก็เดินเข้ามาด้านหน้า เอ้อมมือไปเลิกผ้าม่าน หลิวตงเสนาธิการฝ่ายบู๊ประจำวังอ่องก้าวออกมาจากด้านใน กระโดดคราเดียวก็

ร่อนลงสู่พื้นตัวเบาตุลปยุ่น เขาสวมใส่ชุดผ้าแพรสีเขียวสูงส่ง ที่เอวห้อยหยกสีเขียวมรกตเปล่งประกายน้ำดีชิ้นหนึ่ง หางตาแลเห็นผู้คนเดินมุ่งหน้ามาจึงมองดู ที่แท้เป็นกลุ่มชามูไรพากันพูดคุยเสียงดังเดินส่ายอาดๆ เข้าไปในหอดี้ชวน ขณะมองดูผู้คนกล่าวภาษาผู้ซึ่งที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนอย่างสนใจใคร่รู้ นับพลันก็รู้สึกได้ถึงการมาของคนอีกกลุ่มหนึ่ง

“นายท่...” หลิวตงปราดเข้าไปหาหฺลื่อซู่เหวินตั้งท่าจะคุกเข่าคารวะ พลันนึกขึ้นได้ว่าตนเองนำพาคณะผู้ติดตามมาด้วย อีกทั้งฝ่ายหฺลื่อซู่เหวินเองก็พาคนมา เรื่องศักดิ์ฐานะของนายท่านผู้นี้ ไหนเลยจะเปิดเผยออกไปได้ ดังนั้นจึงกลืนคำเรียก ‘นายท่าน’ ลงคอ ชะงักเท้าแล้วสบตากับหฺลื่อซู่เหวินเป็นเชิงขออภัยที่มีอาการคารวะอีกฝ่ายได้อย่างเปิดเผย

หฺลื่อซู่เหวินก็ส่งสายตาให้อีกฝ่ายทำที่เป็นไม่รู้จักตน หลิวตงจึงคลายใจลง ไม่ช้าที่ด้านหลังก็ปรากฏขบวนรถม้าอีกหลายคันหลังไหลแล่นเข้ามาไม่หยุด รถม้าประทุนสูงขนาดใหญ่คันหนึ่งจอดต่อท้ายหลังรถม้าของหลิวตง มีผู้ติดตามสองนายที่เป็นผู้ฝึกยุทธ์ของหอด้าหฺลื่อซู่ซึ่งตระกูลหฺลื่อจั้งมาคุ้มกันคนสำคัญตระกูล เจ้าของรถม้าคันใหญ่ที่ก้าวจากด้านในรถออกมายืนบิดตัวอย่างเกียจคร้านกลับเป็นหฺลื่อเซียวซินบุตรชายคนเล็กของเซียวซีผู้เฒ่า เขาสวมใส่ผ้าแพรเนื้ออ่อนเดินทอง มือถือพัดผู้ซึ่งลวดลายป่าไม้โบกสะบัดไปมา ใบหน้าเปล่งปลั่งสดใส ดวงตาเรียบริวว่าหางตากลับมีริ้วรอยเหี่ยวย่นสมอายุ

ผู้ติดตามทั้งสองคนที่ช่วยกันประคองหฺลื่อเซียวซินลงจากรถม้า เมื่อสบตากับหลิวตงวูบหนึ่งก็เหลือบมองหฺลื่อซู่เหวิน พลังใช้เวลาที่ผู้คนมีทันสังเกตก้มศีรษะคารวะอีกฝ่ายเงิบๆ ซู่เหวินก็ผงกศีรษะรับ

ขณะที่หฺลื่อเซียวซินจะเดินเข้าด้านในก็แลเห็นหลิวตงยืนอยู่เบื้องหน้าจดจำได้ว่าคนหนุ่มผู้นี้เป็นเสนานิการฝ่ายบู๊จึงฉีกยิ้มอย่างประจบเอาใจ ก้าวอาดๆ เข้ามาประสานมือคารวะนอบน้อม

“ผู้น้อยหฺลื่อเซียวซิน บุตรชายผู้นำตระกูลเซียวซีผู้เฒ่า คารวะได้ทำ

เสนาริการบู”

หลี่ชูเหวินได้ยืหนักเล็กคิ้วสูง มองดูผู้ติดตามทั้งสองที่เป็นคนของหอตำหนักอีกครึ่งหนึ่ง ก่อนหน้านั้นหลี่ตงพูดถึงคนของหอตำหนักที่พวกตระกูลหลี่จ้างวานเอาไว้ใช้สอย ที่แท้ก็หมายถึงสองคนอย่างนั้นหรือ ส่วนชายวัยห้าสิบผู้นี้มีนามว่าหลี่เซียวซิน ทั้งยังเป็นบุตรชายของผู้นำตระกูลหลี่ เดว่าหากมิใช่บิดาของหลี่ชูมู่ก็ต้องเป็นพี่น้องสายบิดา ด้วยเพราะเค้าโครงรูปหน้าคล้ายคลึงกันยิ่ง

ชูเหวินมิได้สนใจจะหยุดยั้งฟังต่อ เพียงก้าวเท้ายาวๆ นำฉางลู่สามสามภรรยาเข้าไปในหอดีซวน ครั้นเข้ามาแล้วจึงกวาดสายตามองสำรวจดูโดยรอบ หอดีซวนหลังนี้เป็นตึกสูงสี่ชั้น ขนาดกว้างขวางใหญ่โต บนชั้นสองสาม และสี่ล้วนเป็นห้องส่วนตัวสำหรับพักผ่อนหรือกินอาหาร ส่วนชั้นหนึ่งเป็นห้องโถงกว้าง ตรงกลางจัดสร้างเวทีไม้เอาไว้สำหรับรองรับการประมุลง ยังมีโต๊ะจีนวางเรียงเป็นแถวอยู่หลายแถว ชูเหวินซ่อนสายตาดูขึ้นมองดูที่ระเบียบชั้นสอง เห็นกลุ่มซามูไรพลักประตูเข้าไปในห้องส่วนตัวห้องหนึ่ง

“คุณชายท่านนี้มีทราบว่าจะมาเพื่อเข้าร่วมงานประมุลงด้วยใช่หรือไม่” แม่เล่าประจำหอดีซวนเดินบิดเอวชดช้อยเข้ามาถึงเบื้องหน้าก็ยกกายคารวะต่อหลี่ชูเหวิน สายตาสอดสายมองดูว่านาย บุษผู้นี้ใบหน้าหล่อเหลาเกลี้ยงเกลากลับไม่เคยพบเห็นมาก่อน รูปร่างกำยำสูงใหญ่ได้ส่วนสัดกลับนำมามองว่าฉางลู่ที่ยืนเป็นยักษ์กล้ำโตอยู่ด้านหลัง อาการที่เขาสวมใส่ก็มีธรรมดาทำทางคล้ายบุตรหลานตระกูลใหญ่ผู้หนึ่ง

“ใช่แล้ว ข้ามาเพื่อเข้าร่วมงานประมุลง ไม่ทราบว่าจะมีห้องส่วนตัวว่างสักห้องหรือไม่ หากเป็นไปได้ข้ายากจับจองห้องนั้น” หลี่ชูเหวินชี้นิ้วขึ้นไปบนระเบียบชั้นสอง ติดกับห้องของซามูไรกลุ่มนั้น แม่เล่ามองตามนิ้วไปพลันหันกลับมาด้วยสีหน้าลำบากใจเล็กน้อย

“เฮ้อ...คุณชายมาช้าไปเสียแล้ว ทุกห้องของหอดีซวนถูกผู้คนจับจองเอาไว้จนหมด” แม่เล่ากล่าวจบก็เห็นหลี่ชูเหวินทำท่าจะเปิดปากพูด นาง

คาดเดาได้ว่าอีกฝ่ายต้องการบอกล่าว่าอันใดจึงรีบแทรกขึ้นทันควัน “ห้องทั้งหมดล้วนจับจองโดยเหล่าใต้เท้าหรือไม่กี่เป็นตระกูลใหญ่ในวงจว ต่อให้ใช้เงินมากมายก็สามารถนำห้องมามอบให้คุณชายได้เจ้าคะ”

หลี่ซู่เหวินร้อง “อ่า” ขึ้นมาคำหนึ่ง เพราะดูเหมือนจะไม่มีโอกาสดักฟัง ซามูไรพวกนั้นพูดคุยกันเสียแล้ว

“เช่นนั้นช่วยจัดหาที่ให้แก่พวกเราสักโตะเถอะ”

“ถ้าเช่นนั้นติดตามข้าหน่อยมาเลยเจ้าคะ” พูดจบก็หมุนตัวเดินบิดเอว ชดช้อยนำหน้าหลี่ซู่เหวินไปที่โตะตัวหนึ่งด้านข้างเวที ดูลับตาผู้คนอยู่ไม่น้อย จากการตระเตรียมให้พวกตนนั่งตรงนี้ แสดงว่าโตะด้านหน้าเวทีหรือบริเวณใกล้เคียงที่เองก็คงจะถูกผู้คนจับจองเอาไว้ก่อนแล้วเป็นแน่ เมื่อทั้งหมดหย่อนกายลงนั่งบนเก้าอี้ แม่เล้าก็ยื่นบิดผ้าเช็ดหน้าไปมาพลันเอ่ยว่า

“ค่าเข้าร่วมการประมูลเป็นเงินห้าตำลึง ค่าอาหารอีกห้าตำลึงเจ้าคะ”

“สิบตำลึง!” ฉางลูปากอ้าตาค้าง ด้วยตำแหน่งมือปราบที่เขารั้งอยู่ เบียดหัวเดือนหนึ่งยังมีถึงหนึ่งตำลึง โฉนราคาถึงแพงเช่นนี้ กระทั่งภรรยาทั้งสองก็ยังยกมือปิดปากร้องอุทานออกมาคำหนึ่ง

ซู่เหวินผงกศีรษะล้วงหยิบเอาเงินตำลึงขาวออกมาก่อนหนึ่งโยนให้แม่เล้า นางรับมันมาแล้วก็ซึ้นนำหน้ากับมือตนเอง พอหยั่งได้ราคาพอดี ก็ยิ้มจนตาหยี หันไปทางหน้าประตูห้องคร้าว ตะโกนเสียงดังว่า “ยกอาหาร”

แม่เล้า้วยกลางคนเห็นฉางลูนำสตรีมาด้วยสองนาง เพราะสายตาเจนจัดจึงคาดเดาออกว่าทั้งสองนางมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องอันใดกับบุรุษหนุ่มรูปงามผู้นี้ จึงคิดเสนอหญิงสาวจากหอห้องของตนเองทำกำไรสักหน่อย

“มิทราบว่าคุณชายต้องการหญิงสาวแบบไหนหรือเจ้าคะ”

“ไม่ละ” หลี่ซู่เหวินปฏิเสธยิ้มๆ “ข้าเพียงมาร่วมงานประมูลอย่างเดียวเท่านั้น”

เห็นอีกฝ่ายปฏิเสธเสียงเนิบช้าทั้งยังสุภาพ ก็ดูท่าว่าต่อให้เกลี้ยกล่อมอันใดคงไม่สำเร็จ จึงสงี่ยมตอบกลับแล้วล่าถอยออกไป ฉางลูนั่งรออาหาร

อยู่เพียงครู่ก็รู้สึกคล้ายปวดเบาขึ้นมา จึงขอตัวลุกออกไปปลดทุกข์ ประจวบเหมาะกับการที่เขาออกพ้นประตูด้านข้างของหอดูชั้นบนไป ที่ด้านหน้าหิวตงกับหลี่เซียวซินก็ก้าวเข้ามาพร้อมกัน แม่เล่าเดินบิดเอวสายสะโพกเข้าไปรับหน้า ระหว่างพูดคุยหลี่เซียวซินกวาดตามองโดยรอบ เห็นโต๊ะของหลี่ชูเหวินมีผู้คนนั่งอยู่เพียงโต๊ะเดียวจึงวิ่งสายตามองดู พอเห็นหลี่ชูเหวินนั่งอยู่ก็สะท้านวาบ

มันโชนเหมือนกับหลี่เซียวเหยาวัยหนุ่มถึงเพียงนี้...หลี่เซียวซินขบคิด จากนั้นกวาดตามองสองตรู่ที่นั่งร่วมโต๊ะอยู่กับมัน ใบหน้าแม่สะอาดสะอ้านไม่ซื่อ แต่ก็จัดเป็นเพียงหญิงสาวชาวบ้านธรรมดาหาได้มีความสง่างามของสตรีในหอห้อง หลี่เซียวซินแค้นเสียงหัวเราะ นี้เรียกว่าพยัคฆ์ไม่ออกลูกเป็นสุนัขโดยแท้ (มีความหมายคล้ายลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น) บิดาเป็นเยี่ยงไร ลูกก็เป็นเยี่ยงนั้น กลับตบแต่งเอาหญิงชาวบ้านธรรมดาๆ เป็นภรรยา ช่างประเสริฐนัก

“เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน” หลิวตงเอ่ยขณะจะเดินตามเลี้ยวเอี้ยวของหอดูชั้นบนไปยังห้องที่ตนเองจับจองเอาไว้ หลี่เซียวซินละสายตาจากหลี่ชูเหวินและตรู่ที่สองนางกลับมา ค้อมตัวก้มศีรษะประสานมือกล่าวอย่างประจบเอาใจ

“น้อมส่งใต้เท้าเสนาธิการ”

รองจนขบวนติดตามของหลิวตงเดินขึ้นไปบนชั้นสองแล้วผลักประตูทยอยกันเข้าไป หลี่เซียวซินจึงค่อยติดตามแม่เล่าไปยังห้องหนึ่งซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกัน

รอคอยราวชั่วจิบน้ำชาจอกหนึ่ง ฉางลู่อึ้งค่อยเดินกลับมาร่วมโต๊ะพอดีอาหารถูกยกมาไว้เบื้องหน้าแล้ว แม่เพ็งจะกินบะหมี่มา แต่ฉางลู่กับภรรยาทั้งสองยากจะมีโอกาสได้กินอาหารเลิศรสที่จับจ่ายไปตั้งหลายตำลึง จึงยังเหลือกระเพาะพ้อให้กินลงไป

ช่วงระหว่างนั้นมีแขกหรือทยอยตบเท้าเข้ามาที่หอดูชั้นบนไม่ขาดสาย

เพียงไม่นานโตะในห้องโถงก็เนืองแน่น ห้องรับรองส่วนตัวชั้นสอง สาม และสี่ล้วนบรรจผู้คนจนครบถ้วน ชูเหวินเฟิงสังเกตเห็นว่าที่ระเบียบห้องส่วนตัวยังจัดวางชุดโตะเก้าอี้อย่างดีเอาไว้หลายชุด คาดเดาว่าพอการประชุมเริ่มต้นขึ้น เหล่าผู้มีอำนาจในเมืองกวางโจวที่จับจ่ายของห้องส่วนตัวเอาไว้จะพากันออกมานั่งร่วมชมสินค้าประมูลด้วย ชูเหวินปากพูดคุ้ยเรื่อยเปื่อยกับนางผู้สหายตากลับลอมมองประตูไม้ห้องส่วนตัวที่พวกเขาทั้งคู่สวมหัวกันอยู่นานแล้ว ไม่มีใครผละออกมาเข้าห้องสุขาเลยแม้แต่คนเดียว

ที่หน้าประตูซึ่งมีแขกทยอยเข้ามาภายในหอดูชิว ปรากฏชายร่างอวบอายุราวสี่สิบผู้หนึ่งก้าวข้ามธรณีประตู ด้านหลังติดตามด้วยเด็กหนุ่มอายุสิบสามเค้าโครงรูปหน้าถอดสำเนาเป็นพิมพ์เดียว ทว่าผู้เป็นลูกผิดกับบิดาร่างท้วมตรงที่มีรูปร่างผอมเพรียว เวลาเดินหลบหลีกแขกเหรื่อก็ประเปรียวว่องไว ชูเหวินมองดูสองพ่อลูกนั้นแวบหนึ่ง จดจำได้ว่าชายร่างท้วมผู้หนึ่งเป็นพ่อค้าเชียงหมู ครั้งหนึ่งตอนที่เขารับตำแหน่งวันแรก พ่อค้าผู้นี้เคยยื่นซุชิซิบพูดคุ้ยกับชายวัยกลางคนที่ฟ่งบุตรสาวมาด้วยนางหนึ่ง ด้วยพลังฝีมือของหลี่ชูเหวินระหว่างเดินทางมายังเมืองกวางโจวถูกขัดเกลากจนจนมปลาบ อีกทั้งควบขี่ม้าผ่านไปบนถนน การสนทนาของพวกมันอยู่ในระยะได้ยินของตนเองพอดี ตอนนั้นมิได้เก็บมาใส่ใจ มิคาดคิดว่าพ่อค้าหมูผู้หนึ่งจะสนใจเข้ามาร่วมประมูลสินค้ากับเขาด้วย

อีกทั้งยังมีวรยุทธ์มิใช่ชั่ว...ชูเหวินยกมูปากขึ้นจืดด้วยชาแล้วกระดกดื่มอีกใหญ่ การเดินเห็นของคนชายหมุ่มนั้นคงหนักแน่นทว่ากลับไม่ทิ้งน้ำหนักตัว บ่งบอกว่าวิชาตัวเบาเป็นเลิศ พลังลมปราณที่ไหลเวียนอยู่ในร่างก็ยิ่งเข้มข้นไม่มีติดขัด ประหนึ่งได้รับการขัดเกลาลมปราณอยู่ตลอดเวลา ส่วนผู้เป็นบุตรชายแม้จะยังอายุน้อย ทว่าการหลบหลีกแขกเหรื่ออย่างประเปรียว บ่งบอกว่าได้รับการฝึกฝนอบรมจากบิดามาเป็นอย่างดี

ทั้งสองมิได้แต่งชุดผ้าเนื้อหยาบเหมือนดังตอนที่ชายเนื้อหมูอยู่ในตลาด แต่กลับแต่งชุดผ้าป่านสีเลือดนก แม่แล้วผู้ทำหน้าที่รับหน้าแขกทำท่า

จะเดินมาหา แต่พ่อค้าหมูโปกมือไล่ด้วยความรำคาญ ส่วนบุตรชายก็ติดเงินตำลึงขาวก้อนหนึ่งส่งให้ จากนั้นติดตามบิดาเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสอง ผู้เป็นบิดาเมื่อเดินขึ้นมาพลันรู้สึกได้ถึงสายตาที่จับจ้องของหลี่ซูเหวินจึงหันขวับไปสอดสายตามองมาทางโถงเบื้องล่าง พบเห็นเหล่าแขกเหรื่อลุกขึ้นคารวะพูดคุยกับคนรู้จักระหว่างโตะกันอย่างครึกครื้น ก่อนสายตาจะกวาดมาที่หลี่ซูเหวิน ชายหนุ่มจึงทำที่เป็นจิบซาโปกพัด

“น่าเสียดายที่เสียวลี้กับเหอหม่าไม่ได้มาด้วย” ซูเหวินเอ่ยปากชวนคุย

นางลู่ที่จิบสุราจอกใหญ่พรุลงอย่างพึงพอใจยิ่งพลางใช้หลังมือปาดเช็ดเหล้าที่ไหลออกมทางริมฝีปาก กล่าววา

“พวกมันกำลังยุ่งกันไม่น้อย เสียวลี้ยุ่งกับการเตรียมบ้านเพื่อรับครอบครัวมาอยู่ด้วย ส่วนเหอหม่าก็ต้องตกลงกับเพื่อนร่วมห้องพักเรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆ วุ่นวายกันน่าดู”

“แล้วครอบครัวของคุณชายหลี่เล่า” ภรรยาหลวงของนางลู่ถามอย่างกระตือรือร้น จากที่ร่วมกินอาหารกันมา บุรุษหนุ่มผู้นี้มีวาจะนั่งมอง ยืนมอง หรือตะแคงมองอันใดล้วนสบายตาไปเสียหมด นางมีน้องสาวอยู่ด้วยนางหนึ่ง ปีนี้อายุพอจะออกเรือนได้แล้ว ลักษณะท่าทางการใช้เงินมือเติบเช่นนี้ดูท่าจะเป็นคนมีฐานะ หากน้องสาวของนางได้แต่งงานกับคุณชายหลี่ผู้นี้ย่อมต้องสบายไปทั้งชาติ ขณะจะเอ่ยปากเสนอตัวน้องสาว หลี่ซูเหวินพลันคลี่ยิ้มละมุน ดวงตาอ่อนโยนลงหลายส่วน

“ข้าเองก็มีภรรยาอยู่สองคน ตอนนี้คงกำลังเดินทางมาทางโจว”

พูดจบพลันพบว่าสายตาที่กวาดมองมาของพ่อค้าขายหมูสลายหายไปแล้ว จึงหยิบถ้วยชาขึ้น ใช้เหล็ยมุมในการมองสะท้อนผิวซาไปยังสองพ่อลูกค้าเนื้อหมูทั้งสอง พวกมันที่มองลงมาเพียงเห็นหลี่ซูเหวินพูดคุยกับเพื่อนร่วมโตะแล้วยกขาขึ้นจิบเท่านั้น หาได้สนใจจะจ้องมองมา มันจึงถอนสายตาแล้วกวาดมองไปยังทิศทางอื่น แท้ที่จริงแล้วพวกมันมิได้ล่วงรู้เลยว่า

เงาของตนเองสะท้อนลงบนถ้วยชาในมือของหลี่ซู่เหวิน ซู่เหวินอาศัยเงากระทบจากถ้วยชาที่วางมุมเอาไว้อย่างพอดีในการลอบสังเกตดู จวบจนพวกมันมองดูจนวางใจแล้วจึงผลักเปิดประตูห้องส่วนตัวของกลุ่มชาหมู่ไรเข้าไป

เมื่อก้าวเข้ามาภายในห้อง ชาหมู่ไรทั้งแปดคนกำลังร่ำสุราอย่างครึกครื้น วงแขนซ้ายขวาถอดรัดโอบเอวแบบบางของเหล่านางโลมที่เฝ้าต้อนรับสตรีนางโลมเหล่านี้รูปร่างแบบบางอ่อนแอ สวมใส่เกาเอกผ้าป่านเรียบสิ้นเผยให้เห็นลำคอขาวและช่วงไหล่กลมมน แรกเริ่มพวกนางยังสวมใส่ผ้าคลุมไหล่ไว้ แต่กลับถูกชาหมู่ไรเหล่านี้เปลื้องออกจนเหลือเพียงช่วงไหล่เปลือยเปล่า มือที่อยู่ไม่สุดสอดซุกเข้าไปเกาะกุมปทุมถันบีบเคล้นเคล้าคลึงอยู่ภายใต้เกาเอกนั้นจนเกิดเป็นเสียงร้องรัญจวนใจ

หัวหน้าเหล่าชาหมู่ไรเมื่อพบเห็นพ่อค้าหมูเดินเข้ามาก็เงยหน้าแดงก่ำเพราะฤทธิ์สุราขึ้นคลี่ยิ้ม เอ่ยทักทายเป็นภาษาจีนกลางสำเนียงกระต่อนกระแท่นอยู่บ้าง

“ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้ง ท่านผู้ส่งสาร”

“เชิญท่านติดตามเข้ามาด้านนี้”

ชาหมู่ไรหนุ่มอีกผู้หนึ่งผุดลุกขึ้นกล่าวเป็นภาษาจีนกลางอย่างคล่องแคล่วแท้ที่จริงแล้วมันผู้นี้รับหน้าที่ติดต่อเจรจาค้าขายกับชาวต้าเหรินมานานเนิ่นนานเรียนรู้ภาษาจีนกลางของต้าเหรินมาอย่างมั่งมัน ด้วยเพราะผู้ซึ่งแม่จะมีสินค้ำเป็นเลิศ มิว่าจะเป็นพัดจีบ ดาบ เครื่องประทีปไหม หรือเครื่องเรือนเครื่องเคลือบ ล้วนมีศิลปะก้าวล้ำกว่าต้าเหรินไปมาก แต่ก็ยังหลีกเลี่ยงเรื่องความร่ำรวยไม่พ้น ทุกผู้คนจึงต้องดิ้นรนให้หลุดออกจากบ่อต้มของตนเองเพื่อหยัดยีนให้ได้ ยิ่งยามนี้ผู้ซึ่งมีสงครามภายในจนหันแบ่งประเทศออกเป็นเหนือและใต้ ปกครองด้วยจักรพรรดิถึงสองพระองค์ ไฟสงครามลุกลามไปทั่วทุกหย่อมหญ้า ประชาชนยิ่งร่ำรวยแค้นกว่าเดิม ดังนั้นใครที่มีความสามารถ ประกอบการค้ำจึงมีโอกาสล้มตาอ้าปากกว่าผู้อื่น

พ่อคำหมูกับบุตรชายติดตามชาмуไรผู้แตกฉานภาษาจีนกลางไปที่ห้องด้านข้าง ภายในห้องนั้นนอกจากจะมีโต๊ะน้ำชาเล็กตัวหนึ่งแล้ว ที่ด้านข้างยังมีหีบยาววางอยู่ริมกำแพงด้วยใบหนึ่ง บุตรชายของพ่อคำหมูแม่เดินตามติดตาม แต่สายตากลับเหลือบมองชาмуไรเหล่านั้นที่กำลังคลอเคลียอยู่กับนางโลมร้อนแรงหลายนาง ด้วยอายุสิบสามสำหรับยุคสมัยนี้จัดได้ว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว ทว่าในมุมมองของบิดามารดา จะอย่างไรมิว่าอายุเท่าใดล้วนมีแตกต่างจากทารกผู้หนึ่ง พอเห็นบุตรชายเอาแต่จ้องมองฉากราคะไม่ถอนสายตา ก็ยกมือขึ้นโบกศีรษะบุตรของตนวูบหนึ่ง

เด็กหนุ่มเมื่อโดนบิดาตบศีรษะเข้าให้ก็ร้องโอยคำหนึ่ง ยกมือขึ้นลูบหลังศีรษะบ่อยๆ หันมามองหน้าบิดาที่กำลังชิงตาใส่ มันจึงได้แค่ทำหน้าที่จ้องติดตามบิดาเดินไปหยุดยืนอยู่ข้างชาмуไรผู้ที่นำพวกมันเข้ามา

“นี่ก็คือตัวอย่างดาบผู้ซังที่พวกเราล่าเลี้ยงมาในครั้งนี้ ตามที่ท่านได้สั่งเอาไว้ ดาบผู้ซังหนึ่งพันเล่ม”

พ่อคำหมูส่งเสียงรับคำคราหนึ่ง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ตกลงเจรจาซื้อขายกัน แต่ก่อนหน้านั้นเคยตกลงซื้อขายดาบผู้ซังกันมาสามครั้งแล้ว แต่ละครั้งล้วนเป็นการซื้อขายดาบจำนวนหนึ่งพันเล่ม และชาวผู้ซังพวกนี้จะมีตัวอย่างสินค้าในแต่ละรอบที่ล่าเลี้ยงมา นำมาให้ดูเป็นตัวอย่างก่อนเสมอ เพื่อแสดงออกถึงความจริงใจที่มีต่อคู่ค้า ซึ่งที่ผ่านมามีเคยมีปัญหา แต่กระนั้นพ่อคำหมูก็ไม่กล้าวางใจ ใช้เท้าเตะหีบยาวที่พื้นคราหนึ่ง ฝ่าหีบก็เปิดออก ด้านในมีผ้าตัวนเรียบสีนีนหนึ่งปูอยู่ด้านล่าง ที่กลางผ้าวางพาดด้วยดาบผู้ซังหนึ่งเล่ม ฝักดาบเป็นสีด้ามันวาว ด้ามดาบใช้วิธีสานเชือกอย่างประณีต

“ดาบดี” พ่อคำหมูซังดาบออกจากฝัก จากนั้นเหยียดตาลงพ่งมองอย่างละเอียด หลังจากตรวจดูจนพอใจแล้วก็กวัดแกว่งซึ่งน้ำหนักด้วยมือตนเองอยู่หลายรอบ พบว่าน้ำหนักดาบสมดุลเหมาะสมมือเป็นอย่างยิ่ง

“เช่นนั้นพรุ่งนี้ยามเช้า (๒๑.๐๐ น. - ๒๒.๕๙ น.) นัดพบกันที่เดิม”

“ที่วัดร้างวงแข็งชื่อ” ซามูไรหนุ่มย้ายชุดเพื่อยืนยันสถานที่กับอีกฝ่าย
พ่อค้าหมูส่งเสียง “อืม” ในลำคอ ฉับพลันการสนทนาก็หยุดชะงักลง
เพราะเสียงแหลมสูงของแม่เล้าที่ตั้งมาจากห้องด้านข้าง

“มีทราบว่าคุณเด็กๆ ถูกใจท่านหรือไม่เจ้าคะ”

ซามูไรหนุ่มที่รู้ภาษาผล่ออกจากห้องข้างๆ มายังห้องหน้าซึ่งเป็นห้อง
ที่เหล่าเพื่อนซามูไรและผู้เป็นนายนั่งร่ำสุรากันอยู่ เมื่อก้าวเข้ามาก็เห็นว่า
แม่เล้ากำลังยืนฝึกยิ้มกว้างอยู่หน้าประตูที่ยังเปิดกว้างเอาไว้ ด้านนอกประตู
เป็นเสี้ยวแอ้อถือถาดไม้จัดวางข้าวปลาอาหารชุดหนึ่งเข้ามา

เสี้ยวแอ้อเดินเข้ามาถึงโต๊ะของเหล่าซามูไรก็จัดแจงวางจานปลาเผา
น้ำแกงไก่ เปิดตุ๋นพะโล้ และถ้วยข้าวสวยร้อนกรุ่นอีกสองสามถ้วย ก่อน
ก้มศีรษะค้อมเอวลาถอยไป

“นายท่านพึงพอใจมาก ขอคุณแม่แก่เนี้ยที่ใส่ใจ” ซามูไรหนุ่มคลี่
ยิ้มบางๆ

พ่อค้าหมูกับบุตรชายหลังจากเก็บดาบลงหีบแล้วก็เดินออกมาจาก
ห้องข้างๆ แม่เล้าเห็นพ่อค้าหมูกับบุตรชายแต่หาได้สงสัยอันใดไม่ เจกเช่น
เดียวกับพ่อค้าหมูที่มีได้แปลกใจอันใดกับการปรากฏตัวของนาง เนื่องจาก
พวกเขาชาวผู้ซังประกอบการค้า ซ้ายยังนำสินค้ามาจัดการประมูลไม่น้อย
แม่เล้าเจ้าของหอดี้ชวนจึงมักเอออกเอาใจพวกเขาเป็นพิเศษ ทุกคราที่มี
การนัดหมายก็มักจะเยี่ยมหน้าโผล่เข้ามากลางคันเสมอ แต่จากการสืบเสาะ
ปุมหลังของแม่เล้าผู้นี้แล้ว กลับไม่มีอันใดน่ากังวล

“กะเอาไว้แล้วว่าต้องพบท่านที่นี่” แม่เล้าหันมายิ้มทักทายพ่อค้าหมู
“นายท่านชาวผู้ซังเหล่านี้คงจะสั่งเนื้อหมูจากท่านกลับประเทศอีกกระมัง”

พ่อค้าหมูยิ้มกว้างแล้วผงกศีรษะอย่างโง่งม ครั้งหนึ่งเมื่อเขาถูก
พบเห็นว่ามันอยู่ร่วมห้องกับเหล่าซามูไรพวกนี้ ก็ยกอ้างว่าพวกมันชาวผู้ซัง
ต้องการซื้อเนื้อหมูจำนวนมาก และใช้เหตุผลนี้สืบมา แม่เล้าเองก็ไม่ได้สงสัย
ติดใจอันใด เนื่องเพราะชาวผู้ซังที่ทำการค้าก็มีแตกต่างอันใดกับชาวต้า-

เหรินที่ทำการค้ากับพวกเขา นำสินค้าของประเทศตนเองปล่อยออก แล้วรับเอาสินค้าประเทศพวกมันเข้ามา นั่นจึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาเรื่องหนึ่ง

“เช่นนั้นข้าน้อยไม่รบกวนพวกท่านแล้ว หากขาดเหลืออะไร ก็บอกกับข้าน้อยได้ตลอดเวลา”

“ขอบคุณ” ซามูไรหนุ่มกล่าวตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เป็นมิตร จวบจนแม่เล่าลาถอยออกไปแล้ว พวกเขาจึงนั่งลงร่วมกันอาหารมิได้พูดกล่าวถึงเรื่องนัดหมายหรือดาบผู้ซึ่งอันใดอีก

เสี่ยวเอ๋อเดินถือถาดกลับออกมาจากห้องของเหล่าซามูไรก็ก้าวยาวๆ ลงบันไดมาที่ละสองขั้น มันเดินหายลับเข้าไปที่ลานด้านหลัง ทางซ้ายมือเป็นห้องครัว เสียงกระทบกันของกระทะและตะหลิวดังเป็นจังหวะ ตามด้วยเสียงพูดคุยเล่ารายชื่อรายการอาหารอยู่เรื่อยๆ คล้ายภายในเกิดเป็นสงครามขนาดย่อม ทางขวามือห่างออกไปเป็นห้องสุขา ส่วนด้านหน้าเป็นเก้าอี้และแปลงผักขนาดเล็กๆ มิได้เลี้ยงหรือปลูกเอาไว้ให้แขกกิน แต่คล้ายมิไ่วเป็นงานอดิเรก

เสี่ยวเอ๋อผู้นั้นถลันวูบอ้อมไปที่ด้านหลังโรงครัวด้วยฝีเท้าเฉียบคม ประเปรียว ก่อเกิดเป็นเสียงของสายลมเย็นพัดผ่าน เมื่อมันวิ่งผ่านหน้าต่างห้องครัว ผู้คนกลับไม่สามารถมองเห็นด้วยตาเปล่าได้ เพียงสัมผัสได้ถึงลมชุนเทียนพัดวูบเดียวเท่านั้น ความว่องไวเช่นนี้กลับแสดงให้เห็นถึงพลังยุทธ์สูงล้ำ เมื่ออ้อมมาถึงด้านหลังห้องครัวกลับพบถังไม้ขนาดใหญ่ที่เข้บรรจุขยะหลายลิบถัง ขนาดพอที่จะให้ผู้ใหญ่สองคนเข้าไปอยู่ข้างในได้พอดี เสี่ยวเอ๋อเดินลับเท้าแผ่วเบาไปหยุดยืนที่ถังไม้ใบหนึ่ง เมื่อเปิดฝาดังออกกลับพบเศษผักเหี่ยวเฉาและเศษอาหารสุ่มอยู่จนเกือบเต็มถัง

หัวคิ้วของเสี่ยวเอ๋อมนุงลงเล็กน้อยก่อนจะใช้มือล้วงเข้าไปจนมิดศอก เพียงชั่วอึดใจก็ชักดึงมือกลับ ที่อุ้งมือคว้าจับหัวไหล่ของมนุษย์ติดขึ้นมาด้วย ร่างมนุษย์นั้นสวมใส่เสื้อกับกางเกงขายาวสีขาว เนื้อตัวถูกห่อหุ้มพลังลมปราณเอาไว้ทำให้มีร่องรอยหรือเศษขยะเปราะเปื้อน เสี่ยวเอ๋อจับร่าง

ของบุรุษหนุ่มวางลงพิงกับถังขยะใบนั้น แล้วปลดเสื้อกับกางเกงของตนเอง ออกสวมใส่ให้แก่บุรุษที่ยังไม่ได้สติ

เมื่อจัดการแล้วเสร็จ มันก็เดินไปที่ถังขยะอีกใบ เปิดออกพร้อมกับ ล้วงลึกหยิบเอาชุดผ้าแพรสีฟ้าเดินทองชุดหนึ่งออกมา สภาพยังสะอาด สะอาดไม่ได้รับความสกปรก แน่แน่นอนว่าแขนข้างที่ใช้ล้วงลงไปถังขยะก็ได้ รับการทอหุ้มพลังลมปราณเอาไว้ แม้แต่น้ำกระเซ็นใส่ยังมีอาการทบถก ผิวกายของมันได้ เมื่อปิดฝาถังขยะทั้งสองลงแล้ว เสี่ยวเอ้อก็วางพาดชุดผ้า แพร่ลงบนฝาถังขยะ รีดเร้นลมปราณมาขังมือขวาส่งลงสู่ปลายนิ้วชี้และนิ้ว กลาง ส่วนนิ้วมืออีกสามนิ้วรวบกำเอาไว้แน่น

มันใช้ดัชนีกระแทกเข้าไปใส่กระดูกไหปลาร้าซ้ายและขวาอย่างแรงจน เกิดเป็นเสียงกระดูกลั่นดังกรอบนำสะพรึง จากนั้นย้ายดัชนีมาที่กลางหว่าง คิ้ว กระแทกลงบนจุดเหยินจงซึ่งอยู่ตรงร่องใต้จมูก แล้วจบลงที่จุดใต้ปลาย คางบริเวณกระดูกโคนลิ้นเหนือลูกกระเดือก จับปล้นใบหน้าของเสี่ยวเอ้อ ก็พองขยายปูดบวมคล้ายหัวสุกร จากนั้นขยับเคลื่อนไหวดุดจะระลอกคลื่น โหนกแก้มที่หนุนสูงกลับหดเล็กลง แก้มตอปปกับใต้ตาที่กลวงลึกเมื่อครู่ก็ ค่อยๆ กระชับได้รูปกว่าเดิม กระดูกไหปลาร้าที่เล็กลั่นกลับขยายออกทำให้ ช่วงไหล่กว้างขึ้น มัดกลมกายได้รุ่มผ้าก็ผุดงอกออกมาอย่างน่าเหลือเชื่อ

เมื่อช่วงไหล่กว้างขึ้น กระดูกสันหลังก็ตั้งตรง ร่างเสี่ยวเอ้อตอนนี้กลับ สูงขึ้นถึงสามช่วงศีรษะคล้ายภาพวิวัฒนาการของมนุษย์ภาพหนึ่ง รูปร่างสูง โปรง ช่วงเอวตั้งตรง มันหยวชุดผ้าแพรที่พาดไว้บนฝาถังขยะมาสวมใส่ เมื่อ ก้มลงสำรวจตนเองแล้วก็เดินเอามือไหลหลังก้าวออกไปอย่างเงียบเขียบ ทิ้ง ให้บุรุษหนุ่มที่ยังไม่ได้สติผู้นั้นหลับไหลอยู่เพียงลำพัง เมฆยามเย็นลอยตัว สูง แสงสีส้มนวลไหลพันเมฆก้อนหนึ่งตกกระทบลงบนใบหน้าของชายหนุ่ม ที่ไม่ได้สติผู้นั้น แท้จริงแล้วกลับเป็นเสี่ยวเอ้อที่เพิ่งผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าออกไปเมื่อครู่นี้ดูจفاแฝด

.....

“พี่หลี่ ข้ายิ่งนี้กว่าท่านหัวจุ่มสุขาตายไปเสียแล้ว” จางลู่กำลังมาได้ที่กล่าวลัฟยอกอีกฝ่ายที่เพิ่งกลับมาจากสุขา ภรรยาทั้งสองนางของเขาเพียงหันมายิ้มให้หลี่ชู่เหวินอย่างขออภัย

สำหรับหลี่ชู่เหวินที่อาศัยร่วมห้องกับจางลู่มาสามเดือน กลับคุ้นเคยนิสัยโผงผางหยาบก้านของอีกฝ่ายไปเสียแล้ว จึงมิได้ถือสาอันใด ตนเองเดินเอามือโพล่หลัง ส่วนมืออีกข้างโบกพัดจับแก้วเข้ามาอย่างไม่เร็วไม่ช้าก่อนค่อยๆ นั่งลงรินชาใส่ถ้วยตรงหน้าแล้วยกขึ้นจิบ มุมปากเหยียดยิ้ม